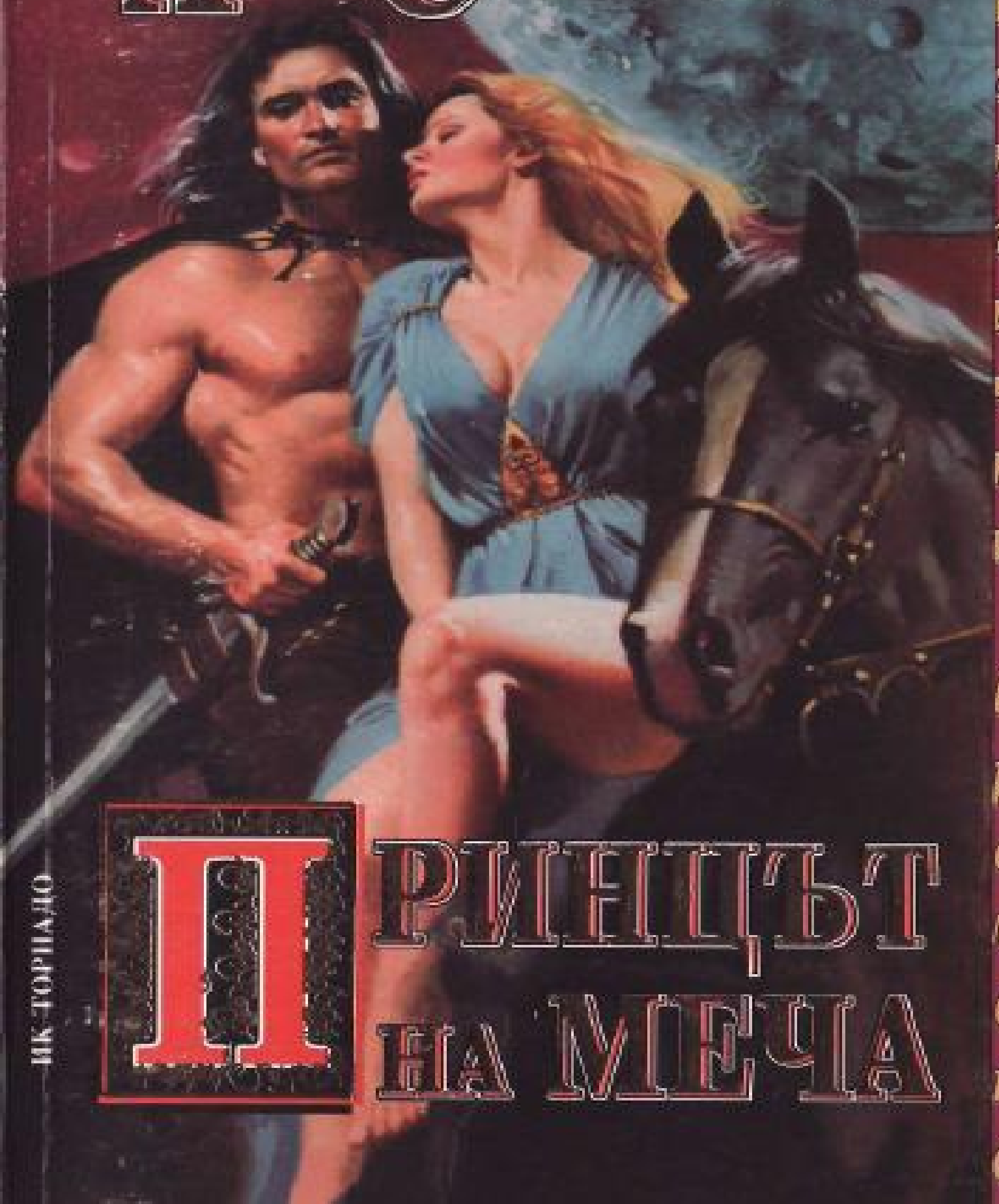

АН СТЮАРТ

ИЗ ТОРНАДО

II

ПРИНЦИПЪТ НА МЕЧТА

о
о
и
а
н
п
и
ч
н
и
в
р
е
м
е
н
а

АН СТЮАРТ ПРИНЦЪТ НА МЕЧА

Превод: Христина Симеонова

chitanka.info

Тя е обедняла благородничка, която изкарва прехраната си като гледачка на карти за английското дворянство. Той е най-известният лондонски обирджия. Срещат се през една тъмна нощ. Но дори и Жасмин Мейтланд не може да предскаже съдбата си, която ще я въвлече в най-голямото приключение на живота ѝ с гордия, арогантен крадец, който смята, че никога няма да бъде хванат... от мъж или жена.

ГЛАВА 1

Лондон, 1772 г.

Пламуърти имаше великолепни бижута. Всички го знаеха — виждаха ги, изложени на показ — тежки, безвкусни диаманти и смарагди често окичваха двойната ѝ брадичка, а дългите обеци стигаха до пълните ѝ рамене. Това бяха бижута, подходящи за куртизанка, каквато някога беше лейди Пламуърти. Сега обаче се бе превърнала в една прекалено гримирана старица с душа, по-грозна и от лицето ѝ. Беше се омъжвала три пъти — всеки следващ съпруг бе по-богат от предишния — и бе имала огромен брой заможни любовници през дългата си кариера. Все още на нейно разположение бяха доста бедни младежи, а тя продължаваше да се кичи с трофеите си.

Всъщност заслужаваше си да ги изгуби. А Алистър Макалпин, шести граф Гленшийл, възнамеряваше да се погрижи за това.

Ноцта беше прекрасна. Балът на лейди Пламуърти жънеше небивал успех — присъстваха много хора, които танцуваха, играеха и се хранеха безгрижно. Няколко двойки вече се бяха усамотили в уединените спални. Лейди Пламуърти беше известна с благосклонността си към подобни неща. Но това, което малцина знаеха, беше, че тя обичаше да наблюдава.

Алистър знаеше обаче доста за Изолд Пламуърти, с рождено име Бриджит Стайвс. Беше залагала примамки, които се превръщаха в нещо като заплахи, и ако Алистър не се беше заел с настоящото си занимание, може би щеше да бъде принуден да се поддаде.

Той събра внушителното количество смарагди от тоалетката ѝ. Арогантните стари вещици бяха най-добрите обекти за особеното му внимание — те никога не си и помисляха, че някой би се осмелил да наруши светостта на спалните им, освен ако не е специално поканен.

Алистър обаче бе нарушил светостта на много спални, по най-различни причини, и беше стигнал до не особено приятното заключение, че вече изпитва много повече удоволствие от кражбата, отколкото от секса.

Той напъха бижутата в меката кадифена торбичка, която бе взел специално за тази цел, и я пъхна под сивото си копринено сако. Пет минути по-късно вече си посърбваше червено вино и надничаше в щедрото деколте на мис Карстеърс.

— Ще дойдете ли да чуете гадателката, милорд? — попита тя и почти се притисна в него.

Миришеше силно на розов парфюм и женско тяло. Той ѝ се усмихна.

— Тази вечер тук има и циганка, така ли? Колко находчиво от страна на лейди Пламуърти.

— Не е точно циганка. Гледачка на карти, която може да вижда миналото, настоящето и бъдещето. Как е възможно да устои човек?

— Доста лесно, миличка — отвърна той, след като вече бе имал възможността да огледа отблизо деколтето на мис Карстеърс. — Знам миналото си, настоящето ми е видно за всеки, а съм си поставил за цел никога да не мисля за бъдещето. Прекалено страшно е — той решително дръпна ръката си от нейната. — Вие идете да видите тази циганка и ако тя случайно спомене нещо за мен, можете да се върнете и да ми разкажете.

— Вече ви казах, че не е циганка, а една млада англичанка, която лейди Пламуърти е наела специално за случая. Не е от нашата класа, разбира се, но поне е малко по-малко ексцентрична и доста по-благодарна от обикновените гадателки.

— Англичанка гадателка? Колко странно.

Искаше да си тръгне. Сега, когато бе успял да напълни кадифената си торбичка, бижутата тежаха до гърдите му и той искаше единствено да избяга в малката си къщичка на Кларджис Стрийт, където можеше да се наслади на огромните грозни бижута и да пресметне колко пари може да вземе за тях. И дали ще вложи по-голямата част в бързо рушащата се купчина камъни, известна като Гленшийл Аби, или просто ще ги пропилее на игралните маси.

Но още не се осмеляваше да си тръгне — щеше прекалено много да бие на очи. Тази гледачка поне можеше да го разсее достатъчно, за да издържи следващите два-три часа, преди да изчезне.

Мис Карстеърс отново хвана ръката му.

— Елате с мен, Алистър. Може да ми послужите за духовна утеха, ако гледачката ми каже нещо страшно.

— Доверете ми се, скъпа — промълви той и се остави да го повлече през тълпата към една от игралните зали в дома на домакинята. — Духовността е нещо, с което разполагам поне малко.

Стаята беше по-претъпкана и от балната зала. Алистър видя Изолд Пламуърти. Беше сложила ръка върху бедрото на младия Калдъруд. Момчето бе загубило ума и дума и изглеждаше едновременно ужасено и поласкано от вниманието на лейди Пламуърти. „Жалко!“ — помисли си Алистър и се обърна.

Още не бе видял ясновидката. Мис Карстеърс изпусна ръката му — за което ѝ беше изключително благодарен — и тълпата ги раздели. Той се движеше из хората с обичайната си котешка грация и лукаво се оглеждаше под полуспуснатите си клепачи.

Трябваше му известно време, докато осъзнае, че оскъдно облечената млада жена, седнала до масата, всъщност е гадателката. Беше се съсредоточила върху картите, подредени върху зеленото сукно, свела глава, и първото му впечатление беше за една малка, добре оформена глава, увенчана с добре подредени коси — светлокестеняви, доста обикновени. Беше облечена в скромна синя рокля без много гарнитури, а върху ръцете ѝ, стиснали картите, нямаше нито един пръстен. *Красиви ръце* — помисли си той и му се прииска тя да вдигне поглед към него.

Дори и да бе почувствала безмълвното му желание, тя не му обърна внимание — факт, който го изненада. Той отиде в края на стаята, зад нея, откъдето можеше да наблюдава тила ѝ и реакциите на лековерните гости.

Тя вдигна глава и той видя профила ѝ — изненадващо деликатен за буржоазка. Премести се малко, надявайки се да я види по-добре, но тя също се отмести. Колкото повече се опитваше да я види по-добре и не успяваше, толкова повече се разпалваше любопитството му.

Гласът ѝ беше тих, но изненадващо ясен. Не беше глас на обикновена жена.

— Виждам един мъж, лейди Пламуърти — промълви тя. — В спалнята ви.

Алистър не помръдна, но сред тълпата се надигна шепот. Нямаше никакво основание да смята, че става дума за него, когато имаше доста по-очевидни причини някой мъж да се намира в спалнята

на Изолд. Похотливата усмивка, която хвърли към младия Калдъруд, подсказваше, че лейди Пламуърти е съгласна с подобно тълкувание.

— Една дама не признава подобни неща — заяви Изолд с глас, малко по-малко изискан от този на гадателката.

Изолд Пламуърти се бе издигнала в обществото по време на дългата си и разнообразна кариера. Алистър стигна до извода, че гадателката — точно обратното — бе видяла и по-добри времена.

Той се премести леко, все още раздразнен от това, че не може да я види.

— Този мъж не е приятел или ухажор, милейди — каза тихо момичето. — Той е крадец.

Алистър се вцепени. Разговорите станаха по-високи и лейди Пламуърти вече не изглеждаше толкова спокойна.

— Казвате ми, че ще ме ограбят, така ли? — попита тя и пусна бедрото на Калдъруд.

Младият мъж се възползва от това, за да избяга. Умно момче. Алистър продължи да наблюдава внимателно.

— Мисля, че е възможно кражбата вече да е извършена — каза момичето.

— Глупости! — изсъска лейди Пламуърти. — Никой не би се осмелил...

— Може би Котката е извършил следващия си удар — глуповато се ухили Фреди Арбътнот. — От доста време не се е проявявал.

— Аз мисля, Фреди — обади се мързеливо Алистър, — че никой не е виждал Котката. Откъде си толкова сигурен, че е мъж?

— Не ставай глупав — отвърна Фреди. — А какво друго може да бъде? За тези кражби е необходимо нещо повече от физическа ловкост, а именно — изключителна смелост и лукавство. Нима очакваш да повярвам, че едно дете може да осъществи такива безумни начинания?

— По-скоро мисля, че е млада жена — каза равно Алистър.

Тогава тя се обърна, както бе очаквал, че ще направи, подразнена от намека му и чак сега той успя да я огледа внимателно, като същевременно надигна презрително чашата с питието си.

Не беше в първа младост, което го успокои. Не беше изключителна красавица, макар че чертите ѝ бяха безукорни — малък нос, щедри устни, високи скули и упорита брадичка. Ако въобще имаше нещо необичайно в лицето ѝ, това бяха очите ѝ. Бяха прекалено

мъдри за жена едва преминала двайсетте и чистият им, почти прозрачен, синьо-зелен цвят му напомни за далечни морета. Косите ѝ бяха лъскави и добре подредени. Но очите ѝ му направиха най-силно впечатление. Опасни очи. Очи, които го изучаваха със странна прозорливост.

Усмихна ѝ се. Въобще не вярваше в предсказания, нито пък че някаква си млада жена може да надникне в душата му. Знаеше прекрасно как работят подобни жени — обобщаваха фактите, които им бяха известни, и въз основа на догадки стигаха до някакви логически заключения. Котката не се бе появявала напоследък, следователно беше време да направи следващия си удар. А гадателката залагаше репутацията си, че това щеше да се случи тази вечер.

— Недейте да дразните момичето, Гленшийл — скара му се лейди Пламуърти. — Нима смятате, че бих ѝ позволила да обикаля из къщата? Ако желаете, можем да я претърсим, преди да си тръгне.

— Само ако позволите аз да извърша претърсването — провлече той, но очите му не изпуснаха погледа на гадателката и там видя бдителност и внезапен гняв.

— Това е доста скучно — каза лейди Пламуърти. — Интересувам се повече от любовния си живот. Хайде, мис Браун, да преминем към другото. Казвали са ми забележителни неща за вас... Не ми се ще да се окаже, че съм сгрешила, като ви наех тази вечер.

Ако дъртата вещица си въобразяваше, че може да сплаши мис Браун, тя се заблуждаваше. Момичето се обърна към нея с повече достойнство, отколкото лейди Пламуърти въобще някога бе притежавала.

— Разбира се, ваше благородие. Ако има кражба, това ще причини само временно неудобство. Но по-дълго влияние ще упражни...

Алистър спря да слуша. Въобще не се интересуваше нито от Пажа на мечовете, нито от Рицаря на купите, а и се съмняваше, че останалите от присъстващите проявяват интерес. Вълнуваше го единствено мис Браун и ако това наистина беше истинското ѝ име, значи в такъв случай той беше Кентърбърийският епископ.

Всъщност от месеци наред едва ли нещо бе задържало така вниманието на Алистър. Дори известната му слабост към жените и плътските удоволствия бе започнала да избледнява. Благоуханните

тела и доволните въздишки бяха хубаво нещо, но жените просто бяха започнали да му изглеждат едни и същи. Беше му минавало през ума да прелъсти някоя невинна девойка, но дори сред младите благородни дами вече трудно можеше да се намери девица, а и девиците, така или иначе, бяха доста по-прехвалени. Комарът беше скучен — или печелиш, или губиш, а да разчиташ само на късмета си в картите беше доста глупаво.

Единственото, което му доставяше поне мъничко удоволствие, беше кражбата. Сега нямаше нужда от пари — не обичаше да събира купчини от скъпи вещи, а вече бе успял да плати за временния ремонт на Гленшийл Аби. Достатъчно, за да не се събори, докато наследникът му не поемеше властта.

Предполагаше, че това ще бъде някой от досадните му далечни братовчеди. Вероятността той самият да живее достатъчно, за да се ожени и да създаде син, му се струваше неприятна и доста невероятна. Поне беше направил необходимото, за да поддържа къщата в приличен вид.

Но мис Браун възбуждаше интереса му много повече, от който, или каквото и да било, откак се помнеше. Той се облегна на тапицираната стена, изучавайки я. Какво щеше да направи, ако внезапно пусне кадифената торбичка на масата пред нея, да се признае за виновен и да попита как е разбрала истината.

Тя сигурно щеше да припадне от невероятния си късмет. Не знаеше нищо, абсолютно нищо, а погледът, който си размениха, бе резултат единствено от взаимно любопитство, примесено с неприязън от нейна страна.

Той не бе изпитал никаква неприязън, просто хищническият инстинкт на ловец се бе обадил. Отдавна не е бил така заинтригуван от жена. И нямаше намерение да остави това приятно усещане да изчезне в нощта заедно със загадъчната мис Браун.

Можеше, разбира се, да провали плановете ѝ. Като бе избрал точно тази нощ Котката да направи поредния си удар, той се бе озовал право в ръцете ѝ. Можеше също толкова лесно да се промъкне обратно горе и да върне тези огромни, безвкусни бижута на мястото им. Това беше вълнуващо предизвикателство и той почти се изкуши да го направи, преди да помисли за последиците.

Ако предположението на мис Браун се окажеше вярно, това щеше да осигури репутацията ѝ. Щеше да стане любимка на висшето общество, ще я канят на най-добрите забави. Рано или късно щеше да я хване насаме. И щеше да се наслади на нещо по-различно от предсказания от бледите ѝ, щедри, устни.

Но ако се докажеше, че е измамница, каквато явно беше, тя щеше да изчезне и той сигурно никога повече нямаше да я види отново. Нямаше да позволи това да се случи.

Бижутата се бяха стоплили от допира с тялото му. Мис Браун не носеше никакви бижута и той разсеяно се замисли какви ли ще ѝ подхождат най-много. Сини топази щяха да подчертаят цвета на очите ѝ, но те не бяха достатъчно скъпи. Перли — големи, бели перли. Нищо друго.

— Какво означава това изражение, старче? — Фреди се бе доближил до него. На бледото му, приятно лице беше изписано любопитство.

— Скука, Фреди, нищо повече. Готов ли си да изгубиш издръжката си?

— Човек никога не знае, Алистър. Може пък този път да спечеля — отвърна той и тръгна пред Алистър към игралната зала.

Алистър спря до вратата, но не беше сигурен защо го прави. Обърна се към сериозната мис Браун само за да види, че тези странни нейни очи са вперени в него, изпълнени със съмнение.

Усмивката му беше лека, но предизвикателна и той се поклонил леко. Тя бързо извърна поглед, преструвайки се, че въобще не го е гледала. Но настроението на Алистър се подобри и той дори позволи на Фреди да го победи в няколко раздавания, преди да се заеме сериозно с играта.

Алистър Макалпин, шести граф Гленшийл, наследник на една от най-старите, най-уважавани фамилии в Англия и Шотландия, можеше да определи точния момент, в който реши да стане крадец на бижута. Това се случи през една нощ съвсем като тази, но пък всъщност, повечето от нощите му бяха досадно еднообразни. Лежеше сам и гол в огромното, високо легло, което доскоро бе споделял с енергичната лейди Хайгейт, и видя диамантената огърлица под тоалетката. И реши да я вземе.

Винаги бе разбирал от скъпоценности, както и от други красиви неща. Като дете бавачката му го наричаше сврака, защото много обичаше да се рови из блестящите бижута на майка си.

Но майка му почина, когато беше на дванайсет, и бижутата бяха скрити, за да чакат времето, когато ще принадлежат на съпругата на по-възрастния му брат, Джеймс. Един по-млад син не биваше да мисли за бижутата на рода Макалпин и той бе приел загубата им с обичайното си спокойствие.

Но те така и никога не станаха собственост на съпругата на Джеймс. Джеймс не се ожени. Отдаде се на комар и пиене, докато не се погуби само в разстояние на три години, а когато го погребяха, от имението не бе останало нищо, освен древната титла, рушаща се къща в Шотландия и празна кутия за бижута.

Тази кутия за бижута се бе превърнала в символ на това, което липсваше в живота на Алистър. И когато напусна влажното имение Гленшийл Аби и отиде в града на порока, станал причина за падението на брат му, той взе със себе си кутията, за да му напомня колко е празен животът му. Сякаш имаше нужда от напомняне.

Дори от мястото си на леглото успя да види добре огърлицата. Принадлежеше на дъщерята на лорд Еджърстоун — оная, с конската физиономия; нацупените устни и високомерното държание. Когато той и Клариса Хайгейт за първи път дойдоха в тази тъмна спалня, Алистър предположи — и то правилно — че не са първите, които се възползваха от нея, макар че никога не бе и подозирал, че мис Еджърстоун би вдигнала полите си за когото и да било извън брачното ложе.

Лежеше в леглото, отпуснат, доволен, и обмисляше възможностите си. Можеше да вземе огърлицата и да я даде на собственичката ѝ — за предпочитане пред публика, в присъствието на онзи студен бастун — баща ѝ — и пред вцепененото младо лордче, което вероятно се бе осмелило да легне между краката ѝ.

Или можеше просто да я прибере. Нямаше пари — разчиташе единствено на щедростта на приятелите си и на титлата си, но така едва ли щеше да стигне далеч, а и вече имаше определени нужди, които го притискаха. Огърлицата можеше да посрещне тези нужди и да му осигури някои удобства. А той определено обичаше удобствата.

Нито за миг не се замисли за третата възможност, докато се обличаше мързеливо. Това, което всъщност трябваше да направи, бе да върне бижутото на мис Еджърстоун тайно, анонимно. Но Алистър Макалпин рядко правеше това, което трябваше да се направи. А и той имаше нужда от парите много повече, отколкото тя.

Погледна към разбърканото легло и устните му се разтегнаха в лукава усмивка. Клариса Хайгейт, както винаги, беше енергична и забавна. В това се състоеше предимството да имаш любовница, чийто съпруг предпочита млади момчета пред пицната си съпруга. Зачуди се какво ли щеше да си помисли тя, ако знаеше, че е заела мястото на мис Еджърстоун в леглото.

Тъй като я познаваше добре, предположи, че това ще ѝ се стори забавно. Тя не робуваше на предразсъдъци, също както и той, и това ги правеше чудесна двойка. Ако тя разбере за внезапната му прищявка да краде, щеше да отметне глава и дълго да се смее.

Но той нямаше никакво намерение да ѝ казва. Още млад се бе научил да не се доверява на жените, а Клариса, колкото и да беше забавна, все пак беше способна да бъде безскрупулна, ако ставаше въпрос за нейното благосъстояние. Беше доста вероятно да го хвърли на вълците, ако преценеше, че това ще ѝ донесе някаква изгода.

Огърлицата тежеше от изящно обработените диаманти и топази. С топазите мис Еджърстоун изглеждаше бледа и той ѝ правеше услуга, като я отгърваше от тях.

Балната зала все още беше претъпкана, когато се върна там не след дълго. Мис Еджърстоун не се виждаше никъде, но след като обожателят ѝ и баща ѝ също ги нямаше, той предположи, че се е прибрала вкъщи. Алистър се зачуди кой ли щеше да бъде обвинен за загубата на огърлицата. Глупави същества като мис Еджърстоун не бяха от хората, които приемаха собствената си небрежност, и тя сигурно щеше да си го изкара на камериерката.

Алистър си взе чаша от прекрасното вино на домакина и потърси в душата си някаква следа от чувство за вина. Беше съвсем лишен от подобно нещо. Която и да беше прислужницата на мис Еджърстоун, щеше да е най-добре да си потърси друга работа.

— А, ето ви и вас, Алистър! — Клариса застана до него. Лицето ѝ беше поруменяло, очите ѝ блестяха. — Изчезнахте преди няколко часа и си помислих, че сигурно сте си заминали.

Тъй като беше изчезнал заедно с нея, той прекрасно знаеше, че въобще не си е помисляла подобно нещо, но ѝ се усмихна хладно:

— Имах нужда от малко чист въздух, лейди Хайгейт — каза тихо и хвана изящната ѝ ръка.

Беше забелязал огромния диамант на пръста ѝ отдавна, но се бе интересувал повече от това, какво може да направи ръката ѝ, отколкото от това, как е украсена.

Диамантът беше много хубав. Без съмнение, един от подаръците, изкупващи вината на лорд Хайгейт.

Погледна в очите на Клариса, усмихна се леко и пръстите му погалиха ръката с диаманта.

— Следващия път — промълви — ще ви поканя да дойдете в градината с мен.

Тя се засмя.

— Знаете, че не мога да направя подобно нещо, Алистър. Трябва да мисля за репутацията си.

Репутацията ѝ беше на престаряла курва, но той нямаше намерение да ѝ го казва. Вдигна ръката ѝ до устните си и докосна големия, студен диамант.

Един разумен човек никога не би го измъкнал от пръста ѝ. Един добър човек никога не би се поддад на подобно изкушение.

Но пък той никога не бе допускар грешката да се смята за добър, разумен човек. Пръстенът се измъкна от тънкия ѝ пръст, без жената дори да забележи, и тя се обърна, за да търси нови завоевания. С лека усмивка той пхна бижутото в джоба си и това подпечатата съдбата му.

Оттогава досега винаги му се бе разминавало.

Изминалите две години бяха доста забавни. Беше станал по-съобразителен, съперничейки на небезизвестния Джак Шепърд с някои от смелите си обири и бягства, и досега никой не бе свързал Котката — както го бяха кръстили вестниците — с негово благородие граф Гленшийл.

А сега това тихо дребно създание с ясни, опасни очи, го беше погледнало и бе успяло да раздвижи скритата му енергия. Какво се криеше зад този поглед? Презрение? Свръхестествено познание за същността му? Любов от пръв поглед?

Последното беше също толкова невероятно, колкото и второто, за жалост. Жената с псевдоним мис Браун очевидно беше млада дама с

добър произход, която бе видяла и по-добри времена. Наблюдателният му поглед забеляза доста издайнически подробности. Платът на роклята ѝ беше изящен, но износен.

Той се отпусна назад в стола си и изгледа Фреди. Вече беше изгубил основната част от издръжката си, а по някаква сантиментална причина Алистър винаги предпочиташе да му оставя достатъчно, за да преживява. Освен това в момента много повече се вълнуваше от това, което прави мис Браун.

— Това е всичко засега, Фреди. Ще ти оставя поне достойнството. — Алистър се изправи с обичайната си грациозност.

— Много хубаво от твоя страна — промърмори Фреди. — Отиваш при циганката ли?

— Тя едва ли прилича на циганка. Прекалено е бледа, какво ще кажеш?

— Всички гадателки са циганки — каза мъдро Фреди, който вече беше изпил третата си бутилка. — Нямах да се занимавам с нея, ако бях на твое място. Очите ѝ са странни. Изпитах някакво злокобно чувство, когато ме погледна.

— Да, но ти не си аз, нали, Фреди? А аз обичам злокобните чувства.

— Погребението ти, старче! — каза Фреди, после изведнъж лицето му засия. — Ако умреш, значи няма да си вземеш дълга от мен и ще бъда богат.

— Не, няма да бъдеш, Фреди. Някой друг ще го направи вместо мен и няма да се задоволи само с издръжката ти. Късмет извади, че спечелих част от парите ти и ти попречих да проиграеш и останалите.

— Дълга ти огромна благодарност — отвърна Фреди и взе чашата си. — Внимавай с циганката. Ще изтръгне всичките ти тайни.

— Аз нямам тайни, Фреди — каза спокойно Алистър.

— Всеки има тайни. А подозирам, че ти имаш повече от всеки друг. Иди да намериш циганката, преди да е избягала, старче. Но си пази гърба!

ГЛАВА 2

Жасмин Мейтланд беше майстор в прикриването на емоциите си. Този мъж я беше нервирал и въпреки че полагаше огромни усилия, не успяваше да си го избие от главата. Имаше няколко разумни обяснения за въздействието му върху нея. Най-малкото, беше привлякъл вниманието ѝ в момент, в който гадаеше, а тогава беше много уязвима. Беше толкова погълната от картите, че обичайните ѝ защитни сили я изоставиха, превръщайки я в лесна плячка за мародери.

Не беше съвсем сигурна защо мисли за него по този начин. Намираще се сред цвета на лондонското общество, а мъжът, който застана зад нея, беше от най-елегантните. Беше усетила погледа му върху гърба си, но успя да се съсредоточи върху картите. Всички я зяпаха и наистина би било глупаво от нейна страна да им позволява да се намесват в работата ѝ.

Да, но очите му бяха по-различни. Когато най-последно заговори, давайки ѝ повод да се обърне, тя се изуми от това, което видя.

Представяше си го тъмен и опасен, въпреки че не беше сигурна защо. Всъщност той изглеждаше като повечето благородници: от покритите му със скъпоценни камъни високи обувки до грижливо накъдрената перука. Държеше дантелена кърпичка в едната си ръка — без съмнение, добре напарфюмирана — и я гледаше така, сякаш е насекомо.

Веднага я подразни. Беше отпуснат, мързелив и прекалено циничен и я гледаше така, сякаш знаеше, че е лъжкиня, готова да измами приятелите му и да им измъкне трудно спечелените пари. А те се перчеха с парите си, помисли си Жасмин и се намръщи. Бяха ги наследили, както щеше да се случи и с нея, ако баща ѝ не беше един безпомощен пройдоха.

И въпреки че тя беше тук в известен смисъл чрез измама, все пак нямаше лоши намерения. Всъщност, ако успееше да добави към малкия семеен доход някоя и друга пара чрез гледане на карти, това

нямаше да навреди никому. Дори можеше да пречисти поне малко душата ѝ.

Беше глупаво от нейна страна да се тормози за естеството на работата си. Да помага на полицията да залавя престъпниците, сигурно беше благородна кауза, полезна за обществото и за финансовото състояние на собственото ѝ семейство.

Само ако не ѝ се налагаше да работи с хора като Джошая Клег.

Тя се обърна отново и се съсредоточи върху картите, прогонвайки от главата си подобни безполезни мисли. Но мъжът, когото лейди Пламуърти нарече Гленшийл, не можеше така лесно да ѝ излезе от ума. Дълго след като бе излязъл от стаята, а тя усети кога точно стана това, той не напусна мислите ѝ. Не като човешки образ, а като усещане за някакво странно, високомерно презрение.

Презрението не беше нищо ново за нея и нямаше никаква причина да се развълнува точно от неговото отношение. Ако беше научила нещо през няколкото години, откак семейство Мейтланд изгуби положението си в обществото, то беше, че класата и богатството бяха всичко в този живот. И докато семейство Мейтланд, които преди живееха в Мейтланд Хол, Ландшайър, Нортъмбърланд, все още притежаваха знатния си произход, крайната им нищета ги превръщаше в нежелани от обществото. Всички им обърнаха гръб — познати, близки приятели, далечни роднини. Всички, без съмнение, се страхуваха, че или лошият късмет на семейство Мейтланд е заразен, или че може би ще им поискат заем.

В резултат мисис Мейтланд и двете ѝ дъщери живееха сами и в крайна бедност близо до тъкачите на коприна в Спайтълфийлдс и дори и това трудно съществуване беше изложено на опасност, преди Жасмин да вземе решение да ги спаси всичките. Съдбата я беше дарила с един талант още от детството ѝ. Сега тя го съчета с колода карти за гадаене и се зае да изкарва прехраната за семейството си.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи върху картите пред себе си. Обикновено се опитваше да пести енергията си — повечето от тези тесногръди хора се интересуваха само от три неща — богатство, власт и секс. Младите жени искаха да разберат как да се омъжат за тези неща; младите мъже — как да ги придобият, а по-възрастните — как да ги задържат. Беше съвсем лесно да им кажеш това, което искат да чуят.

Но този мъж я бе извадил от равновесие. Вече виждаше съвсем ясно това, което показваха картите — смъртта на млада родилка, друга жена, умъртвена от побъркания си съпруг. Виждаше лудостта на сифилиса, надвиснала над бъдещето на млад мъж, и не можа да издържи повече. Блъсна картите и затвори очи.

— Съжалявам — промълви. — Не мога да направя нищо повече.

Ръцете ѝ трепереха леко, докато се опитваше да възвърне самообладанието си. Чу се недоволно мърморене. Беше почти два сутринта и тя беше на края на силите си. Повечето от тези излъскани създания изглеждаха готови да стоят тук цяла нощ, но Жасмин имаше нужда от тишина, която да облекчи главоболието ѝ, имаше нужда от леглото си.

Гостите на лейди Пламуърти я бяха изоставили, насочили вниманието си към други забавления, когато Жасмин тръгна по широките мраморни стълби, вкопчена в парапета. Майордомът я чакаше във фоайето заедно с двама начумерени лакеи и тя се зачуди дали лейди Пламуърти не е заповядала да я придружат до вкъщи.

Жасмин беше късогледа и затова, чак като стигна до най-долното стъпало, видя враждебността в погледа на прислужника.

— Смарагдите на нейно благородие са изчезнали — каза той. В гласа му прозвучаха обвинителни нотки.

— Не съм изненадана — отвърна Жасмин с измамно спокойствие.

— Да, не бих казал, че сте. И сигурно няма да се изненадате от това, че нейно благородие настоя да ви претърсим, преди да се измъкнете със скъпоценностите.

Лицето му беше изпито, жестоко, с дебели устни. Жасмин не помръдна.

— Това наистина не ме изненадва, но вие няма да ме докоснете.

Вече бе забелязала, че всички прислужници на лейди Пламуърти са едри здравеняци, а това я изпълваше с лоши предчувствия. Майордомът не беше много висок, но раменете му бяха широки и силни, а ръцете — огромни.

— И кой ще ми попречи да изпълня задължението си, мис? — ухили се той.

— Аз.

Явно беше по-изплашена, отколкото осъзнаваше. Дори не бе забелязала кога се е приближил. Мъжът от салона, Гленшийл, онзи с елегантното презрение, ѝ се притичаше на помощ.

— Ваше благородие, това създание... — започна провлечено майордомът.

— ... не е напускало салона през цялата вечер, Хокинс. Просто не е възможно тя да е откраднала бижутата на нейно благородие. И защо предположихте, че са у нея?

— Има толкова много места... — промърмори Хокинс, впил поглед в Жасмин.

Двамата лакеи се бяха оттеглили.

— Хокинс, ти ме шокираш! — подигравателно каза мъжът. — Нямах никаква представа, че може да съществува подобна поквара.

Жасмин се осмели да го погледне, макар че въобще не ѝ се искаше да го прави. От толкова близо можеше да види очите му — светлокафяви, почти кехлибарени. Имаше тесен, леко закривен нос, високи скули и широка уста, разтегната в подигравателна усмивка, сякаш целият свят му се струваше едновременно скучен и забавен. Изглеждаше като човек, който знае доста за покварата, и Жасмин не би се поколебала да му го каже, ако не ѝ се бе притекъл на помощ, макар че нямаше никаква представа какви са подбудите му. Редно беше да се държи добре, поне за момента.

Хокинс очевидно разбра, че е победен. Отдръпна се от вратата и промърмори:

— Много добре, милорд. Ще кажа на нейно благородие, че вие сте преценили, че не е пристойно да се занимаваме с младата дама.

— Бърборко — каза мъжът и се засмя глухо. — Ами парите?

— Парите ли, сър?

— На мис Браун е било обещано да ѝ се заплати за труда, който положи тази вечер, нали?

Тя усети твърдостта, която се прокрадваше зад провлечения му говор.

— Не съм се убедил... — започна Хокинс, но явно нещо в израза на мъжа го накара да спре, защото се обърна, взе малка кесия с монети и ги хвърли в краката на Жасмин.

Тя понечи да се наведе, за да я вземе, но нейният циничен рицар беше по-бърз. Сложи белите си, силни, елегантни ръце върху раменете

й, задържайки я неподвижна.

— Сигурно изпусна кесията — каза почти мазно Гленшийлд. — Вземи я, ако обичаш, Хокинс, и я подай на младата дама.

Жасмин беше почти сигурна, че майордомът ще откаже, а тя толкова се нуждаеше от тези пари. Но ръцете върху раменете й й пречеха да се помръдне.

Сега го виждаше съвсем ясно. Не беше толкова млад, колкото й се бе сторил отначало. Кехлибарените му очи бяха някак сурови, както и устните, които загатваха за не особено невинен опит.

Хокинс пресече стаята, приклепна пред нея и вдигна кесията. Тя устоя на изкушението да го ритне, докато беше наведен, после прие тежката кесия, като промърмори някаква благодарност.

— Много добре, Хокинс — каза мъжът. — А сега можеш да накараш някой от лакеите да извика файтон за младата дама, докато ти и аз разговаряме с господарката ти.

Той я пусна — освободи я — и й беше необходимо известно време, за да осъзнае, че е останала сама в просторното фоайе. Отчаяно й се искаше да види какво има в кесията, но не можеше да се бави повече. Нямаше да се прибере къщи с файтон. Първо, нямаше намерение да похарчи толкова трудно спечелените си пари за подобен лукс и второ, в Спайтълфийлдс никога не идваха файтони, а тя беше достатъчно разумна, за да не привлича вниманието върху себе си.

Нощта беше хладна, но тя не си направи труда да потърси наметката си. Искаше просто да избяга — от прекалено усърдния Хокинс и от тревожещото я присъствие на този загадъчен, присмехулен Гленшийл. Беше се научила как да се движи по нощните улици на Лондон, а освен това почти на всички в подземния свят им бяха известни връзките й с Джошая Клег, за да предприемат каквото и да било.

Тя се измъкна в нощта като сянка, благодарна, че никой не я видя да излиза.

— Непослушно момче! — Изолд Пламуърти го тупна с ветрилото си от слонова кост и едва не счупи нежната му рамка. — Да се занимавате със слугите ми! Почти бих си помислила, че имате някакво вземане-даване с това момиче.

Алистър се усмихна леко.

— Никога преди не съм я виждал, Изолд. Но имам слабост към безпомощни деца, а и не ми хареса мисълта Хокинс да я докосва с месестите си ръце.

— И тя да избяга със скъпоценностите ми! Много лошо сте постъпили, Алистър!

— Знаете прекрасно, че не тя е откраднала бижутата ви, Изолд. Това е дело на Котката.

— Не е сигурно...

— Откога смятате, че в живота въобще има нещо сигурно? Изборът ви е прост. Можете да обявите, че сте били измамена от едно момиче, което предсказва бъдещето и краде бижутата ви, или... — Той спря, а Изолд веднага клъвна.

— Или какво?

— Или можете да се насладите на положението си на последната жертва на Котката. Котката не е ловувала от доста време — явно бижутата ви са били достатъчна примамка, за да се изкуши отново. На ваше място бих приел това като комплимент, Изолд.

Лейди Пламуърти се усмихна.

— Съвсем вярно.

— И отгоре на всичко, вие открихте истински бисер, една гадателка, която наистина предсказва бъдещето. Ще станете още по-известна сред обществото. Всеки ще иска да чуе за приключенията ви с Котката, всеки ще иска да разбере къде сте открили мис Браун.

— Аз не се опитвам да подобря положението си в обществото... И така съм си съвсем сигурна — каза лейди Пламуърти, което нямаше нищо общо с истината и със собствения ѝ долен произход. — Все пак имате известно право, Алистър. Мис Браун има истинска дарба, нали? А тези нейни очи... доста обезоръжаваци. Сякаш може да види в душата ти.

Алистър откровено се съмняваше, че Изолд Пламуърти въобще някога е имала душа, но се насили да хване пълната ѝ, украсена с пръстени, ръка и да я стисне многозначително.

— Вие сте много щедра жена — промълви той, без да му мигне окото.

Изолд се ухили.

— Всъщност никога не съм харесвала особено тези смарагди — довери ми се тя. — Доста са малки. Така ще си имам извинение да си купя нови.

Алистър помисли за грозните, огромни скъпоценни камъни, скрити в джоба му, но успя да запази спокойното си изражение.

— А мис Браун?

— О, колко сте прав! Ще я извикам на следващото си соаре. Всичко ще е много тайнствено — ще помоля гостите да се облекат в черно, няма да се играят карти, няма да има музика... Ще стане почти зловещо.

— Прекрасно. Всички останали ще последват примера ви.

— Разбира се.

— Но къде намерихте това очарователно създание? — попита той с точно премерен интерес в гласа. — Никога не съм виждал карти като нейните. И е голяма рядкост англичанка с обикновено потекло да познава подобно изкуство.

— Обикновено потекло? — повтори Изолд и се изсмя грубо. — Така си мислите вие, момчето ми. Семейството й... Е, това не ви влиза в работата. Нито пък ви интересува къде съм я открила. Тя е моята малка тайна и възнамерявам да я използвам по най-добрия възможен начин.

— Сигурно нямаше да осъзнаете какво съкровище държите в ръцете си, ако не ви го бях изтъкнал.

Алистър не показва раздразнението си. Не позволяваше на никого да разбира какви са чувствата му. Той самият полагаше големи усилия да не ги забелязва. Чувствата бяха глупави, слаби, скучни. И той ги ненавиждаше.

Но лейди Пламуърти беше добър познавач на хората.

— Няма смисъл да се опитвате да ме прилъжете. Тя ще си остане тайна. Ако имате някакъв особен интерес към нея, просто ще трябва да проявите търпение — едно качество, с което не сте особено запознат. Ще я видите отново достатъчно скоро.

Алистър не беше човек, който вярва в насието, нито пък в излишното напрегане. Просто се взираше в самодоволното жабешко лице на лейди Пламуърти и разсеяно си помисли, че му се ще да я удари гръм. Но съдбата винаги бе оставала глуха за желанията му.

Той се поклони над ръката ѝ, докосвайки леко с устни диамантените пръстени с истинско благоговение. Но нямаше никакъв шанс да ги свали — плътта бе обвила здраво златните халки.

— Винаги ще си останете кокетка, милейди — каза той.

— Ще направя и нещо повече, Алистър. — Тя се изсмя високо.

— И ще разбиете сърцето на младия Калдъруд? Не бих могъл да му причиня това. Видях го, че ви търси в игралната зала.

В интерес на истината, той се криеше от нея в игралната зала, но Алистър беше безмилостен, когато трябваше да спасява собствената си кожа. Изолд определено щеше да предпочете едно красиво двайсетгодишно момче пред преситения трийсет и две годишен мъж. И затова можеше единствено да благодари на Бога.

Лейди Пламуърти се разбърза, за да не изпусне плячката си, а Алистър изгледа подигравателно Хокинс.

— Виждаш ли, Хокинс, твоята съвест е чиста. Не само че положи всички усилия, за да изпълниш заповедта на господарката си, но ти беше спестено и отвратителното задължение да причиниш болка на една невинна млада дама.

— Много се радвам, сър — каза кисело Хокинс.

Алистър тръгна към него.

— Предполагам, че просто ще се наложи да си намериш някоя друга млада жена, на която да причиниш болка, нали?

— Да, сър — отвърна Хокинс и очите му злобно заблестяха. — Няма да е много трудно, милорд.

— О, да — промълви Алистър, — но може да се наложи и да спиш с нея, а това няма да ти е и наполовина толкова забавно.

— Не непременно, сър. В Лондон може да се намери всичко на съответната цена. — Той вдигна глава, вперил дръзко поглед в Алистър.

Ако беше друг човек, Алистър би се възхитил на хладнокръвието му, но около Хокинс витаеше някаква злоба, която не го забавляваше.

— Съвсем вярно — отвърна Алистър. — Но ако още веднъж се приближиш до мис Браун, ще ти отрежа ръцете.

Изражението на Хокинс не се промени.

— Да, сър — каза вежливо.

Тя си бе заминала, разбира се, и то без файтон. Не би трябвало да се изненадва — мис Браун беше достатъчно предприемчива, за да чака

кротко, докато двама аристократи решават бъдещето ѝ.

Може би трябваше да се страхува за безопасността ѝ. Улиците на Лондон едва ли бяха сигурно място за една почтена млада жена, особено ако носеше солидна сума пари и най-вече — посред нощ.

Но мис Браун с очарователните очи съвсем не беше просто обикновена млада жена и той не се и съмняваше, че някак си щеше да успее да се добере невредима до къщи. От това, което знаеше, тя би могла да живее и от другата страна на площада, да бъде например гувернантка в една от големите къщи наоколо.

Не приличаше на гувернантка. Не приличаше и на вещица, като се изключат очите.

Но знаеше прекалено много за смарагдите на лейди Пламуърти. Не бе дала вид, че свързва него с изчезването им, но той беше любопитен дали това беше догадка от нейна страна, или наистина притежаваше дарба.

На карта бяха заложили безопасността му — и средството му за препитание. Шестият граф Гленшийл оцеляваше, не, просперираше, като вземаше скъпоценностите на богатите и раздаваше получените пари на бедните — точно като Робин Худ едно време.

Разликата беше в това, че той олицетворяваше бедните със себе си и парите не отиваха никъде другаде, освен в собствените му дълбоки джобове.

И наистина въобще не му пукаше дали мис Браун можеше да вижда в бъдещето, в миналото, да се рови в тайните му. Той просто искаше да се зарови в полите ѝ.

Но първо трябваше да я открие.

Почти на зазоряване, Жасмин най-после си легна. Чуваше шумното хъркане на майка си, което отекваше в малката къща, докато сестра ѝ, Флор, лежеше в голямото легло, което делеше с Жасмин, и спеше съня на невинните.

Жасмин се съблече, преди да се поддаде на изкушението и да отвори кесията. Струваше си глупавия егоизъм на гостите, заплахата от претърсване и Бог знае още какво от страна на този зъл майордом. Струваше си дори най-обезпокоителната част от вечерта — присъствието на този мъж, който и да беше той. Този мъж с очи като

топази, с белите, силни ръце, с леко присмехулното си държане и още нещо, нещо много по-лично, което представляваше дори по-голяма заплаха от Хокинс.

Парите бяха достатъчно, за да плати на месаря, на хазяина, на зарзаватчията и щяха да ѝ останат още доста. Може би достатъчно, за да наеме прислужник за тежката работа. А може би дори щяха да стигнат за нови рокли за Фльор и мисис Мейтланд.

— Къде беше?

Фльор седна в леглото. Златисторусите ѝ коси се спускаха по идеалните рамене, морскосините ѝ очи бяха все още замъглени от съня. Жасмин ѝ се усмихна с обич и за кой ли път се зачуди как беше възможно съдбата да ѝ даде такова прекрасно създание за сестра.

— Тук, миличка — отвърна тя и върна монетите в кесията.

— Събудих се преди няколко часа и леглото беше празно.

— Не можах да спя... Отидох да си наляя чаша мляко. — Лъжите идваха прекалено лесно. Не ѝ харесваше, че трябва да лъже Фльор и майка си, но не виждаше друга възможност.

— Твоята половина от леглото не беше докосвана.

— Не се въртя.

— Страхотна лъжкиня си — промълви глухо Фльор. — Няма ли да ми кажеш с какво се занимаваш, Джес? Не трябва да носиш този товар на плещите си сама.

— Значи не съм чак толкова страхотна лъжкиня — отвърна Жасмин и се усмихна леко. — Не, няма да ти кажа с какво се занимавам. Няма нужда да знаеш. Достатъчно е да ми имаш достатъчно доверие, за да си сигурна, че никога не бих направила нещо нередно.

— Знам, че е така! — разпалено отвърна Фльор. — Тревожа се за теб, Джес. И аз трябва да поема своята част от...

— Твоята част те чака, миличка. Само на деветнайсет си. Веднага щом стъпим достатъчно на краката си, за да можем да се представим в обществото, ще се наложи да привлечеш вниманието на някой изключително богат, поразително красив, невероятен мил млад мъж, който ще се ожени за теб и ще те направи неземно щастлива. И той ще изпитва огромно желание да се грижи за бедните ти сестра и майка.

Това го беше чувала много пъти и Фльор вече не беше сигурна, че сама си вярва, но успя да се усмихне.

— Ще бъде хубаво, нали? — Тя въздъхна и се отпусна на възглавниците.

— Ще бъде чудесно, Фльор — каза решително Жасмин. Щеше ѝ се да го повярва.

Отпусна се върху мекото пухено легло.

— Ами ти, Джес? Няма ли все пак да промениш решението си? Няма ли да намерим и за теб някой красив богат млад мъж? — промърмори Фльор, която отново се отпусна в обятията на съня.

Без да иска, си спомни за Гленшийл, за хладните му очи и силни ръце. Зачуди се какво да каже, но разбра, че няма смисъл. Фльор беше заспала.

Жасмин остана будна, с широко отворени очи и мислеше за събитията от изминалата нощ.

Не ѝ бяха необходими карти, за да гадае. Всъщност беше прекалено изморена дори да се опитва, но картините танцуваха пред очите ѝ, колкото и да искаше да ги прогони.

Марила я бе предупредила, че това ще се случи. Марила я бе предупредила за многобройните начини, по които ще трябва да си плати затова, че има тази дарба, част от които бяха да изостави всяка надежда за щастливо бъдеще, семейство, любим мъж, за деца, които толкова много искаше да има.

Тя беше направила своя избор още преди години и щеше да се наложи да се задоволи с децата на Фльор. Щеше да бъде най-добрата сестра, най-добрата леля, която някога е съществувала. Щеше да опознае светове, които повечето хора дори и не знаеха, че съществуват, и не ги разбираха. Но щеше да ѝ бъде отнето онова, което повечето хора приемаха за даденост.

Тогава беше твърде млада, за да вземе такова решение. Едва на единайсет, доверчива, надарена и не достатъчно умна, за да избяга, когато Марила я накара да избира. И в крайна сметка и двете разбраха, че въобще не е имала право на избор.

Кой би си помислил, че възпитаната детегледачка от Бъркшайър има повече дарби от най-дивата циганка? Кой би си помислил, че тъмните изкуства оживяват в едно тестве карти, което казваше прекалено много?

И кой би си помислил, че Жасмин Мейтланд от Мейтланд Хол ще бъде привлечена толкова силно от тези карти и дарба за врачуване, която засенчваше дори тази на учителката ѝ?

Но сега вече беше твърде късно. Картите на Марила бяха нейни, дарбата ѝ — също, но десетократно по-силна. Можеше да погледне към картите и да види миналото, бъдещето, настоящето. Виждаше неща, които никога не би искала да види — смърт и разрушение. Въпреки че виждаше и радост, понякога ѝ се приискваше да хвърли изтърканата колода карти в огъня.

Но картите щяха да я преследват. Както го направиха тогава. Тя затвори очи. Искаше сънят да дойде по-бързо, но картите се завъртяха пред очите ѝ — все по-бързо и по-бързо — и всяко лице ѝ напомняше това на Гленшийлд.

Не искаше да се опитва да разбира. Защо този мъж я преследваше в съня, беше въпрос, върху който не искаше да се замисля. Стисна още по-силно очи, опитвайки се да мисли за дръзкия крадец и картите, които ѝ бяха казали за присъствието му в дома на лейди Пламуърти.

Но виждаше само Гленшийл.

ГЛАВА 3

Робърт Бренан залавяше крадци. Беше един от хората на сър Джон Филдинг и беше необичайно благонадежден, почтен и състрадателен въпреки сериозността си. Самият сър Джон го смяташе за един от най-добрите си служители и мнозинството от колегите му полицаи го имаха за много добър човек. С изключение на Джошя Клег. Ако Бренан беше дясната ръка на Филдинг, то Клег беше лявата. Успехът на Клег в проследяването на крадците и джебчиите надминаваше дори този на Бренан и делът от откраднатите и открити суми, който му се полагаше, му позволяваше да живее в изненадващо охолство. Дори и някой да се съмняваше относно скрупулите му, или относно броя на крадците, които умираха в опит за бягство, всеки пазеше тези си мисли за себе си. В крайна сметка, крадците неизбежно ги осъждаха на смърт чрез обесване. Щом Клег ги залавяше по-бързо, кой би се оплакал?

Робърт Бренан следеше всичко, доколкото можеше, но пътят му рядко се пресичаше с този на Клег. Може би сър Джон знаеше за опасенията му или самият Клег беше достатъчно умен, за да избягва контактите с мъжа, който му нямаше доверие. Всичко, което Бренан можеше да направи, бе да наблюдава от разстояние, когато собствените му задължения позволяваха.

А точно в този момент задълженията му го притискаха особено. Беше решил да открие най-модерния закононарушител. Котката, безумно смелия крадец, който успяваше да се промъкне сред самия цвят на обществото и да избяга с бижута на голяма стойност, беше започнал да се превръща за Бренан от трън в петата в истинска мания. Никой нямаше ни най-малка представа, кой може да е този престъпник и никоя от изисканите му жертви не изглеждаше особено нетърпелива да помогне на някой от по-ниска класа да открие извършителя и да го предаде на правосъдието.

Глупави, тъпи, безполезни предрасъдъци, помисли си Бренан с повече раздражение, отколкото флегматичният му темперамент

обикновено позволяваше. По-скоро биха се оставили да бъдат ограбени от някой от тях, отколкото да направят нещо, което може да ги заклейми като предатели на класата си.

Бренан изпитваше доста силни чувства на тема „класа“. Беше израснал в долините на Йоркшир и силният му акцент издаваше произхода му също както и огромното му, несъразмерно тяло, рошавата коса и големите ръце на работник. Той не беше джентълмен, не беше дори буржоа и нямаше начин някога да стане такъв. Беше се родил на този свят, за да направи земята малко по-безопасна за невинните и досега се смяташе за доволен човек.

Но напоследък нещата се промениха. Беше на трийсет години, занимаваше се с преследване на крадци вече осем години и понякога си мечтаеше за усилената, тежка работа във фермата на родителите си близо до залива Робин Худ. Беше смъртно уморен от дванайсетгодишни проститутки, убивани от сводниците си, от четиринайсетгодишни чираци, обесвани за това, че са избягали от господарите си с някое и друго парче сребро, но най-много му тежеше, че не може да спаси дванайсетгодишните, а понякога усилията му успяваха да закарат четиринайсетгодишните в каторгата.

Но Котката беше нещо по-различно. Бренан не изпитваше никакво съмнение, че той е джентълмен с добър произход. Не беше възможно някой по-нисшестоящ да се измъкне с подобни престъпления, да се смесва с аристокрацията и никой да не го забележи. Бренан не изпитваше никакво съчувствие към Котката, само желязна решителност да го предаде на правосъдието.

Делът му за залавянето на подобен престъпник наистина щеше да бъде висок. Бренан можеше да вземе тези пари, както и останалите, които бе спестил през изминалите години, и да се махне от този град на порока, в който бе дошъл само преди десет години, изпълнен с амбиции и мечти. Щеше да се върне в Йоркшир, може би във фермата на родителите си, или щеше да си купи своя и рано или късно смрадта и ужасът на града щяха да изчезнат от душата му.

Разбира се, той не беше единственият преследвач на крадци в Лондон, който възнамеряваше да хване Котката. Всеки полицаи си го мислеше, включително Джошая Клег. И Робърт Бренан знаеше, че ако е наистина почтеният човек, който родителите му бяха възпитали, би

трябвало да се радва на залавянето на злодея, независимо кой успее да го стори.

Но Робърт Бренан съвсем не беше идеален, и го знаеше. Изпитваше като всеки друг човек страст, завист, желание. Само дето се бореше по-силно срещу тези човешки грехове.

Но с човек като Джошая Клег Бренан явно не можеше да се издигне над основните първични инстинкти. Това нямаше нищо общо с изумителния късмет на Клег напоследък в залавянето на престъпници. Всъщност беше повече свързано с предчувствията на Бренан относно начина на работа на Клег. Понякога Бренан сериозно се чудеше дали Клег не е по-лош от злодеите, които залавяше. Но Клег просто му отвличаше вниманието, а Бренан рядко се поддаваше на подобни неща. Не и когато самият сър Джон скоро му донесе много интересна информация.

Обирът у лейди Пламуърти беше почти истинско копие на няколко други обира, извършени от Котката през последните две години. По някое време на вечерта някой от гостите се е озовал в спалнята на домакинята и е откъснал бижутата ѝ.

Както се очакваше, жертвата отказваше да предаде списък на гостите си на Бренан, обидена, че подобно подозрение може да падне върху най-висшите кръгове на обществото.

— Трябва да е бил някой от прислугата — настояваше старата вещица, гледайки го така, сякаш беше червей. — Нима смятате, че между познатите ми има крадци?

— Мисля, че трябва да го направите, ваше благородие. Казвате, че онази вечер тук не е имало никакви чужди лица — бе казал вежливо Бренан.

— Непоносимо — бе промърморила нейно благородие и Бренан не се и съмняваше, че тя говори за неговия заучен начин на говорене, а не за кражбата.

Ако не беше сигурен, че става дума за Котката, щеше да обвини майордома на лейди Пламуърти. Този надут глупак, който го изведе от салона на нейно благородие, представляваше всичко, което Бренан ненавиждаше — от малките, жестоки очи до зловния език. А Робърт Бренан притежаваше истинска дарба да преценява хората само с един поглед.

— Нейно благородие сигурно забрави за циганката — каза му Хокинс, когато отвори входната врата пред него.

Робърт не се и съмняваше, че майордомът би го извел през вратата за прислугата, ако все пак не беше необходимо да прояви поне малко уважение.

— Циганката? — повтори Бренан. Един висшестоящ слуга като Хокинс сигурно ще иска доста голяма сума за подобна информация, по-голяма от тази, с която Бренан обикновено разполагаше. — Онази вечер тук е имало циганка, така ли?

Неизвестно защо, Хокинс явно не се интересуваше особено от заплащане, а и когато Бренан не посегна към джоба си, той само сви рамене и продължи:

— Разбира се, тя не се наричаше циганка. Държеше се по-скоро така, сякаш се смята за истинска лейди, но ако се разрови човек, сигурно ще се окаже тя.

Бренан кимна окуражително.

— И коя беше тя всъщност?

— Някаква стара позната на нейно благородие, мисля, видяла и по-добри времена.

— В такъв случай едва ли е циганка, нали? Те не се движат сред аристокрацията.

— Лейди Пламуърти не е точно аристократка, ако разбирате какво искам да кажа — изсмя се дрезгаво Хокинс. — Много се е издигнала, наистина, но това не означава, че не си спомня откъде идва.

— И какво правеше тук циганката?

— Какво правят циганките? Разкриват бъдещето и крадат — ухили се Хокинс.

Бренан посегна към джоба на палтото си и извади лист хартия и молив.

— И как се казва тази циганка и къде живее?

— А какво ще дадете за това?

— Абсолютно нищо — отвърна спокойно Бренан. — Ваше задължение като гражданин и служител на нейно благородие е да се погрижите за справедливостта да възтържествува. Сигурен съм, че мога да разчитам на вашето чувство за отговорност, нали?

— Едва ли — промърмори Хокинс и понечи да се обърне.

Бренан не беше в настроение да си играят с него. Той хвана прислужника за врата и го блъсна в тежката дъбова врата.

— Ще оценя сътрудничеството ви, Хокинс — каза равно.

Очите на Хокинс изпъкнаха още повече.

— Мейтланд — изсъска той. — Мис Жасмин Мейтланд. Нарича се мис Браун, но нейно благородие ми каза истинското ѝ име, защото трябваше да се погрижа за безопасното ѝ пристигане. Живее в Спайтълфийлдс, близо до кръчмата „Петте диаманта“.

Бренан го пусна и Хокинс се облегна на вратата, сподавяйки проклятието си.

— Оценявам помощта ви, Хокинс. Изразете благодарността ми пред нейно благородие.

Спайтълфийлдс. Това беше първата по-сериозна информация, която бе получавал от една година насам. Много от по-изобретателните крадци наемаха проститутки, за да отвличат вниманието на жертвата, докато пребъркват джобовете ѝ. А какво по-добро отвличане на вниманието от млада циганка, предсказваща бъдещето?

И все пак, доколкото му беше известно, нямаше пребъркани джобове, а Котката винаги работеше сам. Може би пък бе променил стила си.

Но пък, от друга страна, Жасмин Мейтланд беше странно име за една циганка.

— Ето твоя дял от печалбата, момичето ми.

Жасмин погледна малката купчинка сребърни монети, които Джошая Клег побутна към нея. Постара се да прикрие отвращението си както от самите пари, така и от човека, който ѝ ги даваше. Беше ранен следобед и кръчмата „Петте диаманта“ беше почти празна. Никой не обръщаше внимание на скромно облечената млада жена и полицая, седнали в един тъмен ъгъл.

— Трябваше ли да го обесят? — попита тя, без да посяга към монетите.

Джошая Клег се изсмя със своя жизнерадостен лаещ смях, от който на Жасмин ѝ настръхваха косите.

— Избягал е от господаря си, откраднал е три сребърни лъжици и четири стъпки коприна. Какво друго мислиш, че заслужава?

— Но той беше само на петнайсет години!

— Достатъчно възрастен, за да си прави сметката — заяви Клег с обичайната си пълна липса на съчувствие. Беше безсърдечен човек, но съвсем не глупав и явно усети неспокойствието на Жасмин. — Хайде, хайде, мис Мейтланд, недейте да ставате прекалено сантиментална. Той просто щеше да го прави отново и отново, знаете го прекрасно и рано или късно някой невинен щеше да намери смъртта си. Вие погречихте това да се случи. Би трябвало да се гордеете със себе си, след като изпълнявате своя дълг към обществото.

Тя вдигна поглед. Клег не беше грозен — имаше пълни устни и мургава кожа — и се смяташе за любимец на жените. Никога не си бе позволявал волности спрямо нея може би защото разбираше, че дарбата ѝ е по-ценна за него от обикновените ѝ физически данни. Тяхното странно сътрудничество му вършеше добра работа, спомагаше за увеличаването на богатството му, а той не би изложил на риск точно това.

— Това не ми харесва — тихо каза тя.

— Вие сама дойдохте при мен, мис — напомни ѝ той. — Вие бяхте тази, която поиска помощ.

— Не можех да пренебрегна това, което видях в картите — промълви тя. — Този мъж... Това чудовище уби девет деца. Трябваше да бъде спряно.

— И беше. С вашата помощ и с моята. А вие получихте доста голям дял от наградата за залавянето му, не беше ли така? Не можете да кажете, че нещо не е наред.

— Не съм го направила заради парите.

— Разбира се, че не — равно каза Клег. — Вие сте дама, изпаднала в бедност, а всички знаем, че дамите не правят нищо за пари. И все пак благотворителната ви дейност в полза на полицията направи кесията ви малко по-тежка, нали? И, без съмнение, това се харесва на майка ви и красивата ви малка сестра. Как се казваше... Фльор...

Жасмин се вцепени. Самата мисъл, че Клег въобще знае името на Фльор я изплаши. А не би трябвало. На Клег това му беше работата — да знае всичко, особено това, което го интересуваше.

Страхуваше се от този човек. Нямаше доказателство, че е зъл, просто някакъв инстинкт, който се появяваше в странни моменти,

преминаваше през картите, през сънищата ѝ.

— Оставете я на мира — каза разпалено тя.

По мургавото лице на Клег премина усмивка.

— Разбира се, че ще я оставя, мис Мейтланд. Не бих искал нищо да ви тревожи. А ако нещо се случи със сестра ви, това може да ви разстрои толкова, че да попречи на концентрацията ви върху картите. Докато сте полезна за мен и обществото, мой дълг ще е да се погрижа сестра ви да бъде в безопасност.

— Ами ако престана да бъде толкова полезна? — Не трябваше да задава този въпрос. Косвените заплахи бяха по-лесни за преглъщане. Но тя не можеше да пренебрегне заплахата спрямо Фльор.

Клег се усмихна и хубавите му зъби проблеснаха.

— Ами тогава, страхувам се, може да ѝ се случи нещо. Вие улеснявате работата ми, мис Мейтланд. Без вашата помощ ще се налага да работя много повече, за да откривам и залавям престъпниците, и тогава няма да мога да защитавам вас и малкото ви семейство. Ще останете сами.

Поне не заплашваше той самият да стори нещо на Фльор. Тя беше единствената им надежда — един добър, богат съпруг щеше да сложи край на омагьосания кръг от неприятности, в който се въртяха, но никой не би приел повредена стока дори ако беше толкова прекрасна, колкото сестра ѝ Фльор.

— Разбирам — каза глухо тя.

— Така си и помислих. Вземете парите си, мис Мейтланд.

Тя прибра сребърните монети в чантичката си. Имаше чувството, че ще се задуши, ако не се махне от този човек, но когато понечи да стане от масата, ръката му се стрелна и се обви около кръста ѝ.

На прекалено много мъже им ставаше навик да го правят, помисли си разсеяно тя, успявайки за момент да запази самообладание. Първо, прислужникът на лейди Пламуърти с месестите ръце, после загадъчният Гленшийл, който бе успял вече да насели сънищата ѝ, както и мислите ѝ. Сега Клег беше последната капка.

— Пуснете ме — каза тя с измамно любезен глас, в който прозвуча точно премерено високомерие, остатък от по-добри дни.

Инстинктивната му реакция беше задоволителна, макар и опасна. Той я пусна и се втрени в нея.

— Има един малък проблем, който ме тревожи, и съм решил да направя нещо затова. Искам да погледнете в картите за Котката.

— Котката? — повтори тя, стараейки се лицето ѝ да не изразява нищо. — Какво е това?

— Кой е това, бих казал аз — поправи я Клег и се облегна назад. — Това е един крадец, точно това е той. Едно създание, което се промъква в хорските къщи и ги ограбва.

— Крадец?

— Но не обикновен крадец. Жертвите му са само изключително богатите, краде им бижутата и разни скъпоценни дрънкулки. И той е един от тях. Проклет аристократ, който ограбва собствените си приятели и го прави вече повече от година.

Тя стисна силно чантичката си в скута, съсредоточила цялото си внимание върху ръцете си, които не се виждаха над масата, докато не сваляше поглед от Клег.

— Защо не сте го поискали по-рано?

— Не ме боли задникът, с извинение, мис, за това, което си правят един на друг аристократите. Освен това той е доста труден за залавяне. Аз предпочитам лесните случаи.

— Петнайсетгодишните чирачета?

— Точно така. — В гласа му не прозвуча и капчица разкаяние. — Но сър Джон ми повери този случай и в мой интерес е да го убедя, че мога да се справя с него по-добре от онзи селянин.

— Какъв селянин?

— Не ви влиза в работата. Трябва да мислите единствено за Котката, за никой друг. Къде са картите?

— Не ги взех.

— Защо?

Беше му дала да разбере, че не може да му каже нищо — че е решила повече да не му помага. Парите, които ѝ даде лейди Пламуърти, бяха пет пъти повече от тези, които ѝ плащаше Клег, а от тази работа не изпитваше угризения. Беше обещала на нейно благородие да отиде и този следобед и възможностите пред нея тепърва се разкриваха.

Погледът ѝ срещна малките, тъмни очи на Клег.

— Не спях добре, а картите не ми говорят, когато не съм отпочинала.

Клег изсумтя, но не можеше да ѝ каже нищо.

— Прибирайте се вкъщи тогава. Поспете. И елате тук утре по същото време... и носете картите си. — Той се усмихна благо. — Освен ако не предпочитате аз да се отбия у вас? Това място може би не е съвсем подходящо за такива като вас.

— Мястото е чудесно — отвърна тихо тя, едва успявайки да прикрие потреперването си при мисълта аристократичната ѝ майка да се изправи лице в лице с Джошая Клег.

Не че беше много вероятно — мисис Мейтланд беше с разклатено здраве и обичаше бадемов ликьор. Стоеше в спалнята си почти непрекъснато, тъгувайки за изгубеното си положение в обществото. Сигурно предполагаше, че оправната ѝ по-голяма дъщеря е излязла на пазар. И наистина, кошницата, пълна с поувехнало зеле, беше под масата до краката на Клег. Тя се изправи и този път той я пусна да си тръгне.

Докато излизаше, усещаше погледа му, забит в гърба си. Присви очи, когато закрачи по мокрите улици на Спайтълфийлдс. Уви се поплътно в тежкия си шал. Поне Клег, който знаеше всичко, явно нямаше и понятие за новата ѝ работа, както и за косвената ѝ среща с Котката. За момента можеше да балансира проявите си в обществото с изискванията на Клег и парите щяха да текат повече от всякога, позволявайки на семейство Мейтланд да възвърнат положението си в обществото.

Поне някои от семейството. Фльор щеше да бъде най-красивата млада дама в обществото, дори и без зестра, и ако се облечеше добре, щеше да привлече доста заможни ухажори. А с мисис Мейтланд за придружителка, всичко беше в кърпа вързано.

Но не и за Жасмин. За разлика от останалите членове на семейството си, тя предпочиташе да гледа истината в очите. Репутацията ѝ нямаше много да пострада от взаимоотношенията ѝ с Клег — щом веднъж успееше да се измъкне от ноктите му, беше малко вероятно някой да разбере за това. Нямаше да пострада и от едно късно парти, в което е разгадавала карти и е предсказвала бъдещето.

Но ако го направеше още веднъж, това я обричаше завинаги. Лейди Пламуърти вече я бе уведомила, че обществото е във възторг от дарбата ѝ, и днешното гадаене обещавахе да бъде истински фурор. Гостите не ѝ бяха обърнали особено внимание онази нощ. Всички, с

изключение на това присмехулно, загадъчно създание, което толкова неочаквано ѝ се бе притекло на помощ. Но вече щяха да ѝ обърнат внимание и тя нямаше да може да се покаже в обществото като сестра на Фльор.

Но това нямаше значение. Нямаше особена слабост към града, нито към аристократите. Фльор просто трябваше да намери някой достатъчно богат съпруг, който да поддържа няколко имения в провинцията, в едно, от които да се оттегли саможивата му балдъза и да се отдаде на самотен селски живот.

Изпита отвращение към себе си. Майка ѝ беше изпълнена с достатъчно самосъжаление, което стигаше за цялото семейство, а Жасмин нямаше намерение да се поддава на подобна слабост. Беше направила избора си отдавна — спокойно, разумно — и щеше да си понесе последствията. Сама.

Беше излъгала Клег, нещо, за което не съжаляваше и за миг. Знаеше прекрасно кой е Котката — посещенията му в дома на лейди Пламуърти онази вечер беше преследвало сънищата ѝ почти толкова, колкото и мъжа, който я спаси.

Тя потупа чантичката си и усети картите под ръката си. И в главата ѝ се появи образът на Принца на мечовете със златистите очи на котка, които се вираха в нея.

ГЛАВА 4

Къщата се намираше на Кларджис Стрийт и беше компактна, но повече от достатъчна за човек с вкусовете на Алистър Макалпин. Идваха му малко гости, обикновено други ергени, за да играят комар. Салоните за гости не бяха много големи, но добре подредени. Спалнята беше претенциозна и достатъчна за навиците му. Рядко му се налагаше да предлага гостоприемството си — всички от семейството му бяха мъртви, а малко от приятелите му пиеха толкова много, че да не могат да се приберат по къщите си и да се налага да остават за през нощта.

Той обичаше самотата и му беше хубаво в малката къща. Вярно, не притежаваше разточителството и блясъка на Макалпин Хаус, но той нямаше нищо против. Макалпин Хаус никога не е била негова — брат му я беше наследил, заедно с всичко останало, и бе умрял там, отровен от алкохола и отчаянието. Сега принадлежеше на семейството на един богаташ, имаше друго име и Алистър си казваше, че дори е забравил къде се намира.

Сегашното си жилище бе закупил с бижутата на мис Еджърстоун, плюс печалбата от доста хубавата колекция от жълти диаманти, които бе откраднал от отвратителната съпруга на граф Пембъртън. Парите бяха останали изненадващо дълго време, увеличавани от обичайния му късмет на игралните маси, и по-скоро суката, отколкото необходимостта, бе накарала Котката да направи поредния си удар.

Беше следобед на следващия ден и той седеше пред камината, загледан замислено в огъня, което беше необичайно за него. Някога беше мрачно дете и това не му бе донесло никаква полза — нито вниманието на баща му, нито загрижеността на брат му. Самосъжалението беше чиста загуба на време и той се беше научил да го избягва, но през този есенен ден беше изпаднал в меланхолия, когато би трябвало да е в превъзходно настроение заради грозните

камъни, скрити на горния етаж — там, където никой не би могъл да ги открие. И знаеше прекрасно кой е виновен за всичко това.

Тази тайнствена мис Браун, която бе изчезнала безследно, оставяйки го без никаква възможност, освен да се въоръжи с търпение и да чака, бе действала зле върху обичайната му леност. Тя щеше да се появи отново, в това не се съмняваше. Беше подхвърлил достатъчно въдици на Изолд, за да е сигурен в това. Но никога не е бил особено търпелив, а искаше отново да види очите ѝ, да разбере дали наистина са толкова прозрачни, както му се бе сторило. И дали можеше да погледне в странните си карти и да предскаже и неговото бъдеще.

— Една персона иска да ви види, милорд — обяви прислужникът му с тона, който използваше, когато ставаше дума за Никодимъс Ботъм.

Малкин не одобряваше Никодимъс, както би сторил всеки здравомислещ слуга, но бизнес делата на Алистър бяха тема табу за него. Впрочем, Алистър не се и съмняваше, че Малкин знае прекрасно какъв бизнес може да върти с един проклет дребен човечец като Никодимъс, но доблестно успяваше да прикрива неодобрението си.

Наистина, понякога на Алистър му беше трудно да прикрива потреперването си заради странната и смущаваща миризма, която често се носеше от съучастника му, отколкото от чудатия му външен вид. Никодимъс някога е бил коминочистач и ръцете и краката му все още носеха белезите и със сигурност малко от саждите, които бе събирал преди толкова години. Беше дребен мъж с лице на пор, странна съвкупност от потъмнели зъби, вкус към претрупаното облекло и определена неприязън към къпането. Но знаеше също как да продаде откраднати диаманти на най-добрата възможна цена и ако Алистър не бе имал дяволския късмет да хване ръката на Никодимъс в джоба си, това сътрудничество сигурно никога нямаше да се осъществи и първата открадната огърлица може би още щеше да стои в стаята му недокосната.

— Бързо работите — каза мързеливо Алистър, като внимаваше да не си поема прекалено дълбоко въздух. — Не знаех, че сте толкова нетърпелив.

— Предположих, че сте направили малко упражнение, ваше благородие — отвърна Никодимъс. — Но не бързам чак толкова. Още

не съм направил всичко необходимо, затова могат да си останат така, необезпокоявани, за момента.

— Не че не харесвам компанията ви, скъпи приятелю, но ако не сте дошли за бижутата, защо все пак сте тук? — попита Алистър все още, без да му обръща особено внимание.

— Дойдох да ви предупредя.

Алистър мързеливо вдигна поглед.

— За какво, за бога?

— Полицията ви търси.

— Това едва ли е изненада. Преди не съм се тревожил... Не виждам причина да се тревожа и сега.

— Само защото сър Джон не беше изпратил най-добрите си хора след вас. Бренан изглежда винаги полузаспал, но умът му е остър като бръснач. Но трябва да си държите очите отворени най-вече заради Клег.

— Клег?

— Джошая Клег. Винаги е бил зъл и повечето от нас правят всичко възможно да не се изпречат на пътя му. Получава повече пари заради предаването на избягали чираци и рядко си прави труда с по-опасни типове.

— Тогава няма защо да се притеснявам, като се има предвид, че съм един от опасните типове.

— Говори се, че получавал допълнителна помощ. Нещо като нечестно преимущество, ако разбирате какво искам да кажа.

— Обяснете ми.

— Някаква жена му помага.

— Съмнявам се, че бих разкрил тайните си на някакво създание в съучастие с полицаи.

— Няма да е необходимо. Тя е вещица, така казват. Използва тъмните сили, за да помага на Клег, а той ѝ плаща. Гледа някакви смешни карти и после казва на Клег къде да намери това, което търси. Тръпки ме побиват от всичко това, само като си помисля, наистина.

Алистър се стресна достатъчно, за да се приближи до Никодимъс. Но веднага съжали.

— Коя е тя? — попита той. — Как изглежда?

— А, значи вече се заинтересувахте от това, което има да каже старият Ник — каза лукаво мъжът. — Не знам някой да я е виждал.

Крие се. Някои смятат, че е францужойка. От онези, хугенотите.

Алистър беше свикнал да не позволява емоциите му да се изписват на лицето. Онова загадъчно същество от предишната вечер не беше францужойка повече, отколкото той самият.

— И тази францужойка представлява опасност за мен с картите и магическите си номера, така ли? Май се съмнявам.

— Джим Стебинс също не мислеше, че има за какво да се тревожи, докато не се появи Клег. Знаеше къде точно е погребал жена си и брат си, а Джим не беше казвал на никого.

Алистър потрепери леко.

— Не мисля, че мога да представлявам за този Клег такъв интерес, какъвто е предизвикал човек, изклал семейството си.

— Точно тук грешите, милорд. Частта, която ще вземе за вас, е много по-висока.

— Частта?

— Делът на този, който ви залови. Вие струвате доста, Ваша Чест.

— Колко мило. Тогава защо не ме предадете?

Усмивката на Никодимъс би изплашила и по-смели хора.

— Изкуших се, ваше благородие. Но е известен факт, че хората, които информират Клег, имат лошия навик да изчезват, преди да успеят да предявят претенциите си към полагащия им се дял от наградата. И прецених, че сте ми по-полезен, докато активно преследвате собствените си интереси, така да се каже.

— Така да се каже — повтори Алистър развеселен. — Ами тази жена? Защо Клег не я убива?

— Предполагам, че един ден тя също ще стане безполезна. Красиво момиче била, ако съдя по това, което съм чувал. Има странни очи.

Алистър подскочи.

— Не ми ли казахте, че никой не я е виждал?

— Явно не сте ме разбрали добре, Ваше Благородие. Казах, че малко хора са я виждали. И аз съм един от тях.

— Бих могъл да те удуша — намръщи се Алистър. — Ако можех да понеса да се приближа достатъчно близо до теб...

— Защо толкова се интересувате от нея, Ваше Благородие.

— Не е ли редно да се интересувам от някого, който представлява заплаха за съществуването ми?

— Но вие не давате и пет пари за Клег.

— Съвсем вярно — призна Алистър. — Винаги съм бил мечтател, Никодимъс. Много повече се интересувам от красиви млади вещици със странни очи, отколкото от някакви си полицаи. Къде мога да намеря тази тайнствена жена?

— Обикновено вземам пари за подобна информация. Но все пак, във вашия случай...

— В моя случай ще ми го кажеш, преди да ти го изтръгна от езика — каза той мазно.

— Къде, освен в Спайтълфийлдс, можете да намерите французойки. Проследих я една вечер, след като се срещна с Клег. Много е потайно това момиче. Промъкна се през задната врата като прислужница, но хората, които живеят в тази къща, не могат да си позволят прислуга. Всъщност май точно затова си помислих, че е французойка. Никога не съм я чувал да говори, но пък там живеят всички емигранти, затова предположих, че е една от тях.

— Може би — промърмори Алистър. — А може би тайнствената й дарба няма нищо общо с мен, а по-скоро става въпрос затова, че вашият приятел мистър Клег трябва да плаща за удоволствията си.

— Може би — допусна Никодимъс. — Но тя не прилича на такава. Освен това, на Клег не му се налага да плаща — половината Ковънт Гардън се страхува от него. Повечето курви с удоволствие ще вдигнат поли, стига да ги остави на мира. Освен това тя въобще не прилича на курва, въпреки тези нейни странни очи. Облича се много скромно — той присви очи към Алистър. — Какво правите?

Алистър вече бе успял да съблече кадифения си халат.

— Приготвям се за вечерна разходка. Спайтълфийлдс ми звучи като доста приятна част от града. Искате ли да ме придружите, Никодимъс?

— Имам ли избор, Ваше Благородие?

— Не голям. Освен това може да се наложи да ме защитавате от разни скитници.

Никодимъс Ботъм се подсмихна под мустак.

— Едва ли. Вие сте човек, който може да се грижи за себе си. Но ще ви покажа къде живее момичето, ако това искате от мен.

— Точно това искам, Никодимъс.

Алистър пресуши чашата си с бренди и тръгна към вратата.

Нощният Лондон странно привличаше Алистър, дори най-бедняшките му квартали. Скромната малка сграда, в която, както го увери Никодимъс, живее мис Браун, не се различаваше особено от останалите малки, схлупени жилища, които приютяваха по-голямата част от френските протестанти. Имаше обаче една разлика. Интересна разлика.

Той и Никодимъс не бяха единствените, които наблюдаваха къщата. Други двама мъже изглеждаха също толкова заинтригувани.

Алистър имаше поглед на котка — виждаше в тъмното и беше почти свръхестествено наблюдателен. За това, с което бе избрал да се занимава, му беше необходимо изключително внимание. Един човек стоеше до далечния ъгъл на улицата и се сливаше със сенките, но Алистър виждаше очертанията на високата му фигура, едрото тяло и очи, наблюдателни почти колкото неговите.

Все пак погледът на този човек беше вперен в къщата и той явно не знаеше, че не е сам тук, в тази студена есенна нощ.

Другият мъж се разхождаше бавно наоколо и изглеждаше погълнат от собствените си проблеми, но рязкото поемане на въздух от страна на Никодимъс разубеди Алистър, че това е просто случаен минавач.

— Клег — прошепна Ботъм. — Какво, по дяволите, прави тук?

— Нали казахте, че тя работела с него?

— Не и през нощта. Не и ако семейството ѝ може да разбере. Сигурно я следи. Сигурно не ѝ се доверява. Но пък Клег не вярва на никого.

— Явно е мъдър човек.

— Много е умен, наистина, за съжаление. И точно това го прави толкова опасен. Внимавайте с него, Ваше Благородие. Пазете се от такъв като него. Ако успее, той ще стане причина за падението ви.

— А другият човек?

— Какъв друг човек? — попита Никодимъс.

Алистър погледна към тъмния ъгъл, но едрият мъж беше изчезнал, беше се стопил в сенките.

— Няма го — каза рязко той.

— Виждате доста неща, Ваше Благородие. Но е най-добре да съсредоточите вниманието си върху настоящата опасност, а не да търсите призраци в сенките.

Алистър отново погледна към сградата. От време на време женска фигура минаваше покрай слабо осветения прозорец, но не можеше да разбере дали това беше мис Браун. Не че се съмняваше. Колко гледачки с осанка на благороднички и странни очи можеше да има в Лондон? Фактът, че работеше за врага му, само правеше изкушението още по-силно.

— Предполагам, че не знаете името ѝ?

— Мога да си поставя за цел да го разбере. Но ще трябва да бъда много внимателен... Не искам Клег да разбере, че ме интересува. Не искам Клег дори да си спомня, че съществувам.

— Разберете името ѝ заради мен, Никодимъс — каза Алистър, без да сваля погледа си от прозореца. — А аз ще удвоя дела ви от снощната работа.

— Вие сте добър човек, не съм ли го казвал друг път?

— Изключителен пример за добродетелност — промълви развеселен Алистър, като продължаваше да се взира в малката къща. — Щом така казвате. Щом така казвате...

— За вас говорят вече всички, скъпа — изгука лейди Пламуърти иззад чинията с дребни сладки.

Беше късно следобед на следващия ден, а Жасмин не беше яла от сутринта.

Бяха минали месеци, откак бе пила наистина хубав чай в порцеланова чаша. Досега не бе осъзнавала колко много ѝ липсват дребните удобства на живота. Беше се научила да съсредоточава вниманието си върху по-важни неща, като живота и смъртта например, и въпреки това елегантната чаша чай я съблазни.

— Така ли — учтиво отвърна тя, полагайки усилия да не глътне целия сладкиш наведнъж.

— Изглежда, много познавате. Получих много бележки от мои приятели, които питат за вас и ме засипват с разкази за

потвърждението на предсказанията ви. Разбира се, някои казват, че сте вещица, но, за щастие, в Англия вече не горим вещици.

Смехът на лейди Пламуърти би трябвало да я смути, но тя дори не мигна.

— Имам дарба — каза Жасмин. — Нямам представа откъде се е взела, но ви уверявам, че не съм сключила договор с дявола — беше сключила договор със съдбата, добави на себе си. Една сделка, която не интересуваше никого, освен самата нея. — Просто виждам неща, които другите хора не могат.

— Имате дарба да предсказвате бъдещето, но вкусът ви относно облеклото е скучен до отчаяние.

Лейди Пламуърти потрепери театрално, разглеждайки дрехите на Жасмин. Момичето знаеше прекрасно как изглежда и нямаше никакво намерение да се променя. Беше обикновена млада жена с достатъчно извивки, не особено забележителни черти, с изключение на проклетите ѝ очи и обикновена кестенява коса. Гардеробът ѝ беше ограничен от липсата на средства и тя все още се обличаше с обикновените дневни рокли от младежките си години. Бяха шити от най-добрите шивачки, бяха от материи с отлични качества и въпреки че малко се изпъваха по извивките на тялото ѝ, вършеха добра работа.

— Добри са ми дрехите — промълви тя и си взе друга сладка. Беше ѝ четвъртата и се надяваше с цялото си сърце, че лейди Пламуърти няма да забележи.

— Изглеждате толкова обикновена! Една предсказателка не бива да изглежда обикновена. Ще кажа на моя шивач да измисли нещо подходящо. Не е необходимо да ми благодарите, скъпа. Просто ще си удържа от парите, които ще ви платя за работата.

Жасмин си взе пета сладка. Не си направи труда да спори. Можеше да ѝ стане лошо, но другата възможност — да я хвърли в лицемерното лице на лейди Пламуърти — беше неприемлива, макар и доста изкусителна.

— Но гостите ми чакат, и то доста нетърпеливо — продължи лейди Пламуърти и стана. — Ако изтриете трохите от лицето си, можем да отидем при тях и да започнем. Подготвили сте се, нали?

— Разбира се.

Това всъщност беше лъжа. Жасмин се справяше много по-добре на празен стомах, но пък, от друга страна, нямаше намерение да дава

на тези сноби най-доброто от себе си. Някои от нещата, които виждаше в картите, бяха прекалено тревожни, за да могат те да се справят с тях.

Той беше в стаята. Трябваше да се досети — това обясняваше неестественото свиване на стомаха ѝ, нервното ѝ напрежение. Стоеше настрана от групичките хора и я наблюдаваше мързеливо, но някак напрегнато, и ѝ се прииска да се обърне и да тресне широката двойна врата зад себе си.

Разбира се, това беше невъзможно. Първо, защото неприятният майордом държеше вратата. И, второ, тя не беше страхливка и нямаше намерение да показва неспокойствието си на никого, особено на него.

Тя просто не му обърна внимание и седна безмълвно пред същата маса, покрита със зелено сукно, която бе използвала и преди. Извади кадифената кутийка с картите от чантичката си и се приготви да започне.

В началото беше доста просто. Видя свързването на мис Окейн с някакъв млад лорд, който щеше да я направи щастлива. Успокои лейди Барнет, че дъщеря ѝ ще се омъжи добре. Синьорина Варвело щеше да прекара приятна почивка на Континента, където щеше да намери отговора на мечтите си, а възрастната мис Хамилтън щеше да открие изгубения медальон.

Докато говореше всичко това, тя усещаше, че той я наблюдава, присвитите му кехлибарени очи се плъзгаха по обикновеното ѝ дребно тяло като силните му, изящни ръце. Не го харесваше. Тревожеше я по начин, доста по-различен от Джошая Клег.

Клег просто го презираше, защото беше отвратително, злобно, опасно същество.

Мъжът, който я наблюдаваше, също беше опасен, но по различен начин. Той я нервираше, отвличаше вниманието ѝ от картите към себе си и тя изведнъж осъзна, че си играе с един кичур, измъкнал се от грижливо прибраната ѝ коса.

— Мой ред е — каза весело млада жена и седна на опразнения стол. — Кажете ми какво е бъдещето ми, о, загадъчна!

Жената беше изумително красива, почти колкото Фльор. Очите ѝ грееха от радост, добро здраве и увереността, че е обичана.

Жасмин бавно взе картите.

— Не е необходимо да ми казвате за кого ще се омъжа — каза дамата. — Вече съм омъжена. Искам да знам колко деца ще имам.

— Освен това, което носите? — попита тихо Жасмин, размесвайки картите.

— Но аз не съм... — Жената спря. — Всъщност аз не знаех...

Жасмин вдигна поглед и й се усмихна.

— Едно здраво момченце, лейди Грант, за вас и вашия съпруг. След осем месеца.

Врявата, която се вдигна след тези думи, беше почти оглушителна и Жасмин прокле бърбивия си език. Трябваше да държи устата си затворена, като само направи някакъв намек и остави всичко така. Лейди Грант щеше скоро да разбере, че е бременна — не беше необходимо Жасмин да огласява новината.

Главата й бучеше, стомахът й се бе свил на топка, ръцете й трепереха. Имаше още поне половин дузина млади жени, нетърпеливи да чуят бъдещето си, и тази мисъл я накара да изпусне картите.

Когато се наведе, за да ги събере, една ръка покри нейната. Вече познаваше тази ръка.

— Мис Браун е уморена — каза той. — Сигурен съм, че останалите ще я извинят.

Той вече я беше хванал под ръка и й помогна да стане, а тя беше прекалено изморена и объркана, за да се възпротиви.

— Гленшийл, много сте лош! — каза лейди Пламуърти. — Обещах на гостите си, че всички ще чуят предсказанията за бъдещето си.

— И ще ги чуят. Някой друг път.

Той я изведе от стаята и тя нямаше друг избор, освен да тръгне с него. Не можеше да го погледне, успя единствено да успокои неравното си сърцебиене.

Само след малко тя се озова седнала в някакъв малък, тих салон. Сякаш от нищото се появи чаша вино и вратата се затвори, за да не им пречат натрапници. Като се изключи това, че натрапникът, от когото най-много се страхуваше, беше тук, облегнат на вратата, впил поглед в нея.

— Коя всъщност сте вие, мис Браун? — попита той с измамно вежлив глас.

По друго време тя би се възхитила от гласа му — дълбок, приятен, успокояващ. Като котешко мъркане.

Тя бавно си възвръщаше самообладанието.

— Това едва ли има значение, сър.

— Просто една обикновена вещица, така ли?

— Не съм вещица! — изстреля тя, разгневена от думите му.

— Не, разбира се, че не сте — каза той и тръгна към нея. Беше много по-висок, отколкото бе предполагала, но грациозната му походка сякаш намаляваше височината му. Надвеси се близо, опасно близо, и каза с глух, прелъстителен глас: — Вие сте мис Жасмин Мейтланд и преди сте живели в Мейтланд Парк. Нали?

Тя вдигна поглед, изпълнен с ужас.

— Вие сте вещицата, не аз.

ГЛАВА 5

Мис Жасмин Мейтланд изглеждаше наистина изпълнена с негодувание. Алистър беше човек, който предпочиташе да оставя нещата да вървят с естествения си ход, затова просто се отпусна на тапицираното с дамска канапе срещу нея, изпъна дългите си крака и ѝ се усмихна леко.

Тя го изгледа студено, стиснала чашата с вино с две ръце. Беше имал достатъчно време да ги разгледа, докато тя редеше картите, и се беше хванал, че в главата му се промъкват най-невероятните еротични фантазии, свързани с тях. Пръстите ѝ бяха дълги, изящни и самата липса на какъвто и да било пръстен само подхранваше още повече фантазиите му. Ръцете ѝ не бяха от онези меки бели ръце, които служеха само за украса. Имаше ръце, които при подходящи напътствия можеха да доведат мъжа до истинска забрава.

— Защо ме гледате така? — попита раздразнена тя.

— Как? — промърмори лениво той.

— Като котка, видяла тлъста мишка.

Трябваше да положи огромно усилие, за да не покаже колко се стресна от думите ѝ. Тя очевидно нямаше представа, какво е казала — връзката му с онова известно животно очевидно убягваше на дарбата ѝ. Или поне убягваше на съзнателната част от нея. Алистър подозираше, че макар и още да не го осъзнава, тя рано или късно щеше да разбере кой и какво представляваше той.

— Наистина, доста приличате на мишка в тази скучна сива рокля — съгласи се той. — Но пък и доста апетитна, признавам.

Тя понечи да стане, но само един поглед към лицето му ѝ беше достатъчен, за да се откаже. Мъдро решение. Ако се беше изправила, той също щеше да стане, а така щеше да се озове много близо до нея. Нямаше да има друг избор, освен да я докосне, а ако се наложеше да я докосне, щеше и да я целуне. И нямаше да спре дотам.

— Как разбрахте името ми? — попита тя.

— Доста лесно. Просто попитах този, когото трябва.

— И защo ви интересува?

— Мило момиче, вие ме омагьосахте — откровено каза той. — Никога преди не съм виждал кръстоска между почтена млада англичанка и циганка. Дарбата ви е забележителна. Обикновено смятам, че девиците са ужасно скучни, но във вашия случай откривам, че ме привличате неудържимо.

— Но ще се отдръпнете! — сопна се тя зачервена. — Уверявам ви, че дарбата ми е съвсем нищожна и се състои предимно от лъжи и сполучливи предположения. Едва ли съм жената, която може да задържи интереса ви. Вече не принадлежа към вашата класа.

— Не съм казал, че искам да се ожена за вас, дете.

Тя си наложи да остане спокойна, въпреки преднамерената обида.

— Тогава какво искате от мен? И не ме наричайте дете! Вече не ходя на училище, а и вие очевидно не сте много по-възрастен от мен.

— В години може би става дума за около десетилетие, но в други, по-важни неща, съм стар колкото света, а вие сте още бебе. И си помислих, че е доста ясно какво искам от вас.

Тя въздъхна дълбоко и започна да развързва копринените връзки на чантичката си.

— Не мога да ви обещаая, че картите ми ще кажат много. Уморена съм, а и не се справям добре с...

Той се наведе и сложи ръцете си върху нейните, спирайки я в търсенето на картите. Ръцете му бяха дълги, грациозни, бели и силни и покриваха нейните върху скута ѝ. Дори под всичките пластове дрехи усети кожата ѝ, топлината ѝ и знаеше, че докосването му я е шокирало.

— Не искам да ми предсказвате бъдещето, Жасмин — глухо каза той, — и въобще не се интересувам от дяволските ви дарби.

Тя се опита да измъкне ръцете си изпод неговите, но той само ги натисна по-силно.

— Какво искате тогава?

Тя наистина не знаеше. Това го учудваше и му доставяше удоволствие едновременно. Как бе възможно такава чаровна жена да е толкова наивна?

— Искам тялото ви — измърка той.

Тя премига с тези свои великолепни очи.

— За какво ви е?

Това май започваше да го дразни.

— Искам да ви прелъстя, миличка. — Гласът му беше доста похладен.

Тя не се изчерви, не пребледня, нито се изкикоти като глупачка. Просто го зяпна в очите.

— О! Вие сте развратник.

— Не го отричам. Какво ви накара да стигнете точно до този извод?

— Развратниците обичат да прелъстват всяка жена, на която се натъкнат, нали? Майка ми ме е предупредила, че съществуват мъже като вас, но положението ни в обществото се промени, преди да съм срещнала някой такъв.

— Проклети да са всички майки! И не прелъстявам всяка жена, на която се натъкна. Само онези, които ме заинтригуват.

Тя го погледна преценяващо, очевидно не се трогна.

— В Лондон ли живеете, господин... Страхувам се, че не знам името ви — никога не са ни представяли един на друг. Не можете да ме прелъстите, ако не сме били представени.

— Така си мислите вие — каза той почти на себе си. — Освен това не съм точно господин. Аз съм шестия граф Гленшийл. Можете да се обръщате към мен с лорд Гленшийл, но бих предпочел да ме наричате Алистър.

— Титла — каза одобрително тя. — Още по-добре. А тази титла заедно с подходящо богатство ли върви?

— Казах, че искам да ви прелъстя, не да ви купя — провлече той. — Сътрудничеството е много по-приятно от търговията.

— Не мислех за себе си — каза рязко тя.

— О, да не би да сте станали монахиня? — попита вежливо той.

Този път цветът обагри бледите ѝ бузи. Колкото повече се противопоставяше на желанието да я докосне, толкова по-настойчиво ставаше то. Смешните ѝ доводи би трябвало да го накарат да изгуби интерес, но вместо това те само увеличаваха решителността му.

— Сватовница — каза остро тя. — Не сте женен, нали?

— За щастие, не.

Тя направо засия.

— Отлично. И сте много красив мъж. Сигурна съм, че бихте желали да имате красива съпруга, някоя, която да ви роди още по-

прекрасни деца — добро, надарено, послушно момиче, което...

— За какво, за бога, говорите?

— За сестра ми.

— Искате да прельстя сестра ви. — Той за миг изгуби самообладание.

— Разбира се, че не. Искам да се ожените за нея.

— И защо, в името на бога, бих искал да го направя?

— Всички мъже имат нужда от наследници. Вече ви казах: сестра ми е без съмнение най-красивото момиче в Лондон. Само трябва да я види някой мъж и веднага ще се влюби в нея.

Той я гледаше спокойно.

— И защо тогава никой досега не се е оженил за нея?

— Защото не позволявам на никого да я види. Пазя я за по-добри времена. Загубата на богатството ни ни държеше настрана от обществото, но веднага, щом като аз... щом като ние си върнем загубеното, тя ще бъде представена в обществото и аз не се съмнявам, че от това ще последва един прекрасен брак.

— Вие наистина сте монахиня — каза сухо той. — Съжалявам, дете, но нямам никакво намерение да се женя нито сега, нито в бъдеще. Предпочитам да се забавлявам, без да съм окован с брачни вериги. Освен това сестра ви не ме интересува, без значение колко прекрасна, послушна и надарена е. Това не са качествата, които ме интересуват.

— Не са ли? — Тя очевидно се изненада.

— Много повече ме привличат жени, които обичат приключенията, имат въображение и не са като другите. Предпочитам жени със странни очи пред тези с класически черти. Всъщност, скъпо момиче, искам да спя с вас, а не да се оженя за сестра ви.

Тя премига, чувайки откровените му думи, но все още успяваше да запази спокойствие.

— Имате много странни вкусове, милорд.

— Да — отвърна той. — Предполагам, че е така.

Тя наистина имаше най-необикновените очи. Бяха морско зелени, прозрачни, очи на вещица. Взираха се в него и в тях изведнъж се появи отчаяние, сякаш най-после бе разбрала в каква опасност се намира. Тя се надигна от стола, стиснала чантичката си. Заотстъпва назад и събори стола.

Той не помръдна от мястото си, но не я изпускаше от поглед. Бедната, смяташе, че може да избяга... Просто не знаеше колко бързо може да се движи той.

— Всичко това беше много забавно, милорд — каза тя и той долови тревогата в гласа ѝ. — Но се страхувам, че трябва да се прибирам вкъщи.

— При тази ваша несравнима сестра? Този път ще е по-добре, ако си наемете файтон. Спайтълфийлдс е доста далеч от Мейфеър.

— Знаете къде живеея? — попита тя изумена.

— Една мрачна малка къщица.

— Това е само временно.

Караше я да изпитва фалшива сигурност. Ако въобще имаше някакъв разум, щеше да избяга бързо, но тя се бавеше, все още на няколко крачки от вратата, и той щеше да успее да я хване, ако поискаше.

— Не искате да се връщате там тази вечер, нали? Не бихте ли предпочели да ядете задушени пъдпъдъци и да пиете хубаво вино? Не бихте ли предпочели да прекарате нощта в леглото ми?

— Определено не — каза решително тя. — И не вярвам, че изпитвате и най-малкото желание да ме заведете там.

Направи грешката да се обърне с гръб, тръгвайки към вратата. Когато сложи ръка на дръжката, той вече беше зад нея, движейки се съвсем безшумно. Ръката му покри нейната.

Обърна я бързо, а тя изпищя леко, повече от изненада, отколкото от страх, и вдигна неодобрителен поглед към него.

— Мислите, че не, така ли, Жасмин? Подценявате се.

Той я притисна към вратата с тялото си, но без да ѝ причинява болка. Хвана лицето ѝ с ръце. Кожата ѝ беше гладка и мека под пръстите му. Устните ѝ трепереха, докато очите ѝ се взираха в него гневно, предизвиквайки го.

А той никога не бе успявал да устои на предизвикателство. Притисна устните си към нейните, вкуси ги: виното, което бе пила; страхът, който толкова упорито се опитваше да скрие. Тя не направи никакво усилие да се бори с него, нито да му се противопостави, просто стоеше неподвижно, като хванато в капан животно, като мъничка, трепереща мишка, хваната натясно от голяма черна котка.

Тази мисъл го развесели и той натисна главата ѝ назад. Движеше леко устните си върху нейните, навлажняваше ги. Тя сякаш имаше затруднения с дишането и той реши да го направи още по-трудно. Натисна челюстта ѝ и тя отвори уста.

Звукът, който издаде Жасмин, когато той плъзна езика си вътре, беше тих, учуден, изпълнен с копнеж. Тя се опита да се отскубне, но бързо осъзна, че едва ли може да го помръдне, и ръцете ѝ се отпуснаха отстрани. Беше победена.

Той не я искаше победена. Хвана ръцете ѝ и ги сложи на врата си. Тя потрепери, но тялото ѝ се притисна към неговото и той усети издутината на гърдите ѝ до своите и пробуждането на страст, която беше огледален образ на неговата.

Тя едва ли знаеше много за подобни страсти и без съмнение щеше да го отрече, ако можеше. Той плъзна ръката си между телата им, нагоре към извивката на гърдите ѝ.

— Алистър!

Грубият глас на лейди Пламуърти отекваше из къщата като мучене и първата мисъл на Алистър наистина беше свързана с убийство. Не искаше да спира. Искеше тя да отвърне на целувката му. Искеше да развърже порядъчната ѝ, скучна рокля и да оголи гърдите ѝ за очите, ръцете, устните си.

— Алистър! — отново измуча Изолд, демонстрирайки навиците от младостта си.

Приближаваше.

С въздишка на съжаление Алистър се отдръпна от устните на Жасмин, от гърдите ѝ, от тялото ѝ. Отстъпи назад, изучавайки я изпод полуспуснатите си клепачи.

Беше се облегнала на вратата, останала без дъх, със затворени очи. Устните ѝ бяха влажни и зачервени от целувката му, лицето ѝ беше бледо и изглеждаше така, сякаш безопасният ѝ малък свят току-що се бе обърнал с главата надолу. Той можеше единствено да се надява, че е станало точно това.

Гледката беше толкова хубава, че той за малко отново не посегна към нея, но изведнъж Жасмин политна към него, бутната от вратата, която лейди Пламуърти отвори.

Той я хвана за ръцете, стараяйки се лицето ѝ да не е обърнато към това на Изолд поне докато успееше да възвърне самообладанието

си. Тя погледна към него и в загадъчните ѝ очи имаше толкова объркване, болка и копнеж, че той усети първия пристъп на чувство за вина от години насам. Посегна, без да иска, към нея, за да я докосне, да ѝ вдъхне увереност, но тя вече се бе обърнала. Премина покрай лейди Пламуърти, като промърмори някакво сбогуване.

Изолд го разгледа с мрачен хумор.

— Отново ставате непослушно момче, Алистър — скара му се тя и от високите тонове в гласа ѝ кожата му настръхна. — Не знаете ли, че не бива да се забърквате с буржоазията?

— Мислех, че е циганка — провлече той.

— Знаете прекрасно, че не е. Тя е порядъчна, скучна английска девойка, чийто баща е бил истински пройдоха.

— И аз така разбрах.

Изолд премига.

— Искате да кажете, че тя ви е разказала всичко това?

— Разбира се, че не. Имам си собствени източници на информация, Изолд, точно като вас. Знам почти всичко за миналото на мис Мейтланд.

— Тогава би трябвало да ви е ясно, че не бива да се забърквате с нея.

— Ясно ми е, Изолд. Само че просто не искам да действам така. Тя е прекалено прелестна, за да я отминее човек. Знаете, че никога не мога да устоя на предизвикателството.

— Глупаво момче. Опитът винаги е за предпочитане пред непохватността. — Тя присви сбръчканите си клепачи в гротесков опит за флирт.

Алистър не беше в настроение за това. Сега, когато знаеше коя е Жасмин, Изолд Пламуърти вече не му беше необходима, но здравият разум му казваше, че тя би могла да се превърне в опасен враг.

— Хайде, Изолд. Ако трябваше да избирате между някой стар развратник като Кастелон и млад, неопитен жребец като Калдъруд, повече от ясно е кого щяхте да изберете. Обичате предизвикателствата не по-малко от мен самия.

— Предполагам, че сте прав — отвърна с въздишка тя. — И все пак, Алистър, досега винаги сте успявали да ми се измъкнете.

— Това ме прави много по-интересен — промълви той, насочвайки се към вратата. — Простете, че ще си тръгна, милейди.

Изолд се отпусна тежко на един стол и му махна с пълната си, отрупана с пръстени, ръка. Върху дебелилото ѝ кутре имаше един наистина прекрасен смарагд и Алистър се зачуди дали не трябва да наруши неписания закон на Котката и да направи второ посещение на една от жертвите си. Ако някой си го заслужаваше, то това беше Изолд.

— Отивайте си, отивайте си — каза тя. — Но първо ми кажете какво смятате да правите с момичето.

— Ще я прелъстя и ще я изоставя, разбира се. Какво друго очаквате?

— Вие имате зла душа, Алистър. Това винаги ми е харесвало у вас. Напомняте ми за мен.

Алистър успя да се усмихне леко.

— Ласкаете ме, Изолд. Никой не може да се сравнява с вас, когато се отнася за злоба.

Смехът ѝ отекваше в ушите му, докато се оттегляше по коридора.

Една по-нежна, по-чувствителна душа сигурно щеше да избухне в сълзи, мислеше си Жасмин, докато вървеше забързано по лондонските улици в падащия здрач. Друга жена, по-малко сигурна в съдбата си, сигурно щеше да бъде потресена, разстроена. Но не и Жасмин.

— Ти притежаваш рядка дарба — беше ѝ казала Марила преди години. — Четеш това, което показват картите, по-добре от всеки друг, когото познавам. Но всяко нещо си има цена. Ако искаш да запазиш тази дарба, трябва да останеш чиста. Недокосната, неомърсена от мъжки ръце. Няма да можеш да се омъжиш, нито да спиш с мъж. Ако го направиш, талантят ти ще изчезне и няма да виждаш в картите нищо друго, освен красиви картинки. Само ако някой мъж те докосне и целуне или пък му позволиш да легне между краката ти, това, на което те научих, ще е било напразно. Трябва да избереш, скъпа, и трябва много да мислиш, защото няма да има връщане назад.

И Жасмин Мейтланд, която на единайсетгодишна възраст смяташе мъжете за някакви представители на човешкия род, които не правеха нищо друго, освен да я дразнят, а акта на възпроизводството — отвратителен, се съгласи без никакво колебание.

А сега беше два пъти по-доволна от направения тогава избор, каза на себе си, уви се по-плътно в шала и суеверно изтри устните си с ръка. Никой никога не я бе докосвал по този начин. Устните му бяха горещи, силни, влажни. Споменът за езика му я караше да потреперва ужасено. Ръцете му също бяха силни, с тънки, дълги пръсти, които я заклешиха като затворничка. Утре със сигурност щеше да има синини. Той беше чудовище, покварен, страхлив злодей...

Изведнъж се усети, че гали устните си с върховете на пръстите си. Дръпна ужасена ръката си, приведе глава и продължи забързано по оживените улици.

В интерес на истината, като се замислеше, не беше чак толкова ужасно. Сега разбираше защо повечето жени нямаха нищо против подобни неща.

Някои дори им се отдаваха с истинско удоволствие.

Но не и Жасмин. Беше решила леглото ѝ да остане самотно и така щеше да бъде. А милорд Гленшийл щеше да си намери някоя друга, с която да си играе на котка и мишка.

Познатата фраза отекна в главата ѝ и тя си спомни златистите му котешки очи. Ако въобще имаше капчица разум в главата си, щеше да хвърли едни карти веднага щом се прибере вкъщи. Опитваше се да крие картите от Фльор и майка си — те се тревожеха прекалено много, а мисис Мейтланд ревнуваше Марила заради влиянието, което имаше върху дъщеря ѝ, дори след като Марила почина на преклонна възраст. Можеше да се затвори в спалнята и да врачува на спокойствие.

Макар че вече знаеше какво щеше да открие. Картите танцуваха пред погледа ѝ съвсем ясно и тя се опита да пропъди спомена. Не искаше да получава отговор на незададения си въпрос. Не искаше Алистър Макалпин да обсебва съзнанието ѝ, живота ѝ, да я дразни, да я докосва. Какви тъмни тайни се крият зад спокойното му, мързеливо изражение, не беше нейна работа. И точно това щеше да каже на Клег, ако отново я попиташе.

И отново знанието беше неприятно близо, знание, което я ядосваше и плашеше. Щеше да се държи на разстояние от лейди Пламуърти. Големите суми, които ѝ предлагаше, не можеха да компенсират грубото държание и отвратителната ѝ прислуга.

Или пък това, което предизвика у нея граф Гленшийл, докосвайки устните ѝ със своите.

ГЛАВА 6

Котката отново излизаше на лов. Нощта беше хладна и тъмна. Бяха минали само няколко седмици от последния му удар, но Алистър беше неспокоен и въобще не се заблуждаваше за причината за състоянието си.

Мис Мейтланд се бе оказала истинска отшелница. Никодимъс бе успял да получи прилична сума за грозните бижута на Изолд, повече от достатъчно, за да осигурят на Алистър охолен живот, но иначе се чувстваше отегчен. Ако не можеше да има Жасмин с прозрачните очи и най-сладките устни, които някога бе вкусвал, то трябваше поне да си отвлича вниманието с удоволствието от кражбата.

Всъщност, Жасмин го интересуваше много повече, отколкото беше редно. Един внимателен мъж би трябвало да внимава с тези нейни наблюдателни очи.

Да, но пък кога ли е бил внимателен? Освен това тя просто беше ужасно изкусителна. Алистър искаше да разбере колко време ще ѝ е необходимо, за да узнае кой всъщност е той. Не че вярваше в дарбата ѝ, но беше прекалено умен, за да изключва подобна възможност, колкото и невероятна да му се струваше.

Освен това нямаше да е кой знае колко трудно да отвлече вниманието ѝ от онзи нещастен полицай. Просто трябваше да я прельсти.

Но някак си мисълта за подобна саможертва от негова страна не му се струваше отблъскваща.

Котката извършваше обирите си по два начина и Алистър така и не можеше да прецени кой от двата предпочита. Истинската безочливост да влезе в някоя от спалните на домакина си и просто да вземе бижутата му си имаше своето очарование — точно както му доставяше удоволствие да лишава неприятните жени от дрънкулките им. Това понякога водеше до грешки, които се смяташе за длъжен да поправя. Неговият закон на честта и чувството му за морал наистина бяха доста размити и според повечето от познатите му въобще не

съществуваха, но за него беше ясно — човек не ограбва хора, които не могат да си го позволят и не го заслужават. Просто лишаваше най-богатите, най-неприятните благородници от излишните им дреболии. Те бяха от онзи тип хора, които преди време не изпитваха никакви угризения да помогнат на брат му Джеймс да тръгне по наклонената плоскост на алкохола и комара.

Не че зад малкото му пътешествие в света на престъпността стоеше нещо по-благородно от отмъщението. Той лично предпочиташе да мисли, че става въпрос единствено за финансови нужди и скука.

Но все пак не ограбваше невинни, приятни жени. Струваше му огромни усилия да върне на младата дукеса Денвър огърлицата ѝ от розови перли. Това едва ли беше най-скъпото ѝ бижу, а и възрастният ѝ съпруг можеше да си позволи да ѝ купи какво ли не, но Алистър бе разбрал, че огърлицата ѝ е подарък от болната ѝ майка и загубата ѝ бе хвърлила младата дукеса в истинско отчаяние.

Алистър бе открил, че връщането на бижута е дори по-вълнуващо от самата кражба, и дори имаше период, в който се замисляше дали да не върне всички скъпоценности, които бе откраднал. Но практичността взе връх. Повечето от бижутата вече бяха продадени, а парите — похарчени. Освен това повечето от бившите им притежателки не заслужаваха да им бъдат върнати.

Мис Бошам беше нещо друго. Огромните диаманти на Бошам бяха добре известни, а баща ѝ, сър Реджиналд, някога беше приятел на брат му. Двамата бяха почти непрекъснато заедно и сър Реджиналд последва Джеймс съвсем наскоро след смъртта му. Алистър бе преценил, че диамантите са подходяща компенсация, но разбра, че те са единственото, останало на мис Бошам и майка ѝ, от някога значителното богатство на фамилията. А тя нямаше никаква представа, че великолепните скъпоценности са просто фалшива имитация от стъкло.

На Алистър му стана доста смешно, когато разбра, че е откраднал евтини фалшиви дрънкулки, а и разбра колко отчаяна е мис Бошам. Въобще не беше трудно да ги върне, разбира се, с помощта на Никодимъс. Да замени обаче фалшивите камъни с истински, се оказа доста по-трудно, но Алистър никога не се отказваше от предизвикателствата. А мис Бошам така и не разбра, че върнатите им бижута са без никаква стойност.

Точно по това време Алистър откри другия начин на извършване на обир. Семейство Бошам не можеха да си позволят да дават приеми и просто нямаше начин Алистър да се добере до горните етажи на къщата им, като се изключи прелъстяването на мис Бошам. Тази мисъл съвсем не беше неприятна, но мис Бошам беше влюбена в един млад лорд, който я обожаваше, а Алистър все пак беше достатъчно милостив, за да проваля предстоящата им сватба.

Никодимъс и хората му се оказаха много полезни в случая. Прилепнали по тялото черни дрехи, безлунна нощ и опит в катеренето по сгради беше единственото, което беше необходимо.

За малко не счупи врата си при първия опит. На третия път успя да се добере до девическата спалня на мис Бошам, пъкна подменените скъпоценности на място, което щеше да бъде открито лесно, и избяга, чувствайки се доволен от себе си. Пълзеше по покривите като черна котка и се чувстваше свободен и необвързан.

До този момент предпочиташе този начин. Понякога просто се катереше по покривите без никаква цел. Но точно тази нощ знаеше къде отива. Първо — в къщата на Ренфийлдс. Слугите трябваше да са си легнали, едрите рубини на лейди Барбара щяха да си бъдат в кутията ѝ за скъпоценности. Ако по някаква случайност дамата бе решила да си ги сложи за партито, на което бе отишла със съпруга си, Алистър щеше да се задоволи и с диамантите и перлите ѝ.

А след това щеше да продължи към Спайтълфийлдс, където щеше да се слее с нощните сенки. Нямаше намерение да нахлува в крепостта на Мейтланд. Просто щеше да наблюдава Жасмин и този, който я следеше, който и да беше той. Другата сянка, която бе видял преди време, все още не му даваше мира, а той не беше човек, който оставя открити въпроси.

Не обръщаше особено внимание на предупрежденията на Никодимъс Ботъм за Джошая Клег. Никодимъс имаше склонност към излишни тревоги, а и явно все още не можеше да повярва, че представител на висшата класа може да бъде толкова изпечен крадец. Алистър не се съмняваше, че може да надхитри дузина като Клег точно както надхитряваше всички останали.

Може би с изключение на Жасмин Мейтланд. Може би това си беше заблуда — заради странните ѝ очи — но той имаше чувството, че може да вижда през него. Съмняваше се, че тя знае, че той е Котката.

Ако — както го уверяваше Никодимъс — тя наистина работеше за Клег, тогава не би се поколебала да го издаде и да си получи полагащата се награда. Парите щяха да ѝ стигнат да измъкне семейството си от тази мрачна дупка в Спайтълфийлдс. Но тя не го бе сторила. Ако картите ѝ бяха казали, че той е Котката, значи тя пазеше тайната за себе си.

Алистър обаче не смяташе, че се е стигнало дотам. Тя може би предполагаше, че не е ленивият, суетен женкар, за който се представяше пред обществото. Когато погледнеше към нея, не се чувстваше нито ленив, нито суетен. Що се отнася до третото, това беше съвсем друга работа.

Би трябвало да се държи на разстояние, да я остави на мира. И да престане с опасните си деяния. Но нямаше никакво намерение да го прави.

Лейди Барбара мъдро бе оставила рубините си вкъщи. Не подхождаха на червендалестото ѝ лице и Алистър единствено можеше да се надява, че ще започне да проявява повече вкус по отношение на бижутата.

Той рядко се осмеляваше да навлиза в по-опасните части на града по време на нощните си набези, а покривите в Спайтълфийлдс бяха доста по-страшни от тези в Мейфеър. Имаше счупени керемиди, комините пушеха, а и небето сякаш тук изглеждаше по-тъмно.

Покривът на къщата на мис Мейтланд също беше в окаяно състояние. При последните дъждове сигурно е валяло направо вътре, помисли си той. Миришеше на влага, сажди и застояло.

Отдолу се чуваха гласове — тихият разговор на добре възпитани англичанки — и той се зачуди за какво ли имат да си говорят. Дали им разказваше как за първи път през живота ѝ я е целунал мъж? Дали им говореше за картите си?

Къщите в Спайтълфийлдс бяха скромни и нямаха външна украса и той нямаше по какво да слезе, за да надзърне през някой от прозорците, а би продал душата си на дявола, за да може да го стори. Но нима не беше загубил душата си още преди години — едва ли сега би могъл да се пазари с нея.

Легна на покрива, притиснал лице към счупените керемиди. Затвори очи.

Заслуша се да чуе гласа ѝ.

Фльор Мейтланд обичаше сестра си повече от всеки друг на света. Обичаше сестра си и мразеше лъжите. И въпреки това не беше разказала на Джес за човека, с когото се запозна. Човекът, който разбуди фантазиите ѝ.

Беше се случило само преди няколко седмици, но тя вече не можеше да си спомни какво представляваше животът, преди да го срещне. Дори не знаеше цялото му име. И може би така беше по-добре.

Беше топъл есенен следобед. Фльор се облегна и се загледа в акварела, над който работеше. Не беше от най-добрите може би защото работеше прекалено бързо. Майка ѝ лежеше, както обикновено, Жасмин беше излязла някъде и Фльор не можа да устои на топлото време и слънцето. Взе боите си, избяга от къщата и тръгна надолу към каналите, за да улови последните есенни цветове на сивия фон на Спайтълфийлдс, но, както винаги, мислеше за положението си.

Израсна, свикнала да бъде сама. През първите петнайсет години от живота си беше почти непрекъснато глезена и едва ли бе прекарала и минутка, за да свърши някоя работа, но след Бедствието, както бе започнала да го нарича, вече нямаше камериерки, лакеи, дори майка ѝ не беше в състояние да я наглежда. Фльор ходеше до сергиите на пазара сама, разхождаше се, когато ѝ скимне. Нима можеше да ѝ се случи нещо посред бял ден?

Някой я наблюдаваше. Чувството не ѝ беше непознато — беше свикнала да я следят погледи, където и да отидеше. Смяташе хубавия си външен вид за истинска благословия. Откак се помнеше, младите мъже се прехласваха по нея, старите жени се вдетиняваха — въобще, светът сякаш беше готов да направи какво ли не само за една нейна усмивка. Фльор винаги бе смятала всичко това за малко нечестно и се стараеше да не се възползва, но това чувство, че някой я наблюдава, се бе превърнало във втора природа.

Цветовете, които използваше, бяха тъмни и мрачни и съвсем подхождаха на състоянието ѝ. Тя погледна разочаровано картината си,

толкова съсредоточена, че дори не забеляза, че някой се е приближил, докато сянката му не премина върху платното.

— Много добре, мис — каза той с провинциален акцент.

Тя вдигна поглед, слънцето я заслепи за миг и тя различи само високата му фигура. Вдигна ръка и присви очи. Знаеше, че не бива да му обръща внимание, но йоркширският му акцент сякаш ѝ връщаше отново изгубения дом и тя не можа да се въздържи и се обърна към него.

Изглеждаше безопасен. Беше облечен в официални дрехи и светлата му коса имаше нужда от подстригване, но впечатлението за неспретнатост изглежда, беше резултат от липса на време, а не от невнимание. Лицето му беше силно — широки черти, ясни очи, силна челюст, щедри устни. Той я погледна мило и за един кратък, опасен миг на Флор ѝ се прииска да му се усмихне.

— Безнадеждна цапаница — несигурно се обади тя, свали картината от статива и понечи да я скъса.

Той обаче я измъкна от ръцете ѝ.

— Не го правете, моме. Толкова е красиво.

Никой никога не я бе наричал по този начин. По време на детството ѝ никой не би се осмелил, а в големия, мръсен Лондон, беше по-вероятно да я нарекат „патица“. Имаше нещо в гласа му, когато каза това „моме“, нещо, което я стопли дори в този хладен есенен ден.

И тогава внезапно осъзна какво прави — води разговор с един непознат мъж. Огледа се, но наоколо нямаше никого. Беше сама, а той би могъл да е някой опасен луд, похитител на безпомощни жени, женкар и безпринципен...

— Не, моме, не се страхувайте. Няма да ви причиня зло. Нима ви приличам на злодей?

— Сестра ми ми е казала, че не мога да съдя за хората по външния им вид.

— Сестра ви е много мъдра — отвърна той. — Също както и вие, след като не се доверявате на непознат само защото изглежда безобиден. Но ви обещавам, че няма от какво да се страхувате. Аз съм един от хората на сър Джон.

Флор го погледна недоумяващо.

— Не разбирам.

— От полицията съм. Преследвам крадци. Представител на закона.

— О! — въздъхна Фльор, очевидно изпитала облекчение. — Страхувах се... Искам да кажа, помислих си, че... — усети как руменината облива бузите ѝ.

— Няма да ви причиня зло, моме. Но има други, които не са такива, за каквито се представят. Не би трябвало да идвате тук сама. Толкова бяхте погълната от рисуването, че дори не усетихте, че приближавам.

— Наистина, доста се улисвам в рисуването — призна тя.

Той беше толкова голям и би трябвало да я плаши. Но тя не се страхуваше. За първи път от Бедствието насам се чувстваше сигурна.

— Аз ще ви наблюдавам — каза ѝ той, — но не мога да го правя непрекъснато. Вие също трябва да се пазите, моме.

Тя помълча известно време. Той стоеше много близо и за миг тя изпита чувството, че са сами в този огромен, претъпкан, шумен град. Хората и мръсотията избледняха, навсякъде стана зелено и тя си беше вкъщи, на едно място, което досега не познаваше.

— Мис? — обади се той.

Гледаше я някак странно и магията изчезна.

— Трябва да тръгвам — каза тя и събра боите си. Почти очакваше той да се опита да я задържи, но мъжът не го направи, просто вежливо ѝ направи път.

— Пазете се, мис Мейтланд — каза с дълбокия си, провинциален глас.

Чак когато се прибра вкъщи, Фльор се зачуди откъде може да знае името ѝ. А акварелът ѝ беше останал у него.

През следващите няколко седмици продължаваше да го вижда, в повечето случаи — отдалеч. Той я наблюдаваше, когато ходеше на пазар или се разхождаше. Не идваше достатъчно близо, за да разговарят, и когато тя му се усмихна за първи път през пълния с хора площад, той се престори, че не е забелязал.

Но тя настоя и бе възнаградена с лека, разбираща усмивка в отговор на нейната. И Фльор пазеше спомена за тази усмивка в сърцето си, без да казва и дума на по-голямата си сестра.

— Какво правиш, когато излизаш? — попита Фльор невинно.

Жасмин вдигна поглед от ръкоделието си. Светлината избледняваше, а през отворения прозорец, макар че влизаше сравнително чист въздух, влизаше и студ.

— Защо ми задаваш този въпрос? — Тя остави ръкоделието си и погледна сестра си.

— Просто така. Няма за какво да си мисля през деня, когато теб те няма. Мама не излиза от спалнята си и оплаква съдбата си, а не можем да си позволим количеството хартия и бои, които ще са ми необходими, за да мога да запълня всичкото си свободно време.

Жасмин изглеждаше изненадана.

— Съжалявам, миличка. Скоро ще можем да си позволим всички неща за рисуване, които поискаш, но междувременно...

— Междувременно мога да правя нещо полезно. Знаеш, че акварелите ми са много хубави.

— Винаги са били — съгласи се Жасмин, но застана нащрек.

— Приятелите ни винаги са го казвали, но едва ли може да се има доверие на думите им. Но пък хората тук, които ме гледат, когато работя, ме уверяват, че мога да изкарам малко пари, ако продавам рисунките. Достатъчно, за да мога да си купувам бои и хартия, а и ще остава по малко за домакинските разходи. Не е необходимо ти да поемаш цялото бреме, а щом като това, което върша с такова удоволствие, може да ни носи пари, не виждам причина защо да не го правя. Мога да си направя една сергия до Ковънт Гардън и да...

— Не! — извика ужасена Джес, но само след миг гласът ѝ отново възвърна нормалната си интонация. — Просто не можеш да направиш нещо подобно. Не и в Ковънт Гардън, където ще те вземат за първокласна проститутка, ако преди това сводниците не те отвлекат. Ако някой те види там и разбере, че продаваш картините си, шансовете ти за подходящ брак ще се изпарят на момента.

— С това „подходящ“, „изгоден“ ли имаш предвид?

— Нима и ти не искаш същото? Един мил, любящ съпруг, който ще се грижи за теб? Съпруг, който няма да профука парите си, оставяйки жена си и дъщерите си без пукната пара? Няма ли да е прекрасно никога повече да не ти се налага да мислиш откъде ще дойде следващото ти ядене? Дали няма да ни изхвърлят дори от тази отвратителна дупка и да ни принудят да просим по улиците? — Гласът

й беше глух, напрегнат. — Мисля, че нищо не би било прекалено голяма саможертва, щом може да ни осигури това.

— Нима положението наистина е толкова лошо, Джес? — тихо попита Фльор.

Никога не се бе замисляла откъде идва храната. Джес винаги се бе грижила за това и й казваше да не се тревожи.

Гледаше учудено как Жасмин разтърси рамене, сякаш за да пропъди тревогата, която се бе затаила около нея. Усмихна се на по-малката си сестра.

— Държах се като мелодраматична, глупава гъска — каза тя по-весело. — Няма да се преструвам, че не ни е било трудно, след като татко умря, но досега се справяхме и определено нещата вървят към по-добро. Просто имам мигрена.

— Имаш я вече дни наред. Защо?

Жасмин сведе поглед, но Фльор забеляза внезапно появилите се червени петна върху бузите й.

— Нищо. Един досаден джентълмен, когото не успях да скастрия както подобава. Но това няма никакво значение — едва ли някога ще го видя отново, слава богу. Но признавам, че това... малко ме разстрои.

— Джентълмен? Винаги си твърдяла, че мъжете въобще не те интересуват — каза Фльор. — Кой е той?

— Един нищо и никакъв аристократ. Познат или роднина на лейди Пламуърти. Но това е без значение, скъпа. Просто прекалено силно изрази възхищението си от уменията ми да познавам по картите.

— Съмнявам се, че уменията ти да познаваш по картите има нещо общо с това — отбеляза Фльор. — Той целуна ли те?

— Това не е твоя работа. Всичко е минало, а и няма значение...

— Повече от веднъж? Как беше? Непоносимо ужасно ли беше? Той ужасен, грозен и стар ли беше?

Жасмин се поколеба, но по устните й пробяга лека, неохотна усмивка.

— Не.

— Не, не те е целунал повече от веднъж? Или — не, не е бил ужасен, грозен и стар? Как беше?

— Доста... приятно.

— Приятно? — изпищя Фльор. — Колко разочароващо! Очаквах най-малкото да е прекрасно. Първата ти целувка и казваш, че е била

само приятна?

— Кое те кара да мислиш, че това е било първата ми целувка?

— А не е ли така?

— И преди са ме целували.

— Не ти вярвам. Никога не си проявявала и най-малък интерес към мъжете. Освен това, след като си толкова опитна, защо имаш мигрена?

— Никога не съм била целувана... по този начин — призна Жасмин. — Беше доста... обезоръжаващо.

— О, колко хубаво! Искам някой да ме целуне така. Толкова ще ми хареса да се почувствам обезоръжена!

Фльор се усмихваше палаво. Незнайно защо, в главата ѝ се появи споменът за едрия полицай и усмивката ѝ се стопи.

— Много си млада — строго каза Жасмин. — Трябва да почакаш съпругът ти да те обезоръжи. Така е много по-безопасно.

— Искаш ли той пак да те целуне?

— Това, което искам или не искам, едва ли има значение, след като никога повече няма да го видя. Сигурна съм, че няма да ми е трудно да го избягвам, а ако не мога, просто ще се откажа от гадаенето във висшите кръгове.

— Подсети ме за нещо. Каква е разликата между това аз да продавам картините си и ти да приемаш пари за врачуването си? Това със сигурност също не е особено прилично.

— Да, но аз нямам намерение да се омъжвам изгодно, всъщност — въобще. Природата не е била толкова щедра с мен, миличка.

— Ставаш смешна, Джес!

Жасмин сви рамене.

— Човек върви по пътеката, която му е отредила съдбата, Фльор. Сигурна съм, че няма да се наложи да се омъжиш за човек, когото не искаш. Вярвам в добрия ти усет. Знам, че ще успееш да се влюбиш в някой много богат мъж.

— О, много съм разумна, сестричке — отвърна равно Фльор. — И продължавам да се интересувам къде ходиш по цял ден.

— Не обикалям улиците да търся клиенти, скъпа — весело отвърна Жасмин. — Гледам на карти.

— Но това е отскоро, нали? Лейди Пламуърти разбра за съществуването ти само преди няколко седмици.

Джес се поколеба.

— Аз... Аз гледам на карти и за други хора — каза най-последно.

Фльор чакаше.

— За полицаите — призна Жасмин.

— Полицаите? — повтори глухо Фльор, но Джес се чувстваше прекалено виновна, за да забележи реакцията ѝ.

— Знам, че не бива да го правя, Фльор — бързо продължи тя. — И точно затова не съм казала на теб и мама. Но така се издържаме.

— Сигурна съм, че полицията възнаграждава добре труда ти.

— Не и тези полицаи, с които работя — отвърна мрачно Жасмин.

— Стой настрана от тях, Фльор. Те са отвратителна пасмина и едва ли са по-добри от престъпниците, които залавят.

— Аз стоя настрана от всички, Джес.

Жасмин я погледна напрегнато, внезапно изпитала тревога.

— Не са те безпокоили, нали? Никой не се е доближавал до теб, не ти е задавал въпроси, не си е позволявал волности?

— Ти си тази, която са я целували, Джеси. Не аз. Макар че съм толкова отегчена, че сигурно щеше да ми хареса много повече, отколкото на теб — добави с пресилена усмивка.

— И щеше да сгрешис — решително каза Жасмин. — А сега, в леглото, миличка, иначе мама може да ни чуе.

— Да, сестричке. Обещавам да сънувам непорочни сънища. Съмнявам се обаче, че същото може да се каже и за теб. Между другото, как се казва твойт съблазнител?

— Той не ме е съблазнил — строго каза Жасмин. — И не знам името му.

— А ме учиш никога да не лъжа! — Фльор избухна в смях. — Обещай ми нещо. Не е бил полицаят, нали?

Жасмин потрепери.

— Не беше той, Фльор. И никога няма да бъде.

Алистър се обърна по гръб и се взря в мастиленото лондонско небе над главата си. Беше започнал да свиква с миризмите наоколо. Всъщност провинцията също беше изпълнена с не особено приятни миризми и въпреки това ако имаше избор, щеше да избяга от този проклет град, който изяждаше децата си.

Чу ясно почти всяка дума. Измежду всичките му дарби беше и добрият слух, а и сестрите Мейтланд въобще не говореха тихо. В края на краищата, никой не можеше да ги чуе, освен ако някоя котка не се покатереше на покрива точно над отворения прозорец.

Обезоръжаващ. Благословено да е това момиче. Беше успял да я извади от равновесие точно както тя бе сторила с него. Разбира се, в нейния случай предизвикателството не е било толкова голямо. Една недокосвана девица е лесна плячка за опитния мъж. Той се намръщи, спомняйки си думите ѝ. Какви ли други мъже са я целували. Които и да са били, сигурно са били прекалено вежливи и изпълнени с уважение. Сигурно са имали само най-благородни намерения. Докато неговите съвсем не бяха такива.

Тя не можеше да го пропъди от съзнанието си. Трябваше да се погрижи да ѝ припомни, ако все пак споменът ѝ вземе да избледнее. Тя и бедното ѝ малко семейство очевидно толкова отчаяно се нуждаят от пари, че той не се съмняваше, че едно подходящо предложение от подходящ източник ще успее да я съблазни отново да излезе на светло. Някое вечерно представление, може би. Можеше да я извикат да гадае на няколко съпружески двойки, а той щеше да остане настрана, за да не я уплаши. А после щеше да се прояви като истински джентълмен и да я изпрати до тази ужасна дупка.

Мисълта за дългото пътуване с каретата го развесели и той тръгна обратно по покривите, безшумен като котка, движейки се по скупчените една до друга постройките с обичайната си предпазливост. Под него улиците бяха измамно тихи — прекалено тихи. По това време на нощта дори райони като Спайтълфийлдс трябваше да проявяват някакви признаци на живот. Една-две проститутки, някой търговец, може би или поне котка.

Той скочи на земята. Улицата беше задна, тъмна, може би на две пресечки от дома на Мейтланд, и съвсем не беше трудно да се слее със сенките с тези тъмни дрехи. Не си беше направил труда да почерни лицето си, но нощта щеше да го прикрива, докато се движеше по улиците като котка.

В дома на Жасмин Мейтланд беше тъмно. Той остана отпред, вдигнал поглед, чудејки се дали ще може да се изкатери до спалнята на Жасмин, когато изведнъж усети нечие присъствие наблизо.

— Хубава нощ за разходка, нали? — обади се мъжки глас — дрезгав, с типичен лондонски акцент.

Алистър се обърна бавно, за да надникне в бездушните очи на Джошая Клег.

ГЛАВА 7

Джошая Клег не изглеждаше чак толкова страшен, погледнат отблизо. Беше съвсем обикновен, с широки, дебели устни и учудващо приятна усмивка. Топла усмивка, внушаваща доверие.

Алистър обаче не се излъга. Нито пък беше особено разтревожен от появата на мъжа, който би могъл да опропасти живота му. Като се изключи разговорът, който чу на покрива на къщата на Мейтланд, нощта не беше особено интересна.

— Qu'est-ce que c'est?^[1] — попита той на лошия си френски.

— Странно — каза Клег. — Не бих ви помислил за някой от онези проклетите френски емигранти. Не приличате на тях.

— Pourquoi?^[2] — попита Алистър. Изглеждаше учуден.

— Не приличате и на англичанин — продължи Клег сърдито. — Бих казал, че сте шотландец, като съдя по външния ви вид.

— Je ne comprends pas!^[3] — промърмори Алистър.

Познанията му по френски май започваха да се изчерпват.

— Повечето хора, които са навън по това време, нямат добри намерения — продължи Клег, гледайки го замислено. *Включително ти*, помисли си Алистър. — Трябва да изпълня задълженията си. Протегнете ръце.

— Pardon?^[4]

— Ръцете, човече! — нетърпеливо повтори Клег и протегна собствените си ръце, за да му покаже. Бяха дебели и месести, с мръсни нокти.

Алистър веднага направи същото. И неговите ръце бяха също толкова мръсни от саждите по покривите, достатъчно мръсни, за да прикрият липсата на мазоли.

— Не сте тъкач — каза Клег, по-скоро на себе си. — Ръцете ви не са такива. С какво се занимавате, да не би да ви издържа жена ви? — Това сякаш го развесели.

— Je suis un voleur^[5] — сладко промълви Алистър. — Je suis le Chat.^[6]

— Voleur, а? Какво, по дяволите, е това? — попита Клег. — Нека те предупредя, приятел. Това е моя територия. Територията на Клег, разбираш ли? Ако досега не си чувал за мен, трябва да чуеш. Аз съм опасен човек. Ако имаш някакви интересни странични занимания, трябва да ми плащаш, за да не те закачам. Ако не го правиш, ще те изправа пред правосъдието, а то не обича французите повече, отколкото обича престъпниците. Аз съм малко по-широкомислещ, ако схващаш какво ти говоря. Този път ще си затворя очите. — Лондонският му акцент беше измамно вежлив. — Но затова ще трябва да ми кажеш защо душиш около тази къща. Аз лично се интересувам от младата дама вътре. Мислиш, че ще се навреш между краката ѝ, но ще откриеш, че всъщност нямаш какво да сложиш там. Лицето ти е хубаво и тя сигурно го харесва, но аз съм я заплюл за себе си. Разбра ли?

Алистър го погледна тъпо, макар вътрешно да кипеше от гняв.

— Полуумен — каза на себе си Клег. — Просто стой настрана от тях. Това поне го разбираш, нали? Засега се занимавам с по-голямата сестра, но когато свърша с нея, ще започна с малката. И няма да съм много благосклонен към някого, който се опитва да ме изпревари.

— Batard^[7] — промърмори учтиво Алистър и отстъпи назад.

— Да, batard и на теб — отвърна Клег. — Само не забравяй, че е моя, французино.

Алистър никога не беше убивал човек. Знаеше как да борави с пистолет и меч, дори се беше бил в няколко дуела. Обикновено предпочиташе да използва мозъка и умствената си, не физическа сила. Но като гледаше Клег, изпита внезапно силно желание да му разбие зъбите.

— Изчезвай оттук — каза раздразнено Клег. — Идиотското ти лице започва да ме дразни.

— Baissez mon cul^[8] — каза Алистър, поклони се ниско и изчезна в сенките на тъмната лондонска нощ.

— Но, моя скъпа Жасмин, не съм и подозирала, че притежаваш такъв талант! Защо сте го крили досега?

Жасмин се загледа със зле прикрит страх в бледото, землисто лице на мис Ерминтруд Уинтърс. Щеше да се чувства много по-

щастлива, ако можеше тя самата да се скрие. Поне майка ѝ беше още в леглото, страдаща от мигрената и от прекомерното количество погълнат ликьор, и не беше тук, за да види как една от познатите от детството на Жасмин нахлува отново в живота им.

Ерминтруд никога не е била повече от това. Беше неприятно дете, което стоеше настрана от несигурното семейство Мейтланд. Падението на мистър Мейтланд, а след това и смъртта му, бяха причината за неодобрението ѝ и последния път, когато двете се срещнаха, Ерминтруд я бе отрязала направо.

Но не и днес. Ерминтруд сияеше, спомняйки си за общото им минало, което, всъщност въобще не беше споделяла. Вярно, и двете бяха ходили да пеят коледни песни в имението на лейди Андрюс, но всяка с различна група момичета.

— Говори се, че имаш необикновена дарба — продължи Ерминтруд. — Не бих казала, че съм изненадана. Винаги си изглеждала малко по-различна от всички останали. Сигурно е заради тези прекрасни очи.

Върху лицето на Жасмин беше изписано приятно изражение, докато слушаше тези безочливи лъжи. Ерминтруд явно се бе научила на добри обноски през изминалите няколко години. Преди често правеше нетактични забележки за очите на Жасмин, които, според нея, били като на вещица.

Самата Жасмин обаче не възнамеряваше да се държи толкова дипломатично.

— Кой казва, че имам необикновена дарба?

Ерминтруд премига.

— Ами, всички. Искам да кажа, всички важни особи. Станала си любимка на обществото. Всички искат да присъстваш на приемите им, всички умират да разберат нещо повече за теб.

— Включително и ти? — хладно попита Жасмин.

Ерминтруд може и да се бе научила на добри обноски, но чувствителността явно все още ѝ убягваше.

— Помислих си, че може би ще искаш да дойдеш на малкото градинско парти, което организира омъжената ми сестра в Кент. Сигурна съм, че си спомняш Сали. Тя се омъжи за мистър Блейн, който беше наистина изгодна партия. Ще има само около дузина гости и ще

бъде много весело. Предполагам, че скоро не си ходила в провинцията, а знам, че я обичаш.

— Да, не съм — повтори Жасмин, — но се страхувам, че трябва да отклоня милата ти покана. Майка ми не се чувства добре, а и не мога да оставя сестра си сама.

— Убедена съм, че прислугата ще се погрижи за майка ти — възпротиви се Ерминтруд, пренебрегвайки факта, че не бе забелязала и следа от прислуга по време на ужасно дългата си визита този следобед. — А можеш да вземеш и сестра си със себе си. Спомням си я добре — толкова красиво дете! Сигурна съм, че ще има и други деца, с които да се забавлява.

Жасмин я изгледа.

— Нека говорим откровенно, Ерминтруд. Не ме каниш на партито на сестра си заради компанията ми. Искаш да забавлявам гостите ви със салонни номера, нали? Да им гледам на карти, да им предсказвам бъдещето?

— Направила си същото и за лейди Пламуърти, ако може да се вярва на слуховете.

— Нека ти кажа нещо, Ерминтруд. Никога не вярвай на слуховете. Това, как използвам дарбите си и срещу какво, не е твоя работа.

— Сестра ми каза да ти предложи петдесет лири.

Жасмин дори не премига. Сали, сестрата на Ерминтруд, се бе омъжила за богаташ и явно бе изгубила представа за парите. Петдесет лири бяха огромна сума. Почти можеше да я изкуши.

— Съжалявам — каза тя. — Трябва да мисля за репутацията си. Както и за тази на сестра ми.

— Сто лири и ти и сестра ти ще бъдете почетни гости — бързо каза Ерминтруд.

— Съмнявам се, че останалите ви гости ще погледнат на нас по този начин.

— Не се дръж толкова надменно, Жасмин — каза Ерминтруд раздражено. Този тон изглеждаше много по-естествен от пресилената ѝ дружелюбност. — Произходът ти е безукорен, макар че баща ти беше истински пройдоха. Липсата на средства, макар и достойна за съжаление, не е порок. Освен това ще има доста мъже. Ти си доста по-възрастна от мен, но това не означава, че вече си стара мома. Ако имаш

късмет, ще успееш да направиш впечатление на някой джентълмен с независими доходи, който да осигури бъдещето ти. Може би някой възрастен вдовец.

Ерминтруд беше точно два месеца по-млада от Жасмин, която беше на двайсет и три, но Джес беше достатъчно тактична, за да не го споменава. Предложението, колкото и неприятно, все пак предлагаше прекалено много възможности, за да бъде пренебрегнато току-така. С темпото, с което напредваше, щеше да мине поне още една година, преди Фльор да може да направи дебюта си в обществото. Една година живот на ръба на мизерията, година на изолация и потенциална опасност. Една година, през която можеше да се случи какво ли не. Трябваше да направи нещо, да установи семейството си, а след това да изчезне — далеч от Клег, далеч от града. Далеч от граф Гленшийл.

— Какво ще кажеш? — настояваше Ерминтруд.

Жасмин затвори очи за миг и освободи ума си от всичко. Картата, която изникна в съзнанието ѝ, беше хубава. Деветка купа. Всичко щеше да мине добре.

Отвори очи и се загледа в лицето на Ерминтруд.

— Фльор и аз ще приемем любезната ти покана — каза равно тя. — От доста време не сме имали удоволствието да присъстваме на градинско парти в провинцията. И ще бъдем повече от щастливи да предоставим малко забавление на гостите. Фльор притежава дарба да рисува, а аз мога да гледам на карти, колкото да минава времето.

— Мъдър избор — каза Ерминтруд. — Банкерът на сестра ми ще ти напише разписка...

— Не. Ще дойдем само ако това е приятелска покана, без да става дума за пари.

— Не вземаш пари за това, което правиш? — попита направо Ерминтруд.

Ако признаеше, че го е правила, щеше да се принизи до нивото на шивачките и продавачките. Ако излъже, щеше да е още по-лошо.

— Правя това, което смятам за необходимо, Ерминтруд — отвърна сладко тя. — Твоята компания и гостоприемство ще бъдат достатъчна награда.

Ерминтруд имаше вид, че по-скоро би правила компания на змия, но успя да разтегне пълните си устни в кисела усмивка.

— Предполагам, че трябва да ви се осигури транспорт. Сестра ми ще е щастлива да ви изпрати каретата си в сряда следващата...

— Би било чудесно.

Ерминтруд погледна към простата, демодирана рокля на Жасмин.

— Надявам се, че ще бъдеш по-добре облечена?

Типично за Ерминтруд, помисли си уморено Жасмин. Веднага щом постигнаше своето, непоносимият ѝ характер излизаше на повърхността. Тя само се усмихна.

— Очаквам с нетърпение градинското парти, Ерми.

Ерминтруд мразеше да я наричат Ерми. Особено след като омразните ѝ братовчеди започнаха да ѝ викат Ерми Червея. До този момент Жасмин устояваше на изкушението да използва прякора, но нещо в самодоволните сини очи на Ерминтруд я принуди да го направи сега.

Ерминтруд се изправи величествено.

— И няма защо да се тревожиш за крадците по пътя. Сестра ми има специална уговорка с полицаите да охраняват пътя. Дори Котката няма да се осмели да се появи!

— Котката? — повтори Жасмин, самата невинност.

— О, вярно, нямаше те доста време, сигурно дори не си чувала за него. Той е най-безочливият и безжалостен крадец. Промъква се в най-хубавите къщи в града и краде скъпоценностите на собствениците. Понякога го прави, когато в къщите няма никой, но понякога има нахалството да краде по време на парти. Никой не знае как точно го прави. Промъква се незабелязано като котка — малките очи на Ерминтруд се присвиха подозрително. — Мисля, че си била у лейди Пламуърти по време на един подобен обир? — рязко попита тя.

— Може и да съм била. Никой не си е направил труда да ми каже — излъга най-безцеремонно.

— Сигурно. Това едва ли би те интересувало — изсумтя Ерминтруд. Тя се наведе и целуна Жасмин по бузата. — Ако имаш някакъв проблем с гардероба си, обади ми се и ще видя дали няма да мога да измисля нещо. Не бих искала да злепоставяш сестра ми.

Жасмин се спъна и настъпи Ерминтруд, после бързо се отдръпна.

— Съжалявам, Ерми — каза тя невинно. — Понякога съм толкова несръчна.

Ерминтруд си позволи да я изгледа.

— До следващата седмица.

Жасмин кимна и изпрати мис Уинтърс до вратата.

— Не мога да си обясня къде са се дянали слугите — каза тя с възмутен глас.

Ерминтруд хвърли подозрителен поглед наоколо. Ако заподозреше, че обеднелите Мейтланд не могат да си позволят поне дневна прислужница, ужасът ѝ щеше да бъде пълен и може би щеше да оттегли поканата си.

Каретата ѝ чакаше отвън. Кочияшът с ливрея я пазеше от любопитните обитатели на Спайтълфийлдс. Жасмин остана на вратата, докато каретата се отдалечи, после бавно я затвори и се облегна на нея.

Може би бе допуснала сериозна грешка. Плановете ѝ бяха добре обмислени — щом успееше да измъкне повече пари от противния Клег, щеше да се премести в по-приличен квартал и да организира скромен дебют в обществото за обичната Фльор. Успееше ли да се омъжи добре, бъдещето им беше осигурено. Жасмин се бе научила да живее с много малко. Не беше необходимо Фльор да се омъжи за някой изключителен богаташ — всеки почтен заможен джентълмен с добро сърце щеше да свърши работа.

Но това наистина беше опасно. Нямаше никаква гаранция, че на приема на Сали Блейн ще присъстват необвързани мъже, а ако сестрите Мейтланд се появяха и после изчезнеха, щяха да започнат да се задават въпроси.

Щеше да се наложи да вземе малко от трудно спестените пари и да направи нови дрехи за себе си и Фльор. За нея самата — нещо дискретно, разбира се. Многобройните рокли на майка им все още бяха тук и все щеше да се намери нещо подходящо за преправяне, за да стане за елегантната фигура на Жасмин.

Така също щеше да разкрие самоличността си. Гадателката може би нямаше да се хареса за балдъза на някои педанти.

И все пак, трябваше да поеме риска. Джошая Клег започваше да я плаши. Винаги се бе чувствала неспокойна с него, въпреки че се успокояваше с това, че подпомага почти изгубената кауза на правосъдието по опасните лондонски улици.

Но напоследък вече не вярваше в това, нито пък че Клег даваше и пукната пара за правосъдието. Той просто искаше своя дял от парите

за залавянето на престъпника и не се интересуваше дали става въпрос за закоравял престъпник или невинно дете.

Можеше да му помогне още веднъж, за последно. Можеше да му помогне да хване Котката и щяха да бъдат квит. Наградата за такъв известен престъпник сигурно беше огромна. Можеше дори да се откаже от своя дял, ако Клег се съгласеше да я остави на мира.

Изглеждаше ѝ доста разумно, но знаеше, че не е. Отговорът беше в картите, а тя се страхуваше да го види. Страхуваше се да зададе въпросите, които щяха да я поставят в невъзможна ситуация.

Котката беше най-малкият от проблемите ѝ, напомни си решително. Елегантният граф Гленшийл също не биваше да обсебва съзнанието ѝ. С достатъчно късмет, той сигурно вече беше забравил за съществуването ѝ и ако успяваше да избягва срещи с него, всичко щеше да е наред.

Тревожеше се за семейството си. Трябваше да омъжи Фльор за някой почтен мъж, който да поеме отговорностите си, включително трудната тъща.

И тогава Жасмин щеше наистина да се почувства добре. Градинското парти, въпреки опасностите, които криеше, можеше да сложи началото на един нов, по-приемлив живот за всички. Това беше риск, който трябваше да поеме. А дори и да не се получи нищо и се върнеха от градинското парти още по-бедни и с репутация, поставена под въпрос, тя пак нямаше да съжалява за опита си да се измъкнат от мизерията и мръсотията на Лондон.

Само че не можеше да спре да се чуди дали граф Гленшийл не е един от поканените от Сали Блейн гости.

За Алистър се оказа доста лесно да си издейства покана. Въпреки че не се интересуваше от някакво си градинско парти с безлични гости, които без съмнение щяха да са доста скучни, присъствието на Жасмин Мейтланд и сестра ѝ щяха да бъдат достатъчна компенсация. Не трябваше да благодари на провидението за научаването на тази информация — Никодимъс Ботъм му съобщи хубавата новина в тъмните часове преди утрото, заедно с непрестанните си напоследък предупреждения.

— Трябва да стоите настрана от нея, Ваше Благородие — каза той, прибирайки рубините на лейди Барбара. — Поне през следващата седмица няма да е необходимо да се страхувате, че може да ви издаде на Клег. Ще бъде в провинцията.

— Не мисля, че ме подозира в някакви тъмни дела — каза мързеливо Алистър.

— Много е умна. Клег нямаше да я използва, ако не беше, и вие го знаете прекрасно. Ако продължавате да душиите около нея, тя ще ви заподозре. Внимавайте. Вие сте най-големият късмет за джоба ми от доста години насам и няма да ми хареса да ви видя на бесилката.

— Перовете бесят ли ги? — промърмори Алистър, без да се трогва.

— Ще ви обесят, момчето ми, не се съмнявайте в това. И това момиче ще има пръст в цялата работа.

— Тогава в мой интерес е да я изпратя по погрешна следа, не мислите ли? Освен това май ми се ходи в провинцията и една седмица там няма да ми се отрази зле. А и Кент е толкова близо до Лондон.

Никодимъс го изгледа подозрително.

— Какво става в дяволския ви мозък, ваша чест?

— Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да прекарам известно време заедно с мис Мейтланд. А ако докато съм в провинцията Котката реши да направи следващия си удар в центъра на града, това със сигурност ще ме изключи от всякакво подозрение.

— И как ще стане това? — попита Ботъм, изпълнен с подозрение.

— С бърз кон и доста смелост, скъпи ми Никодимъс. Нима мислите, че няма да се справя?

— Мисля, че сте прекалено безочлив — отвърна мрачно той. — Внимавайте. Клег отчаяно иска да ви хване.

— За щастие, няма никаква представа, че аз съм този, когото търси.

— Не и преди мис Мейтланд да събере две и две.

— В този случай просто ще се наложи да се погрижа тя да не смята правилно.

— Мога да се погрижа — каза нещастно Никодимъс. — Няма да е много скъпо, а тялото никога няма да бъде открито. Това не е работа, с която обичам да се захващам, но...

— Не искам да я убивам, приятелю. Има много по-безопасни начини да се затвори устата на една жена.

— Да, но устата ѝ определено трябва да се затвори.

— Доверете ми се. Мис Жасмин Мейтланд е най-малкият ни проблем. С малко усилие и изобретателност възнамерявам да я омая и да я убедя, че въобще не е възможно аз и онзи крадец да сме едно и също лице. А ако Клег разчита на информацията, която тя му е дала, тогава той също ще трябва да бъде убеден.

— Засега — изръмжа Никодимъс.

— Нищо не е вечно. Не мога да си се представя като петдесетгодишен крадец, който се катери по стените. Ще сложим край на всичко с един последен, голям обир, нещо толкова необикновено, че всичко да бледнее пред него.

— Не мога да си го представя, Ваше Благородие.

Алистър се усмихна. В главата му се въртяха образи на инкрустирано със скъпоценни камъни злато.

— Мога да го направя — тихо каза той.

[1] Какво има? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Защо? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Не разбирам! (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Моля? (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Крадец съм (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Аз съм Котката (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Копеле (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Целуни ми задника (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Когато Жасмин Мейтланд погледна навън през прозореца в този сив ноемврийски ден, я обзе някакво предчувствие. Единственото, което можеше да направи, бе да не му обръща внимание.

— Мислиш ли, че ще се возим в карета с герб? — попита Фльор и също надникна навън.

Жасмин погледна майчински по-малката си сестра. Бяха им останали съвсем малко пари, почти всичко спестено бе отишло за новия гардероб на Фльор. Останалото щеше да стигне да се поддържа домакинството за няколко седмици, както и да платят на компаньонката за мисис Мейтланд, която щеше да се грижи за нея, докато дъщерите ѝ бяха в провинцията. Но когато се върнеха, ако Фльор все още беше необвързана, положението им наистина щеше да е много лошо.

А ако беше вярно, че лошото никога не идва само, то сигурно и Джошая Клег щеше да я очаква.

— Не знам защо каретата трябва да е с герб. Сестрата на Ерми не се е омъжила за човек с титла — отвърна Жасмин и приглади с нервно движение сивата коприна на преправената си рокля.

Шивачката бе изгубила много време, за да превърне широката, пищна рокля в нещо, което да подхожда на млада жена и да бъде в крак с модата. Но усилията ѝ не се бяха увенчали с особен успех. Поне гърдите ѝ не бяха съвсем сплескани, но мрачният цвят, високата яка и скромната пола я правеха да прилича на гувернантка.

И още по-добре — така Фльор щеше да изпъкне още повече. Бяха успели да ѝ купят три нови дневни рокли от коприна на цветя, две вечерни рокли и ново боне. Парите им нямаше да стигнат и за костюм за езда, но Фльор жизнерадостно обяви, че просто ще им каже, че не язди. А ако изникнеше някакъв случай за друго облекло, щеше да заяви, че има главоболие и да се оттегли в стаята си.

Жасмин отново погледна мъгливото, дъждовно утро навън.

— Не мислех, че се интересуваши от карети с гербове — каза тя, опитвайки се да се отърси от странното тягостно чувство.

Мразеше предчувствията. Дарбата ѝ беше едновременно дарба и бремене, достатъчно да изпълни целия ѝ живот. Странните чувства, които понякога изпитваше, често ставаха непоносими.

— Решила съм, че трябва да се наслаждавам на приятните неща от живота, след като възнамерявам да се омъжа за тях.

В безгрижния глас на Флър се долавяше съвсем лека тревожна нотка, въпреки че когато Жасмин се обърна, Флър ѝ подари ослепителна усмивка.

— Не си длъжна да го направиш — каза мрачно Жасмин.

— Ако не искам да прекарам остатъка от живота си в Спайтълфийлдс, трябва да го направя — отвърна жизнерадостно Флър. — Освен това нима Марила не ми е казвала винаги, че да обичаш богат мъж е също толкова лесно, колкото и да обичаш беден? Аз съм практичен човек и възнамерявам да се влюбя в някой много богат мъж, и то бързо. След като се уверя, разбира се, че той е не по-малко влюбен в мен.

Жасмин успя да се усмихне леко.

— Това ми звучи доста удобно. Мога единствено да се надявам, че съдбата ще реши да ни помогне. — Тя отново се загледа в тъмната лондонска улица и точно тогава една карета спря пред къщата.

— Имаме една седмица, за да го направим, Джес — каза уверено Флър.

— Мисля, че каретата ни пристигна, Флър. — Джес се отдръпна от прозореца. — Трябва... — тя спря, объркана. — Кой, за бога, е този мъж?

Флър надникна през рамото ѝ навън, после се дръпна назад шокирана.

— Н-не знам — заекна тя, пребледняла.

Флър не можеше да лъже. Рядко се опитваше, особено с Жасмин, а това направи провала ѝ този път още по-очебиен. Жасмин първо не каза нищо, просто изгледа строго сестра си.

— Тогава ще е най-добре да видим кой е — каза тя достатъчно спокойно, когато на вратата започна да се чука.

— Ти го направи — каза задъхано Флър, която вече тичаше към тесните стълби. — Аз ще проверя дали мама има всичко необходимо,

преди да е пристигнала компаньонката.

И тя изчезна нагоре, преди Жасмин да е успяла да каже каквото и да било. Отново се почука и Жасмин тръгна да отвори, събирайки кураж за това, което можеше да я очаква зад вратата.

Високият, дългокос мъж, който стоеше пред нея, ѝ изглеждаше смътно познат, въпреки че не можеше да си спомни къде го е виждала. Беше облечен със скромни черни дрехи, държеше шапката си в ръка, а косата му се чупеше над чистата колосана яка.

— Мис Мейтланд?

Северняшки акцент, провинциален, който ѝ навяваше спомени за сено, коне и ярко слънце. Но мъжът пред нея определено беше лондончанин.

— Да?

— Дошъл съм, за да ви придружа до имението Блейн. Казвам се Бренан. Робърт Бренан.

Той едва ли изглеждаше човек, който има вземане-даване с Ерминтруд, но пък беше — ако го огледаш по-добре — изключително красив мъж, макар и по малко груб начин. Рядко бе срещала подобни ясни сини очи.

— Вие един от гостите ли сте, мистър Бренан? — попита тя.

— Не, мис. Аз съм полицаи. Нает съм за случая да осигуря защита на гостите.

Тя започваше да се изненадва все повече и можеше единствено да се надява, че той не е достатъчно наблюдателен, за да забележи притеснението ѝ.

— Толкова ли е опасен Кент, мистър Бренан, че ни е необходима охрана? — попита тя уж шеговито.

— Не е много вероятно, мис. Повечето от обирджиите по пътищата не са професионалисти и не излизат в такова отвратително време. Мисис Блейн се страхува от други крадци. По-специално — от Котката.

— Тогава защо го е поканила, мистър Бренан? — попита невинно тя.

Очакваше той да се подразни, но вместо това ясните му сини очи засияха весело и по устните му пробяга съвсем лека усмивка.

— Ако някой знаеше кой е Котката, мис Мейтланд, то тогава нямаше да го канят. — Той огледа празния коридор. — Къде е сестра

ви?

Жасмин нямаше нужда от карти, за да види истината. Наистина — внезапната поява на Фльор на стълбите, присвиването на очите на Бренан, когато я видя, ѝ казваха много повече, отколкото би искала да знае.

— Тук съм — обади се Фльор задъхана.

— Това е мистър Робърт Бренан. Сестра ми, Фльор Мейтланд. Мистър Бренан е полицаи, нает да охранява градинското парти на мисис Блейн от крадци. Имаме късмета той да ни съпровожда по време на пътуването ни през Кент.

Тя видя как сестра ѝ обърна ясните си, прекрасни очи към синия поглед на мъжа, който се извисяваше над нея.

— Мис Фльор — каза вежливо той. Изглежда, не беше впечатлен от изумителната ѝ красота. Ако наистина не я забелязваше, то значи беше първият мъж, способен да ѝ устои. — Мис Мейтланд, съзнавам, че присъствието ми е натрапено. Ако предпочитате, мога да седна на капрата при кочияша.

— О, не, мистър Бренан — намеси се Фльор. — Денят е ужасен, а Джес и аз ще се радваме на компанията ви. Нали, Джес?

Джес щеше да бъде изключително щастлива, ако Робърт Бренан падне в Темза и остане там, но не каза нищо. Успя само да се усмихне леко, виждайки как целият ѝ свят и всичките ѝ планове рухват пред нея.

— Разбира се, мистър Бренан — каза тя. — Няма да ви позволим да пътувате на капрата.

Бренан наистина беше много едър. Когато седна на седалката срещу двете сестри, каретата сякаш се препълни. Огромният мъж седеше срещу тях, палтото му беше мокро от студения дъжд, неподстригваната му коса — влажна. Жасмин се зачуди дали има някакъв начин да се откаже от това неблагоприятно пътуване. Вече беше прекалено късно да си навехне глезена, докато се качва в каретата... може би едно внезапно убедително прилошаване...?

Каретата тръгна. Заровете бяха хвърлени. Погледна към Фльор и се ужаси от леката ѝ, изпълнена с надежда усмивка. Поне Бренан не изглеждаше впечатлен от красотата ѝ. Изражението му беше просто вежливо, такова, каквото трябваше да бъде. И въпреки това Жасмин не му вярваше.

Той намести огромното си тяло в ъгъла на каретата, очевидно опитвайки се да стане колкото е възможно по-незабележим. Задача беше обречена на провал, като се има предвид ръстът му. Жасмин разбра, че той нямаше намерение да им се натрапва, нямаше да говори, ако не го попитат нещо, и знаеше, че трябва да се почувства облекчена от това.

Но беше живяла достатъчно дълго в Спайтълфийлдс и Робърт Бренан, който явно представляваше по-голяма опасност за бъдещето им от самия Джошая Клег, ѝ напомняше за почтени хора, за провинцията — две неща, които ѝ липсваха много, и тя някак не можеше да се отнесе хладно към него, макар да знаеше, че точно това трябва да направи.

— Отдавна ли живеете в Лондон, мистър Бренан? — попита учтиво тя.

Бренан се усмихна и Жасмин се прокле заради словоохотливостта си. Този мъж беше достатъчно привлекателен, макар и някак грубо, докато беше сериозен. Но като се усмихнеше, Жасмин почувства истинска топлина. А пък Фльор, която седеше в противоположния ъгъл на каретата, вперила поглед в него, очевидно беше очарована.

— Как се досетихте, че не съм тукашен, мис? — попита той, като наблегна още повече на Йоркширския си акцент. — След дванайсетте години, прекарани тук, бих казал, че звуча като местен.

— Съмнявам се, че въобще някога ще звучите като лондончанин, мистър Бренан — каза Жасмин.

— Дойдох тук от глупост. Момчешко желание да върша добро и да бъда различен. Когато си на деветнайсет, не разбираш, че да работиш във фермата на баща си в залива Робин Худ е също толкова добро, колкото да преследваш престъпници в Лондон.

— Родителите ви са били фермери?

— Да. Имаха собствена земя и къща, достатъчна за огромно семейство. Предполагам, че родителите ми са си мислели, че ще загина само за една седмица. Но ето ме — след дванайсет години — жив и здрав.

— Не ви ли липсва провинцията, мистър Бренан? — попита тихо Фльор, без да го поглежда в очите. — На мен ми липсва. Бих дала всичко, за да се върна.

— Да, липсва ми — отвърна той и Жасмин отчаяно разбра, че той също не може да погледне сестра ѝ в очите. Но пък нея самата си я гледаше съвсем спокойно. — Предполагам, че ще се върна, рано или късно. Само веднъж да свърша това, с което съм се заел.

— И какво е то, мистър Бренан? — попита глухо Фльор.

— Оставете това „мистър“, моме — каза той, вперил поглед някъде над рамото на Фльор. — Нямам нищо против да ме наричате просто Бренан.

— Да не би да смятате да очистите Лондон от престъпността, преди да се върнете в провинцията? — промърмори Жасмин.

— Едва ли, мис — отвърна той с кисела физиономия. — Това би означавало да остана тук до второто пришествие. Не, поставил съм си една задача и щом я изпълня, ще мога да си тръгна. Искам да хвана Котката. Щом той бъде изправен пред съда, ще се върна в Йоркшир. Ще си намеря някоя добра жена от провинцията, за която да се оженя и да ми роди деца. — Той нарочно не поглеждаше към Фльор. — Прост живот, но хубав, това е всичко, което искам.

— Много добре тогава — каза Жасмин с измамно тих гласец, — можем единствено да се надяваме, че ще хванете този ваш крадец възможно най-бързо. Нали, Фльор?

— Разбира се — отговори веднага сестра ѝ, но в гласа ѝ не прозвуча особен ентузиазъм.

По гърба на Жасмин полази тревожна тръпка. Опасността дебнеше отвсякъде, но първата ѝ мисъл беше да предпази семейството си, а останалите да се оправят сами.

— И ние ще се постареем да ви помогнем, мистър Бренан — добави благосклонно тя. Щеше да се занимава с Клег, когато му дойде времето.

Фльор я гледаше, зяпнала от изненада.

— Но, Джес, ами... — Тя спря, изплашена от погледа на Жасмин.

— Много ще съм ви благодарен, мис, въпреки че не мога да си представя как бихте могли да ми помогнете. Възнамерявам да го хвана, и няма да позволя на никого да застане на пътя ми. Нито на Котката, нито на съучастниците му, нито на хората, които е подкупил, нито на самата полиция, която е по следите му. Аз ще го хвана на

местопрестъплението, ще го заведе при сър Джон и ще сменя пистолета си за ботуши и вила.

— Много обичах, когато жънеха пшеницата близо до дома ни — обади се замечтано Фльор.

— Това не е единственото, за което се използва вила, мис — каза малко кисело Бренан. — Торът едва ли е нещо, което човек може да обича.

— Не е така, мистър Бренан. Без него реколтата ще е лоша — отвърна тя.

— Права сте, мис. Може би от вас ще излезе добър фермер.

Думите сякаш отекнаха в тясната карета.

— Не мисля, че сестра ми мечтае точно за това — намеси се Жасмин с измамно спокоен глас.

И отново тази вежлива усмивка.

— Аз не бих мислил така, мис Мейтланд. Когато се омъжи за някой богат земевладелец, ще разбира по-добре селяните му.

Джес се поотпусна малко... съвсем малко.

— Ами вие, мистър Бренан? Ще можете ли да мислите за времето, прекарано в Лондон, изпълнен с гордост? Знаейки, че сте прочиствали града от дванайсетгодишни престъпници?

В гласа ѝ се долавяше известна жлъч. Робърт Бренан изглеждаше доста по-различен от отблъскващия Джошая Клег, но ако имаше нещо, което е научила през последните няколко трудни години, то беше, че външният вид може да лъже, и би била истинска глупачка, ако се довери някому.

— Не, мис — отвърна той. — Но ще се чувствам истински удовлетворен, когато Котката получи това, което заслужава. Бесилката.

Алистър хич не беше в добро настроение. Денят беше мрачен и влажен, бе станал преди обяд и вече горчиво съжаляваше за прибързаното си решение да прекара следващата седмица в компанията на група безмозъчни жени и послушните им съпрузи. Сигурно е бил полудял, за да вземе подобно решение. Въпреки всички чудновати прелести на мис Жасмин Мейтланд, тя едва ли си струваше това, което си навличаше. Винаги можеше да се оправдае с неспособността си да устои на предизвикателство. Тя се бе

представила като жена, която може да вижда зад маските, която поглеждаше в картите си и разбираше истината. Ако въобще имаше някаква дарба, явно не си бе направила труда да попита картите за него. Алистър искаше да види докъде може да стигне. Дали щеше да остане безразлична, или дали зад тези очи на вещица наистина се крие някаква свръхестествена дарба.

И отчаяно искаше да спи с нея. А отчаянието не беше от чувствата, които му харесваха.

Не искаше да смята себе си за човек, управляван от страсти. Фактът, че изпитваше силно желание да се отърколи в леглото с мис Мейтланд, сам по себе си не беше тревожен, но това, че беше готов на какво ли не, за да го направи, определено беше обезпокоително. Можеше да си каже, че присъствието ѝ на това отвратително парти въобще не го интересува, но за него беше въпрос на чест никога да не лъже самия себе си.

Поне Фреди Арбътнот щеше да го придружава в това пътуване и можеха да убият времето с няколко раздавания. Разбира се, щеше да се наложи да позволи на Фреди да спечели достатъчно, за да не се откаже от играта, но извъртането едва ли беше извън възможностите му. Стига Фреди да не прекали с хвалбите на съмнителните добродетели на избраницата си.

Не че Фреди беше наистина запленил от изключително богатата мис Ерминтруд Уинтърс. Но беше лудо влюбен в нейните шейсет хиляди лири годишно и като хвалеше качествата ѝ, явно се надяваше да убеди самия себе си в правилността на избора си. На този градински прием щеше да се реши въпросът — бащата на Ерминтруд гледаше благосклонно на ухажванията му, а наследницата явно смяташе безмозъчния чар на Фреди за достатъчно привлекателен.

А така Алистър щеше да бъде свободен да се занимава с Жасмин. Дали щеше да се опита да я убеди в невинността си, или да я прелъсти така, че това да не я интересува, беше още нерешен въпрос. Второто беше за предпочитане, но доста по-опасно. А Алистър се познаваше достатъчно, за да разбира, че самата опасност го привлича много повече от самата мис Мейтланд.

В малката, елегантна къща беше студено, влажно и тъмно, което се дължеше на лошото време, както и на факта, че бе освободил прислугата за през седмицата, тъй като, така или иначе, нямаше да си

бъде вкъщи. Това му напомни за детството. Влажните коридори на Гленшийл Аби, мрачното, самотно източно крило, където единственият друг човек, освен него, беше учителят му. Изведнъж почувства силна болка и потрепери.

Гневът, който се надигна някъде дълбоко в него, беше почти болезнен. Не беше готов да разбере откъде идва този гняв, но знаеше накъде ще го насочи. Към самоуверената, очарователна мис Мейтланд, която напълно щеше да заслужава прелъстяването, което ще получи. И дори щеше да си спомня за него с най-приятни чувства.

Алистър рядко се занимаваше с прелъстяването на добродетелни млади дами, но не се и съмняваше, че ще успее да се справи. Особено след като тя се показва като толкова възприемчива ученичка, когато я целуна в салона на лейди Пламуърти. Споменът, вкусът на тази целувка, веднага го възбудиха и той откри, че гневът му се е стопил, заместен от кисела усмивка. Мислите за мис Мейтланд продължаваха да имат такъв ефект върху анатомията му. Ако не се стегнеше, градинското парти щеше да се превърне в доста неудобно преживяване за него.

— Ало? Има ли някой вкъщи? — извика Фреди от фойето. Когато различи Алистър в тъмното, продължи: — Какво, за бога, правиш в тази тъмница, Алистър? Хич не ти прилича. Къде е прислугата?

Алистър надяна веселото си изражение като дреха и пресече тъмната стая към светлината.

— Изоставиха ме, Фреди — измънка той. — Закъсня.

— Проклет да съм, ако това е подходящо време за тръгване! Не разбирам защо да не се движим бавно, да спираме по пътя и да пристигнем утре сутринта.

— Трябва да свикваш, Фреди. Ако искаш да си играеш с хубавите парички на мис Уинтърс, ще се наложи да играеш по свирката ѝ. А тя те иска там днес.

Фреди изсумтя, очевидно не беше съвсем сигурен, че богатството на наследницата си струваше ранното ставане.

— Е, няма смисъл да го обсъждаме. Щом трябва да тръгнем в такъв нечовешки час, най-добре е да потегляме. — Той сякаш изведнъж се смути.

— Извини ме, Алистър. Забравих, че правиш всичко това заради мен. Беше толкова любезно от твоя страна да ми предложиш компанията си. Още не съм съвсем сигурен за Ерминтруд и може да имам нужда от подкрепата ти.

Алистър се усмихна едва-едва, но не спомена за неустойимото присъствие на мис Жасмин Мейтланд. Не че Фреди щеше да се досети, че Алистър би могъл да се интересува от нея. Тя едва ли беше от типа жени, с които обикновено се занимаваше.

— За мен е удоволствие да ти помогна, Фреди — каза той. — Освен това, така и аз ще си почина.

Фреди, който никога не е бил голям привърженик на провинциалните удоволствия, придоби още по-отчаян вид.

— Така е — промърмори под носа си. — А ако Ерминтруд отхвърли ухажванията ми, винаги можем да си тръгнем по-рано. — Тази мисъл явно му хареса.

— И да си оставиш само лейди Елизабет Маршал като единствена друга възможност за брак? — възрази Алистър.

Фреди потрепери. Ерминтруд Уинтърс изглеждаше като истински диамант пред вечно киселата, дебела лейди Елизабет.

— Кент не е чак толкова забутана провинция — каза обнадеждено Фреди. — Тя ще ме вземе, нали, Алистър?

— Ще бъде истинска глупачка, ако не го направи — отвърна любезно той.

Фреди беше изключително некадърен глупав млад мъж, който в много отношения напомняше на Алистър за брат му. Засега Фреди устояваше на изкушението на алкохола, но пристрастяването му към комара бе станало доста сериозно и имаше нужда от съпруга, която да го задържи на едно място, богатата съпруга, която да го пази, и банда шумни дечурлига, които да му отвличат вниманието.

Ако въобще беше възможно един човешки живот да се установи толкова лесно, помисли си мрачно Алистър, без да допуска мислите да се изпишат на лицето му.

— Веднага щом се докопаш до парите, Фреди, ще спреш да се тревожиш. Тръгваме ли за Кент?

— Към Кент! — повтори Фреди, опитвайки се да прозвучи ентузиазирано, но се провали.

— Към Кент! — смотолеви и Алистър. — И към всички удоволствия, които ни очакват там.

ГЛАВА 9

Времето не се оправи, докато пътуваха към Севъноукс. Фльор имаше късмет да заспи, Робърт Бренан се облегна назад и затвори очи, но Жасмин не се лъжеше толкова лесно. По негов собствен начин, той беше също толкова нащрек, колкото Джошая Клег. Може би това беше задължително за полицаите. И имаше смисъл — ако непрекъснато си нащрек, никой няма да успее да те изненада в гръб.

Каретата подскочи и Жасмин — също. Фльор продължаваше да спи, сънят на невинните, но Бренан отвори очи.

— Беше много мило от страна на мисис Блейн да ни изпрати каретата — каза вежливо, но тихо той, за да не събуди сестра й.

Жасмин се огледа. Каретата наистина беше ужасна и явно я използваха да превозват прислуга и бедни роднини. Или Сали Блейн беше по-малко заможна, отколкото намекна Ерминтруд, или нарочно искаха да ги обидят с тази карета. Жасмин подозираше, че е последното, и страхът й за предстоящото гостуване нарасна.

— Много мило — отвърна разсеяно тя, докосвайки евтините възглавници.

Отново настъпи тишина, нарушавана единствено от дишането им и от тропота на копитата в проливния дъжд. За миг Жасмин си помисли, че също може да заспи, но Робърт Бренан се покашля.

— Аз съм човек, който обича да говори направо, мис — каза той, опитвайки се да звучи спокойно. — А вие сте дама, по-наблюдателна от повечето жени. Бих казал, че се досетихте, че аз и сестра ви се познаваме отпреди.

Само малка буца в стомаха, помисли си Жасмин, без да променя изражението на лицето си.

— Помислих си го — отвърна и сложи ръка върху корема си.

— Не бих искал да останете с погрешно впечатление — продължи тихо той. — Знам мястото си, мис Мейтланд. Няма защо да се страхувате от мен.

Тя го погледна строго.

— Къде е мястото ви, мистър Бренан?

— Аз съм полицай, мис Мейтланд. Роден съм в семейството на фермери и ще си умра фермер, но междувременно прекарах няколко години в Лондон и видях неща, които вие дори не можете да си представите. Сестра ви е дама. Ще се омъжи добре и ще живее щастливо, а аз ѝ желая само най-доброто.

— Мистър Бренан... — започна тя, но не знаеше какво да каже.

— Не ми обръщайте внимание, мис Мейтланд. Просто не исках да се тревожите за нещо, което никога, никога няма да се случи. Аз съм от друг свят и го знам. Изпратиха ме, за да ви пазя. И вие сте в безопасност. Не се страхувайте за това.

Тя погледна силното му, спокойно лице. Мистър Бренан беше добър човек и струваше повече от хиляда Клеговци, събрани на едно място. Много по-почтен от — без съмнение — пропадналия граф Гленшийл, по-мил от всеки мъж, който бе срещала през последните няколко години.

— Мистър Бренан — каза любезно тя, — надявам се и се моля сестра ми да се омъжи за някой богат джентълмен, който много да прилича на вас.

Той ѝ се усмихна.

— Аз също, мис.

Когато пристигнаха в имението Блейн, най-големите страхове на Жасмин се потвърдиха. Кочияшът на Сали Блейн ги закара до един страничен вход и трябваше да слязат направо под проливния дъжд. Влязоха в сумрачен коридор и ги посрещна някаква жена с кисела физиономия, която можеше да бъде единствено икономката.

Тя погледна към окъпаната от дъжда тройка и изсумтя.

— Вие тук — обърна се към Бренан, — един от лакеите ще ви заведе в кухнята. Колегите ви са там и ядат сладки. — Неодобрителният ѝ поглед се плъзна по Жасмин и сестра ѝ и Джес инстинктивно прегърна Фльор, усещайки лекото ѝ треперене. — Ще ви заведе в стаята ви — нямаше как да не доловят злобата в гласа ѝ.

Жасмин изпъна рамене.

— А къде е мисис Блейн? Бих искала да поздравя домакинята.

— Заета е с гостите си — отвърна рязко жената, давайки им да разберат, че те не влизат в тази категория. — Ще ви види, когато има време. Последвайте ме. — Тя тръгна към едно тясно стълбище.

Жасмин се насили да се усмихне успокоително на сестра си и я хвана за ръката.

— Не се тревожи, Фльор — каза ѝ тихо, — ще се погрижа всичко да е наред. Междувременно, мисля, че искаме да се отървем от тези мокри дрехи, нали?

— Да, Джес. — Фльор погледна назад към Бренан, който остана в коридора с разтревожено лице. — Благодаря ви за компанията, мистър Бренан — каза му тя.

— Удоволствието беше мое, мис — каза бавно той.

— Хайде!

Гласът, който долетя от стълбището, звучеше повече като на офицер, отколкото на икономка. Усмихвайки се неуверено на Бренан, двете сестри я последваха.

Жасмин вече бе изгубила повечето от илюзиите си, затова въобще не се изненада от студения, гол коридор, в който се озоваха.

Жената застана от външната страна на една врата.

— Аз съм мисис Джоли^[1] — уведоми ги тя и Жасмин едва успя да скрие усмивката си от толкова неподходящото име. — Икономката на мисис Блейн. Стаята ми е малко по-надолу по коридора и ще съм ви благодарна, ако не ме безпокоите. Работя много и имам нужда от почивка. — Подлите ѝ очи се присвиха. — Къде са чантите ви?

— В коридора — отвърна спокойно Жасмин. — Чакаат някой прислужник да ги донесе тук.

— Какво нахалство — промърмори мисис Джоли под носа си.

— Освен това ще имаме нужда от топла вана и някой, който да ни помогне да разопаковаме багажа си — продължи равно Жасмин, решена да не се предава толкова лесно.

Икономката отвори вратата и видяха малката, студена стая с едно-единствено тясно легло, умивалник и почти нищо друго. На прозорците нямаше завеси, а чаршафите лежах сгънати върху голия дюшек.

— Аз не бих разчитала на това, мис. Тази седмица всички са много заети и нямаме време за допълнителна работа.

Тя понечи да си тръгне, но за изненада на Жасмин, Фльор проговори. Гласът ѝ беше тих, но решителен.

— И кога ще бъдем представени на мисис Блейн?

— Това зависи от нея. Засега ще се храните в стаята си. Ще бъдете уведомени, когато имат нужда от вас.

Без да казва нищо повече, тя ги остави — мокри и ядосани в студения коридор.

— Подозирам — тихо каза Фльор, — че точно тази седмица няма да се запозная с бъдещия си съпруг.

— Ще я убия тази Ерминтруд Уинтърс — яростно каза Жасмин. — Ще я удуша с голи ръце, а после ще удуша и сестра ѝ.

— Наистина предпочитам да не го правиш, скъпа — отвърна Фльор в слаб опит да я развесели. — Не бих искала мистър Бренан да те арестува.

— За него ще е доста удобно — отвърна Жасмин. — Виновникът ще бъде хванат с окървавени ръце, дори няма да има нужда от преследване.

— Но на мен няма да ми хареса. Знаеш ли, бях будна, когато говорехте за мен.

— Подозирах го. Не можеш лесно да ме заблудиш. Изпитваш ли някакви... чувства към мистър Бренан?

— Чувства? — повтори Фльор с весел смях и влезе в малката, усойна стая. — Не ставай смешна, Джес.

— Той е много красив мъж, макар и по малко груб начин — продължи Жасмин, затваряйки вратата след тях.

— Така ли? Не съм забелязала. Благодарна съм му за компанията, а съм сигурна, че и ти също. И имам зловещото предчувствие, че той ще е последният приятелски настроен човек, който виждаме за седмица напред. Както и да е, той не принадлежи на нашия свят — каза решително тя. — И освен благодарност, не изпитвам към него никакви други чувства.

Това беше чиста лъжа, но Жасмин взе мъдрото решение да не я изобличава. Огледа жалката спалня.

— Съмнявам се, че неговият свят се различава особено от нашия в момента — каза мрачно тя и се отпусна на леглото. Дюшекът беше тънък и твърд и миришеше странно. — Съжалявам, че те доведох тук, Фльор. Съжалявам, че ти дадох толкова напразни надежди.

Фльор седна до нея и я прегърна през кръста.

— Вината не е твоя, Джес — каза яростно тя. — Не можем ли просто да си тръгнем? Ще кажем, че са ни извикали в Лондон, защото

майка ни има нужда от нас.

— Ще разберат, че не сме получавали подобно съобщение. А ако това е пример за гостоприемството на Сали Блейн, сигурно ще извадим огромен късмет, ако успеем да се приберем с някоя фермерска каруца.

— Знаеш ли — призна си Флър, — винаги съм искала да се повозя във фермерска каруца. Когато бях малка, исках да се омъжа за фермер.

И Жасмин, която не предполагаше, че може да се отчае повече, избухна в сълзи.

Котката отново беше на лов. Не че Алистър имаше намерение да краде безвкусните бижута на Сали Блейн. Те не само че бяха ужасни, ами и второкачествени, с дефектни скъпоценни камъни. От друга страна, това само щеше да обърка плана му. Беше дошъл на това проклето парти с единственото намерение да отхвърли всяко възможно подозрение от себе си.

Но, трябваше да признае, това май не беше единствената му цел. Все още очакваше с нарастващо нетърпение появата на Жасмин Мейтланд. Възнамеряваше да флиртува с нея, да я освободи от съмненията ѝ, тревогата ѝ, задръжките ѝ, а както и от дрехите ѝ. Не можеше да си спомни кога за последен път бе желал толкова силно жена, а липсата на претенции, че несравнима красавица, от нейна страна, го възпламеняваше още повече.

Междувременно обаче беше неспокоен и раздразнителен. Гостите на Сали Блейн нямаха за какво друго да разговарят, освен за коне и лов — теми, които бързо се изчерпваха. Фреди полагаше огромни усилия да угоди на Ерминтруд Уинтърс, задача, която изпълваше Алистър със съчувствие и ужас, а домакинята от своя страна непрекъснато слагаше ръката си на коляното му, когато съпругът ѝ не гледаше, а това май беше почти през цялото време.

Ако това продължаваше в същия дух, може би щеше да зареже всичко и да се върне в Лондон, без значение колко щеше да му се кара Никодимъс Ботъм. Бесилката беше за предпочитане пред скуката.

Имението Блейн също беше скучно. Сградата имаше формата на буквата L, като салоните и спалните на семейството, включително

собствената му стая, се намираха в предната, по-дълга част, а помещенията за прислугата — в по-късата. Вече бе успял да разгледа всички главни спални, а задните помещения бяха лошо осветени, невзрачни и там нямаше никого. Или поне в повечето от тях. Зад една тясна врата чу тих говор и почти беше готов да се оттегли бързо, въоръжен с невинна усмивка и извинението, че се е изгубил, когато вратата се отвори и в коридора се показа едно видение, което внимателно затвори вратата след себе си.

Всъщност видение не беше най-подходящата дума. Жасмин Мейтланд приличаше на мокра мишка. Косите ѝ висяха около бледото лице, скромната ѝ тъмна рокля беше подгизнала, макар че това не му попречи да забележи как се опъва по гърдите ѝ. Очите ѝ бяха зачервени от плач и сякаш в първия момент тя не можа да осъзнае, че той стои пред нея и я наблюдава. Когато вдигна поглед и го видя, на лицето ѝ се изписа такъв силен ужас, че чак беше комичен.

— О, господи — извика тя и той не беше сигурен дали това е просто възклицание, или вик за помощ. — Само това ми липсваше!

— „Това“, доколкото схващам, съм аз?

Той се приближи. Коридорът беше много тесен и нямаше възможност да се разминат. Жасмин можеше единствено да се обърне и да бяга.

— Какво правите тук? — попита тя с изпълнен с ненавист глас.

— Какво имате предвид? Тук — пред вратата на това, което, предполагам, е спалнята ви, или тук — в имението Блейн?

— И двете.

Тя вече не изглеждаше толкова смутена, въпреки мокрия си вид. По страните ѝ изби цвят, в дъгоцветните ѝ очи се появи чувство и Алистър осъзна, озадачен, че се възбужда физически само от близостта ѝ.

— Защо първо не отговорите на моя въпрос? Кой е в тази стая? Любовникът ви? — Подобна мисъл, веднъж спомената, беше определено неприятна.

— Не ме обиждайте. Сестра ми. И говорете по-тихо — изсъска гневно тя, без да обръща внимание, че самата тя допреди миг говореше недопустимо високо. — Пътувахме дълго, а тя току-що заспа. Не искам да я събудите.

— Не бих си и помислил — каза той с тих, глух глас като котешко мъркане. — Но защо е в спалня, определена за прислугата?

— Очевидно защото Сали Блейн ни смята за слугини — отвърна горчиво Жасмин. Вдигна поглед към него и отстъпи малко назад. Той я последва. — Престанете да ме гледате така — каза тя гневно, но глухо.

— Как?

Чудеше се коя част на тялото ѝ ще докосне първо. Искаше да докосне с устни мократа материя, която покриваше гърдите ѝ. Искаше да я докосне с устни между краката.

— Сякаш съм пържола, а вие — човек, умиращ от глад — сопна се тя.

— Правилно сте схванали. Макар че аналогията ви за котка и мишка ми допада повече.

— Мисля, че не съм съвсем сигурна дали искате да ме изядете, или да ме убиете — изстреля в отговор тя.

— Колко невинно — промълви той. — Искам да ви изям, мис Мейтланд. Искам да докосвам с устни цялото ви тяло.

Тя отстъпи назад стресната. Раздразнението ѝ отстъпи място на уплахата. Той я последва. Коридорът беше тъмен и празен, а беше минало прекалено много време, откак я бе докоснал за последен път.

— Милорд... — започна тя с глух, гневен глас.

— Наричайте ме Алистър — прекъсна я той. — Нали си спомняте какво направихме последния път, когато се видяхме?

— Спомням си, че сериозно ме обидихте.

— Пригответе се, Жасмин — прошепна той. — Защото отново ще ви обидя.

Не беше подготвен за плесницата. И това не беше леко потупване — силата на удара ѝ беше впечатляваща и главата му отхвъркна назад. Тя изглеждаше ужасена от това, което бе направила, и се взираше в ръката си, сякаш не беше нейната.

— Моля за извинение — заекна тя. — Не исках...

— Не се извинявайте. Искайте да направите точно това. И може би отново ще ме ударите. След като ви целуна.

Този път обаче не ѝ даде възможност да го зашлеви. Просто я придърпа към себе си, хвана ръцете ѝ и притисна устните си към нейните.

Тя не се бореше, но и не можеше да се каже, че я е победил. Просто все още беше прекалено изумена от самата себе си за това, че го удари, за да осъзнае, че той, както винаги, се възползва от момента. Когато обърканите ѝ сетива започнаха да се съвземат, той вече бе успял да ги замае просто като я притискаше силно към тялото си и като използваше устните си.

Тя беше прекалено зашеметена и отвори устата си, без да протестира. Беше ѝ студено, трепереше и мокрите ѝ дрехи, притиснати към неговите, го караха да иска и той да затрепери.

Тя не отвърна на целувката му, но пък и предишния път не го бе сторила. Просто стоеше в прегръдката му, сякаш понасяше обидата, и той се зачуди колко ли други целувки бе изстрадала по същия начин. Колко други опипвания в тъмни коридори.

Тази мисъл беше достатъчно неприятна, за да я пусне, и тя се облегна на стената впила поглед в него. Устните ѝ бяха влажни и зачервени от неговите и той очакваше да види омраза в очите ѝ.

Да, но бе забравил за очите ѝ. Пленителни, те се взираха в него, изпълнени с копнеж и смущение, и той едва успя да се въздържи да не я притисне към стената и да свали мокрите ѝ поли.

— Елате в моята стая — каза дрезгаво той. — Мокра сте и ви е студено. Позволете ми да ви стопля.

— Не, благодаря ви, милорд. — Любезният ѝ тон противоречеше на това, което се четеше в очите ѝ. — Ако ме пуснете да мина, ще се опитам да открия багажа си.

— Слугите би трябвало да ви го донесат.

— Икономката вече ме уведоми, че слугите не прислужват на слуги — каза сковано тя.

Той само я изгледа.

— Връщайте се при сестра си.

— Както вече изтъкнахте, аз съм мокра и ми е студено, както и тя. В стаята ни не е запален огън, а аз наистина не искам да се разболеем от пневмония. Нямаме пари за лекар. О, моля да ме извините... Забравих, че не бива да споменаваме нещо толкова глупаво като парите. — Гласът ѝ беше изпълнен с горчивина.

— Най-добре ще е да избягате, докато все още съм готов да ви пусна. Връщайте се в стаята си. — Засега успяваше да овладее гнева си. — Или ще ви заведе в моята.

Тя беше достатъчно разумна, за да не вземе думите му за блъф. Беше преминал през смущаващо много... не би ги нарекъл чувства, реакции изглеждаше по-безопасна дума. Раздразнение, яд, ярост, неохотно възхищение. И всичко това — гарнирано с най-силното сексуално желание, което бе изпитвал, откакто загуби девствеността си с една разгонена млекарка.

А това може би дори надминаваше страстта, която бе изпитвал към закръглената Роуз. Изведнъж осъзна, че Жасмин е изчезнала обратно в стаята си и е затворила вратата. Той почти промени намерението си и тръгна след нея, когато си спомни за присъствието на сестра ѝ.

Всяко нещо — по реда си.

Той тръгна да търси домакинята.

Фльор отвори сънливо очи.

— Намери ли багажа ни? — попита тихо тя.

— Не още, миличка. Продължавай да спиш.

В стаята беше тъмно и Жасмин се облегна на вратата, благодарна на защитата на сенките. Нямаше представа как точно изглежда, но не се и съмняваше, че е ужасно. Точно както тя виждаше през слабите опити на сестра си да я излъже, така и Фльор виждаше направо в разтревоженото сърце на Жасмин.

Не че сърцето ѝ имаше нещо общо с това, напомни си гневно и изтри устата си с opakото на ръката. Въпреки огромната промяна в начина им на живот през последните няколко години, тя все още беше невинна. Беше ставала свидетелка на разни неща, знаеше неща, виждаше неща в картите, които я ужасяваха и учудваха и да, дори я очароваха, но тя не бе правила нито едно от тези неща и никога нямаше да ги направи. Никога не бе искала... докато той не я докосна.

Всъщност добре беше, че са разделени от останалите гости. Макар че това щеше да попречи на Фльор да се запознае с подходящи хора, щеше също така да държи Жасмин далеч от Гленшийл.

Ами ако се случи така, че той забележи Фльор? Вече изглеждаше достатъчно заплепен от собствените ѝ съмнителни прелести, а когато се запознаеше с такова бижу като Фльор, тогава нищо нямаше да може да го спре.

А как щеше да устои Фльор на такъв долен, красив, опасен джентълмен? Жасмин беше от по-як материал, а дори тя самата се чувстваше безпомощна пред него.

Фльор щеше да бъде опропастена, а Жасмин нямаше да позволи това да се случи. Бързо провалящите се планове за бъдещето им в момента бяха най-малката ѝ грижа. Той щеше да разбие нежното сърце на Фльор, а Жасмин не можеше да го позволи.

Тя самата беше много по-твърда. Можеше да преживее всичко. Сестра ѝ беше по-уязвима.

Тя погледна към заспалата Фльор. Толкова деликатна, толкова прекрасна, толкова сладка и толкова добра. Точно за тази доброта ѝ завиждаше много повече, отколкото за божествената ѝ красота. Фльор никога не би зашлевила елегантното, красиво лице на този мъж толкова силно, че върху кожата му да остане отпечатък от ръката ѝ. Фльор щеше да го зашлеви с добротата си.

В мрачната стая имаше един тръстиков стол и Жасмин седна в него. Злокобното му скърцане я изпълни с още по-голямо отчаяние.

Тази седмица наистина щеше да бъде отвратителна и не можеше да обвинява за това никого, освен себе си.

[1] Jolly — весел (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Това щеше да бъде една наистина прекрасна седмица, мислеше си Алистър Макалпин, докато се усмихваше на домакинята с най-милата си усмивка.

— Наистина ли, лорд Гленшийл? — обърка се Сали. — Сестрите Мейтланд...

— С такова нетърпение очаквам да ги видя отново — продължи равно той. — На малко хора е известно, че баща ми им беше кръстник, а споразумението на покойния ми брат с мис Мейтланд не беше оповестено на обществото, преди да настъпи преждевременната му смърт, но аз все още ги смятам за нещо като членове на семейството.

Сали почервения като рак.

— Брат ви е бил сгоден за мис Жасмин Мейтланд? — почти изпищя тя.

Лъжата си беше лъжа и беше удобно средство, когато имаше нужда от нея, но незнайно защо на Алистър му беше неприятно да позволява на брат си някакви претенции спрямо Жасмин — измислени или не — дори след смъртта му.

— Не, за мис Фльор Мейтланд.

Сали изглеждаше още по-ужасена.

— Но тя не е била на повече от шестнайсет, когато почина брат ви!

— Това беше споразумение между семействата — отвърна равно той. Беше почти толкова изпечен лъжец, колкото и крадец. — Чакахме да завърши училище, за да го обявим на обществото.

— Колко тъжно!

Сали сложи съчувствено ръка на коляното му и започна леко да го мачка. Имаше тънки, кокалести пръсти и всеки път, когато го докосваше, ръката ѝ отиваше по-нагоре. Беше се примирил с факта, че рано или късно ще трябва да спи с нея — нещо, което преди не му се струваше чак толкова лошо. Но пък само един поглед към мократа до

кости Жасмин Мейтланд бе накарал ентузиазмът му спрямо домакинята да изчезне яко дим.

— Извадили сте голям късмет, че са се съгласили да дойдат на партито ви. Мис Жасмин е търсена в обществото, сигурно ви е известно. Рядката комбинация от възпитание и свръхестествени способности я правят доста известна.

— Тъ... Да — промърмори Сали.

— Мисля, че дори кралското семейство се допитва до нея. — Зачуди се дали не е прекалил, но Сали поглъщаше думите му като суха земя, жадна за дъжд.

Тя рязко се изправи.

— Наистина извадихме голям късмет с тази бележита гостенка — каза задъхано тя. — Всъщност най-добре е да се убедя сама, че ще ги настанят удобно, когато пристигнат.

Тя тръгна забързано към неприятната си сестра. Това, което прошепна в ухото ѝ, не беше прието добре и Алистър се насили да изпита поне малко съчувствие към Фреди Арбътнот, който седеше послушно до нея. Фреди го изгледа с поглед, пълен с отчаяние, но Алистър само сви рамене и се облегна на тапицирания стол. По устните му играеше лека усмивка.

Всъщност подготвяше се за едно чудесно забавление.

Това щеше да е отвратителна седмица, мислеше си тъжно Робърт Бренан, поглеждайки през кухненската маса към двамата си сътрапезници. Самюъл Уелч беше лукав дребен човечец, нито по-лош, нито по-добър от повечето от хората на сър Джон. Бренан бе работил известно време с него и го намираще за сравнително приятна компания, макар че беше прекалено склонен да взема подкупи. Уелч дрънкаше колко лесна и приятна е настоящата им работа да пазят група благородници и те самите да се забавляват, без да се налага да правят нищо. Уелч не беше по-амбициозен от повечето от колегите си и ако нямаше да получи дела си от някой разкрит престъпник през следващата седмица, поне щеше да си поживее по-добре, отколкото би могъл да очаква.

Третият човек на масата беше този, който притесняваше Бренан. Той флиртуваше с една от прислужниците; смуглото му, красиво лице

беше разтегнато в усмивка, а златният му преден зъб блестеше на светлината от огъня. Сигурно усети замисления поглед на Бренан върху себе си, защото се обърна към него и присви очи.

— Забавляваш ли се, Бренан? — попита Джошая Клег и пресуши бирата си. — Или предпочиташ да висиш по улиците и да хващаш престъпници.

— Предпочитам да бъда там, където има нужда от мен — отвърна Бренан.

— Говориш като ученик. Но не, всъщност си фермер, нали? Хареса ли ти пътуването насам? Сгуши се при две дами, а едната от тях била доста хубава, разбрах.

— Знам мястото си, Джошая.

— Аз също знам моето — хрипливо се изсмя Клег, — а то е между краката на мис Фльор...

Бренан не се хвърли през масата и не сграбчи с огромните си ръце гърлото на Клег, макар че много му се искаше да го направи. Всъщност спокойното му изражение въобще не се промени. Клег щеше да използва всяка слабост на враговете си, а за Клег всеки беше враг, особено колегите му.

— Тук съм със Сами — продължи Клег — и възнамерявам да си поживея добре, докато имам тази възможност. Когато се върна, ще имам достатъчно време, за да хвана Котката. А междувременно, нека краде колкото си иска. Дните му са преброени.

— Защо смяташ, че точно ти ще хванеш Котката, Джошая? — попита Уелч. — С тази награда за него ще имаш сериозна конкуренция. Аз, например, също възнамерявам да го хвана. И предполагам, Бренан също.

Усмивката на Джошая би била наистина приятна, ако не беше лукавото пламъче в очите му.

— Възнамерявайте каквото си искате, момчета. Котката е мой, и никой и нищо няма да застане на пътя ми към хилядата лири.

— Мислех, че са петстотин — промърмори Уелч. — За хиляда лири бих предал и собствения си баща.

— Ако случайно разбереш кой е той — отвърна Джошая. — Не заставай на пътя ми, Сами. Ще ти прережа гърлото, ако се опиташ. — Той се усмихна мило и златният му зъб проблесна.

Бренан не помръдна, но в съзнанието му ярко проблесна един спомен. Беше преди доста години, преди Сами Уелч да дойде при тях. Един полицай, тръгнал по следите на известния Флаш Робинс, беше намерен с прерязано гърло в леглото си с една проститутка. Проститутката също беше мъртва, но никой не бе забелязал нещо подозрително. Два дни по-късно Клег хвана Робинс и взе наградата за главата му.

Съвпадението беше странно и Бренан се замисли още тогава. Беше разговарял с Мартин — същия този полицай — вечерта, преди да го убият, и Мартин се бе похвалил, че е заложил капан на Робинс, от който никой не би могъл да избяга.

Но Клег беше този, за когото щракна капанът.

— Добър си с ножа, а? — вметна Бренан, уж между другото, и посегна към бирата си.

— Не чак толкова — отвърна Клег с неподозирана скромност. — Но не бих причинил зло на стария ми приятел Сами. Просто се шегувах, това е всичко. Ние тримата сме братя, не е ли така? Другари по оръжие.

— Братя — повтори Бренан, стараяйки се в гласа му да не се долови иронията.

Седмицата наистина щеше да бъде отвратителна.

— Не мога да си обясня как е възможно да се допусне такава ужасна грешка — казваше Сали Уинтърс, понастоящем Сали Блейн, хващайки Жасмин под ръка. — Дадох стриктна заповед на мисис Джоли вие и сестра ви да бъдете настанени в синьо-златната стая. Това е най-елегантната спалня в къщата и обикновено я пазим за височайши особи, но тъй като отдавна не сме имали възможността да се видим, реших, че заслужавате да ви поглезя. Много се зарадвах, когато Ерминтруд ми каза, че сте се съгласили да дойдете на малкото ни парти, и не мога да си обясня как е станало подобно недоразумение. Толкова съм разстроена.

Жасмин бе прекарала последните две години от живота си в условия, от които внимателно подредената коса на Сали сигурно щеше да се накъдри. Тя въобще не се и съмняваше защо са били настанени в подобна отвратителна стая, а киселата физиономия на Ерминтруд,

която ги придружаваше към новата им спалня, беше много по-достоверна, отколкото приказките на Сали. Това, което смуцаваше Жасмин, беше фактът, че Сали очевидно бе размислила за лошото си отношение до момента.

— Не се притеснявайте — отвърна сладко Жасмин и огледа новата си стая. Четири пъти по-голяма от предишната, спалнята беше украсена много, но безвкусно. Бракът не бе подобрил вкуса на Сали Блейн. — Сигурна съм, че тук ще се чувстваме много удобно.

Усмивката на Сали изчезна за миг и тя огледа стаята с нескрита гордост.

— Надяваме се, че сте достатъчно отпочинали, за да се присъедините към нас на вечеря. Гостите ми с нетърпение очакват да ви видят... Разказала съм им всичко за скъпите ми приятелки от детинството.

Сигурна съм, че си го направила — помисли си хладно Жасмин. Стойността им явно се бе повишила неимоверно, но тя нямаше никаква представа каква е причината.

— Тук има толкова много забавни хора — бърбреше Сали. — Тук е мистър Арбътнот, както и граф Гленшийл, макар че, предполагам, това ви е известно. Такава трагедия, бедният човек, така да изгуби брат си. Но успя да го понесе.

— Брат му е починал? — промърмори Жасмин.

— Но, разбира се, че вие също го знаете, след като сестра ви е била сгодена за бедния човек. Само ако беше успял да контролира пагубното си пристрастяване към комара и алкохола. За щастие, милорд Гленшийл изглежда много по-умерен.

Умерен беше последното определение, което Жасмин би използвала за Гленшийл, а и неспирният брътвеж на Сали нямаше никакъв смисъл.

— Наистина — промърмори безпомощно тя.

— Толкова тъжно нещо. Когато Алистър пристигна в Лондон, някои се страхуваха, че може би ще има зъб на този и онзи. Не че имаше причина, разбира се. Никой не е слагал насила чашката в ръката на Джеймс. Никой не го е принуждавал да проиграва богатството на семейството си. Но Алистър се оказа изключително приятна компания, макар и не дотам изгодна партия за брак. Не че вие бихте си

помислили нещо подобно, скъпа Жасмин. Вие винаги сте били толкова практична.

— Наистина — отново каза Жасмин, но вътрешно кипеше.

— Затова съм сигурна, че няма да имате нищо против да обсебя Негово Благородие, след като връзката ви с него е толкова далечна.

— Всъщност, на практика, тя не съществува — процеди през зъби Жасмин.

Сали целуна леденостудената буза на Жасмин.

— Знаех си, че сте разумно момиче. Ще се видим скоро.

— Очакваме го с нетърпение.

Сали буквално избяга от стаята, последвана от Ерминтруд, която дори не се опита да бъде любезна.

— Как мислиш, за какво е всичко това? — попита Жасмин, забила поглед в затворената врата.

— Не ме интересува! — отвърна Фльор и се хвърли на огромното легло. — Може би е просто някаква грешка.

— Едва ли. Сали явно беше решила да се отнесе с нас като със слугини, докато нещо, или някой, не е променило намерението ѝ. Някой ѝ е разказал куп страхотни лъжи и не е много трудно да се досетя кой е този някой. Граф Гленшийл. А ако сърцето му е разбито от някаква семейна трагедия, много бих се изненадала.

— Защо се тревожиш? Поне ще прекараме седмицата така, както се надявахме. Това е достатъчно засега.

— Може би — неспокойно отвърна Жасмин.

— Тревожиш се прекалено много, Джес. Ще ти излязат бръчки.

— По-добре аз, отколкото ти.

— За тревогите ли говориш или за бръчките?

— И за двете. Аз съм свикнала да се тревожа, а не разчитаме на моето лице да спаси семейството.

Красивите очи на Фльор потъмняха леко. Но само за миг.

— Не се страхувай, Джес. Ако тук има някой богат подходящ мъж, ще го накарам да се побърка по мен само за няколко дни. Само трябва да приложи женските си хитрини.

— Само че ти не ги притежаваш — равно каза Жасмин. — А и нямаш нужда. Просто бъди такава, каквато си, и ще омагьосаш всеки, който те погледне.

— Това го казва една любяща по-голяма сестра? — кисело каза Фльор.

— Която винаги знае по-добре.

Лошото настроение на Жасмин трая забележително дълго. Продължи по време на вечерята, която беше малко по-добра от най-лошия ѝ кошмар. Настаниха я между един възрастен ерген, който непрекъснато се капеше, и един отдавна женен джентълмен, чиито познания се ограничаваха единствено до лова и виното. Фльор седеше опасно близо до граф Гленшийл, но, незнайно защо, той явно въобще не забелязваше изключителната ѝ красота. Почти всички мъже в салона изглеждаха очаровани от по-малката ѝ сестра, помисли си доволна Жасмин, с изключение на Алистър Макалпин. Той изглеждаше много по-заинтригуван да наблюдава самата нея.

Дискретно, наистина, но това едва ли беше голяма утеха. Жасмин се съмняваше, че някой от присъстващите го е забелязал. Но тя не можеше да го избегне — всеки път, щом вдигнеше очи, усещаше студения му поглед върху себе си.

След вечеря положението не се подобри особено — когато се освободиха от присъствието на джентълмените, повечето от младите дами и изпълнените с надежди майки гледаха към Фльор и сестра ѝ с оправдана враждебност.

Фльор се оттегли рано, обяснявайки го с умората от пътуването, и на Жасмин ѝ се щеше да може да направи същото. Но тя знаеше прекрасно защо бяха поканени и ако Сали изведнъж бе станала прекалено любезна, доброто ѝ отношение можеше да изчезне също така внезапно, както се бе появило.

Поне Гленшийл не беше близо до нея. Беше в стаята, разбира се, и я наблюдаваше, но явно не се интересуваше от гадаенето ѝ на карти. Може би се отнасяше скептично към способностите ѝ, както повечето джентълмени, факт, който ни най-малко не я притесняваше. Беше ѝ много лесно да врачува на наобиколилите я жени, които сега бяха много по-приятелски настроени. Бъдещето на всички беше безоблачно и те бяха доволни.

Жасмин също се почувства доволна колкото тях, когато тръгна към спалнята, която споделяше с Фльор. Нямаше прислужник, който да ѝ осветява пътя, затова тя държеше свещника сама, хванала полите на роклята си с другата ръка, докато се изкачваше по широкото стълбище.

Видя сянката с периферното си зрение, но не се изплаши нито за миг. Гленшийл бе потънал в разговор със Сали Блейн и не забеляза оттеглянето ѝ.

Подуши силната миризма на чесън и бира, неуспешно поприкрита от аромата на мента, и само след миг някой издърпа свещника от ръката ѝ и стълбището потъна в тъмнина. Единствената слаба светлина идваше откъм коридора на следващия етаж.

Една ръка запуши устата ѝ, преди да е успяла да извика, и силно тяло я блъсна към мраморния парапет. Тя се отпусна, очаквайки благоприятна възможност да се измъкне. Всеки разгонен мъжкар щеше да си намери майстора с нея — времето, прекарано в Спайтълфийлдс, я бе научило как да се пази — но гласът, който прошепна дрезгаво в ухото ѝ, изпари всичката ѝ решителност.

— Сама ли си, скъпа — прошепна Джошая Клег. — Къде е хубавата ти малка сестричка, а? Изчезнала е с някой от онези богати момчета ли или е отишла да души около Бренан? Той я харесва, виждам го в очите му, макар че се опитва да го прикрива. Може би и тя си пада по грубите неща, но аз мога да ѝ свърша по-добра работа от някой като Бренан.

— Какво правите тук — прошепна гневно тя, когато той махна ръката си от устата ѝ. — И махнете ръцете си от мен!

— О, мис, аз не бих бързал толкова със заповедите, ако бях на ваше място. Как мислите, как ще реагират хубавите ви, аристократични приятели, ако разберат, че сте помагали на такива като мен? Ще продължат да ви смятат за подходяща компания или ще ви изпратят в кухнята при Бренан и мен? На Бренан точно там му е мястото, ако не и в някоя кочина, но Джошая Клег е създаден за нещо по-хубаво.

— Махнете ръцете си от мен — повтори тя. — Не давам и пукната пара за заплахите ви, а ако въобще очаквате отново да ви гледам на карти, ще се махнете и ще ме оставите на мира.

— Едва ли, мис — каза той и златният му зъб проблесна на слабата светлина. — Не ми помогнахте да хвана Котката и вече започвам да се съмнявам в това, което сте ми казвали преди. Може да е било чисто съвпадение, а аз нямам намерение да дяля своя дял с някаква обедняла дама — произнесе думата като обида. — Може би просто ще прекратим малкото си споразумение.

Тя се дръпна и се освободи, но въобще не се заблуждаваше, че щеше да успее, ако той не го бе позволил.

— Това ми звучи много добре, мистър Клег.

— И така ще мога да проверя дали сестра ви притежава нещо от дарбата ви.

— Не! — Тя се втурна след него, когато той тръгна нагоре по стълбите.

— Не ли, мис? Тогава защо не спрем с всичките тези глупости? Ще ми дадете това, което искам, а аз ще оставя сестра ви на мира. Но ми омръзна да чакам.

— Какво да чакате?

— Искам Котката, мис. А вие сте единствената, която може да ми помогне да го открия. Омръзна ми да чакам и да мисля дали някой няма да ме изпревари. Няма да ми хареса, ако някой като Бренан ми го измъкне под носа. Знаете това, нали, мис?

Тя го изгледа мрачно. Усещаше как примката се затяга около нея точно така, както щеше да се затегне и около врата на Котката. Не че той я интересуваше толкова — който и да беше той, си заслужаваше това, което ще го сполети.

— Знам го. Искате ли да се върна в Лондон?

— Не е необходимо, мис. Имам си информатори, а се говори, че Котката възнамерява да направи следващия си удар тук, на това градинско парти. Не мислите, че човек с моята репутация и положение ще се съгласи на подобна работа, ако няма основателна причина? Той ще направи опит за следващата си кражба, но аз ще го чакам.

— Вие и Бренан.

— Не, мис. Никой няма да се изпречи на пътя ми. Ще се погрижа за това и предполагам, ме познавате достатъчно добре, за да сте сигурна, че ще го направя. Когато Котката се появи, ще разбере, че е допуснал фатална грешка.

— Ами ако вече е тук?

Веднага щом го каза, съжали за думите си. Не знаеше откъде ѝ хрумна подобна мисъл, знаеше само, че Клег е достатъчно опасен, за да му дава каквато и да било информация доброволно.

— Какво искате да кажете? — Очите му се присвиха. — Видели сте нещо в онези ваши проклети карти, така ли? Знаете кой е той?

Тя поклати глава.

— Не знам нищо — и беше съвсем искрена. — Просто се чудех. Говори се, че е някой джентълмен, който друг би могъл да влиза така безпрепятствено в най-известните лондонски домове?

— Вие ще го разберете, нали, скъпа? — измърка с противен глас Клег — Знаем, че сте дошли да гледате на карти на тези тузари и ще направите същото и заради мен. Ще гледате на всички джентълмени и ще ми кажете какво сте разбрали.

— Джентълмените рядко искат да им гледам. Не вярват на подобни неща.

— Да, но вие и аз знаем, че не е така, нали, мис? — Златният му зъб проблесна. — Вие ще се опитате да ги придумате, а ако не стане, за това ще се погрижи сестра ви. Не мога да си представя някой да откаже нещо на такова прекрасно същество.

— Стойте настрана от нея!

— Разбира се, мис. Ако ми дадете това, което искам, няма и с пръст да я докосна.

— Ами Бренан?

— О, той няма и да се приближи до нея, ако го познавам добре. Той спазва закона на честта, така е. Един от многото му недостатъци.

— Един от тези, които вас не ви интересуват особено — горчиво каза Жасмин.

— Това е нещо, по което си приличаме с Котката. Вие ще ми го намерите, мис, или ще проклинате деня, в който ме срещнахте.

— Вече го проклинам.

Клег се усмихна самодоволно.

— Така е с повечето хора. Но това въобще не ме притеснява. Обичам хората да се страхуват от мен. Така правят това, което искам. Вече започвам да ставам нетърпелив. Ще ме потърсите и ще ми кажете какво сте открили и може би с това задачата ви ще приключи.

— Ами ако не е дошъл?

— Това само ще направи нещата малко по-сложни. Но разчитам на вас и на дяволските ви карти, мис. Ако той не е тук, ще разберете кога и как ще пристигне, нали? Заради стария ви приятел Джошая Клег?

Жасмин изглежда стария си приятел Джошая Клег с неприкрита омраза.

— Кога и къде искате да се срещнем? — попита студено тя.

— Не се притеснявайте, мис. Аз ще ви намеря.
Без да казва нищо повече, той изчезна в тъмния коридор,
оставяйки Жасмин сама, трепереща от студ и страх.

ГЛАВА 11

Спалнята беше празна. Жасмин тресна вратата зад гърба си, облегна се на нея, останала без дъх, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите след лудешкото тичане дотук. Къде, за бога, се бе дянала Фльор? Нима зад завоалираните заплахи на Клег имаше повече истина, отколкото бе предполагала?

Тя си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои. Едва ли я е дразнил, без да спомене, че вече е хванал сестра ѝ.

Но къде беше тя? Сигурно беше достатъчно умна да не се разхожда беззащитна насам-натам? Освен ако не бе тръгнала да търси човека, който бе превърнал защитата в своя професия.

Жасмин се отдръпна от вратата, клатейки глава. Фльор не би го направила. Тя знаеше, че семейството ѝ разчита на нея да се омъжи за богат мъж, и не би пропиляла възможностите си заради един красив полицаи.

Може би е отишла да потърси нещо за четене или за ядене. Може би се е почувствала самотна и се е върнала долу при гостите.

Само че Жасмин щеше да се натъкне на нея, ако се беше опитала да слезе на долния етаж.

Седна на удобното кресло и се облегна назад. Главата ѝ се пръскаше от болка. Винаги се чувстваше така, след като гледаше на карти — разтърсена, изтощена, с главоболие. Имаше нужда от масажа на Фльор, имаше нужда от билков чай. Не трябваше да се тревожи за заплахите на Джошая Клег, нито за това, къде бе отишла сестра ѝ.

Но пък кога ли животът беше толкова благосклонен към нея, за да откликва на нуждите ѝ, а камо ли на желанията ѝ? Ако бе научила нещо през изминалите години, то бе, че всичко зависи от самата нея. Всичко. Не можеше да разчита на съдбата или на някоя фея, или божество да се появи и да разреши проблемите ѝ.

Трябваше веднага да тръгне да търси сестра си. Дори ако това означаваше отново да се натъкне на Клег, дори и ако означаваше да поеме много по-опасния риск да се натъкне на лорд Гленшийл. Не

беше сигурна кое от двете е по-страшно. Клег беше зъл, Гленшийл не беше нито добър, нито лош. Просто беше.

Може би това искаха. Клег искаше пари — нужда, която Жасмин би могла да разбере.

Гленшийл, неизвестно защо, очевидно искаше нея. Доста опасна възможност.

Така или иначе, това нямаше значение — тя трябваше да потърси Фльор. Не можеше да остави сестра си сама.

Щеше да стане от това удобно кресло, да пренебрегне главоболието си и да я намери. След съвсем мъничко. Само за минутка ще затвори очи и ще се опита да пропъди болката и умората. Само за минутка...

Проливният дъжд спря най-сетне. Беше късно и доста се застуди. Фльор се уви в шала си, докато пристъпваше по мократа трева. Пое си дълбоко дъх и гърдите ѝ се изпълниха с хладния нощен въздух.

Чист въздух. Наклони глава назад и се загледа в звездното небе. В Лондон рядко виждаше звезди. Димът от многобройните комини покриваше града като тъмна завеса, а и гъсто скупчените къщи в Спайтълфийлдс не оставяха много място за небето. Не беше възможно да излезе на улицата вечер, за да погледне нагоре — това би означавало сама да предизвика съдбата.

Но тук, в зеленчуковата градина на имението Блейн, можеше да гледа небето и да слуша нощните птици. Звуци, които не бе чувала от години. Можеше да се разхожда между редиците зеле и моркови, да слуша далечното чирикание на пилетата и да се чувства добре.

Жасмин щеше да побеснее, ако разбере, че е излязла. Фльор можеше единствено да се надява, че ще успее да се върне в спалнята, преди сестра ѝ да напусне гостите... Не беше необходимо Джес да се тревожи излишно.

В интерес на истината, Фльор не бе отишла в парка на имението нарочно, за да е сигурна, че няма да се натъкне на някой от другите гости. Това нямаше да се приеме добре, а и щеше да намали възможностите ѝ за брак, на които Джес толкова много разчиташе.

Не искаше да се омъжва за никой от мъжете, изпълнили салона за гости на Сали Блейн — с техните коприни и сатени, кутийки за

енфие и банални физиономии. Или бяха самовлюбени глупаци като Фреди Арбътнот, което се отнасяше за по-голямата част от тях, или я ужасяваха — като милорд Гленшийл.

Не беше съвсем сигурна защо той я плаши. Беше присмехулно вежлив, дори чаровен. Дрехите му бяха изключително елегантни, дори прекалено, и ако човек не го погледнеше по-отблизо, би си помислил, че е безобиден и плиткоумен като всички останали.

Но Фльор беше свикнала да наблюдава внимателно, с очите на човек на изкуството. А това, което видя в котешките очи на лорд Гленшийл, я плашеше.

Трябваше да предупреди Жасмин, макар че се съмняваше, че сестра ѝ не го е забелязала. Ако не друго, Жасмин щеше да отрече всякакъв интерес към загадъчния граф, а това щеше да бъде пълна лъжа.

Фльор повдигна полите си, стъпвайки внимателно между редовете. Луната беше изгряла и светлината беше достатъчна, а откъм отделението за прислугата долиташе жизнерадостен смях.

Изведнъж ѝ стана студено и самотно. На нея, която обикновено се радваше на самотата. Беше се почувствала съвсем не на мястото си в салона за гости. Все пак бе успяла да го прикрие толкова добре, че никой, дори сестра ѝ, не успя да го забележи. Беше се усмихвала сладко и бе отговаряла както подобава на всички зададени ѝ въпроси. Щеше да прекара целия си живот в подобни безсмислени разговори. И винаги щеше да се чувства не на мястото си.

Но мястото ѝ не беше и при слугите. Ако отидеше там, търсейки компания и топлина, веселото им настроение щеше да изчезне и те щяха да се взират в нея, безмълвни и неспокойни, негостоприемни.

Но тя знаеше кой беше там, сред онези приятелски лица. Робърт Бренан, йоркширец и полицай. Човек, толкова чужд на дама с нейното положение, колкото би бил и един китаец. Това нямаше значение. Тя искаше той да ѝ се усмихне, искаше топлотата му, но бъдещето ѝ беше обречено на студена вежливост. Искаше силата му, простотата му...

— Не трябва да идвате тук сама, моме.

Тя се обърна изненадана, убедена за миг, че го е извикала тук единствено с мисълта си. Той се извиси над нея, а вятърът развя светлите му, дълги коси над високото чело. Сакото му беше закопчано догоре и по лицето му играеха сенки, но тя не се изплаши.

— Тук сме в провинцията, мистър Бренан — каза тя и си пое дълбоко въздух. — Не в Лондон. Тук няма злодеи, които да изскачат от тъмното.

— Точно тук грешите, мис — каза сериозно той. — Злото е навсякъде — и в провинцията, и в града. Злото произлиза от хората, не от мястото.

Тя се огледа.

— Без съмнение, в такава прекрасна нощ не може да съществува зло.

Бренан погледна към къщата, но тъмнината скри изражението му.

— Понякога злото е там, където най-малко го очакваме, мис. Върнете се в къщата. Не бива да излизате навън и не бива да оставате сама с такива като мен.

— Няма да ми кажете, че и вие сте зъл, нали, мистър Бренан? — попита тя, изненадана от себе си. Почти флиртуваше, а Робърт Бренан не изглеждаше от типа мъже, които приемат флирта с леко сърце. — Ако го направите, няма да ви повярвам.

— Не, мис — бавно отвърна той. — Аз не съм зъл. Но това не означава, че няма да ви нараня, без да искам. Без да имам такова намерение.

— Как е възможно вие да ме нараните?

Въпросът ѝ бе зададен съвсем тихо и тя почти почувства копнежа, с който се изпълни въздухът около тях. Не знаеше как го е познала — никога преди не бе изпитвала копнеж. Но сега изпитваше спрямо този мъж. И подозираше, че това не е временно състояние.

Той не отговори на въпроса ѝ.

— Ще се върна в къщата с вас, мис. Работата ми е да следя за безопасността на гостите, а вие не ми позволявате да го правя. Ще го приема като лична услуга, ако се върнете в стаята си. Сега.

В обикновено спокойния му глас прозвуча напрежение и Флор се засрами. Беше такова дете — въобразяваше си разни неща и чувства, които не съществуваха. Той просто си вършеше работата, а тя само го затрудняваше.

— Разбира се — каза тя и покорно тръгна към къщата, само че се спъна в една зелка, изкриви глезена си и полетя...

Право в ръцете му. Беше се преместил бързо, а тя вече бе протегнала ръце, за да се подпре на земята. Но вместо това се озова в

прегръдката му.

Беше твърд, силен като скала. Беше също така топъл, истински огън под замръзналите ѝ ръце. За миг и двамата не помръднаха — той просто я държеше, притиснал я към себе си, и тя се загледа, останала без дъх, в очите му. Чакаше, макар че не знаеше какво точно.

Никога не я бе прегръщал мъж, нито пък тя го бе искала. Но сега го искаше. Искаше да докосне устните ѝ със своите и да я целуне. Да я целува до забрава.

— Моме — прошепна отчаяно той, без да я пуска. — Вие ще ме опропастите.

И преди още да е осъзнала значението на думите му, устните му покриха нейните.

Устата му беше влажна, езикът му разтвори устните ѝ. Имаше вкус на бира и горещ копнеж, а Флор беше прекалено шокирана, за да направи нещо, освен да остане така, притисната към тялото му.

В първия момент не беше съвсем сигурна дали целувката ѝ харесва. Това не беше ухажването на някой срамежлив джентълмен. Това беше мъж, истински мъж, който я целуваше така, сякаш му принадлежеше. Но само след миг съмненията я напуснаха и тя плъзна ръце покрай кръста му и стисна здраво сакото му от страх, че може да се строполи на земята, ако продължаваше да я целува така.

Коленете ѝ омекнаха, сърцето ѝ заби лудо... гърдите ѝ бяха напрегнати и горещи, не можеше да диша. Но не я беше грижа. Искаше да умре тук, на това място, наслаждавайки се на удоволствието от целувката им, на езика му, докосващ нейния. Чу някакъв звук — слаб, изпълнен с копнеж, и с изненада осъзна, че излиза от нейното гърло.

Той отдръпна устните си, пое си дълбоко въздух и тя усети покаралата му брада върху бузата си, когато той започна да целува челюстта ѝ, шията ѝ. Тя трепереше, стиснала силно сакото му. Очите ѝ се изпълниха със странни, глупави сълзи, когато се олюля към него. Искаше още, искаше силата му, устата му и един Господ знае още какво...

И точно толкова внезапно, колкото я бе целунал, той я пусна. Тя не падна в зелето, макар че само милостта божия успя да я задържи права. Той се отдръпна от нея и тя видя как гърдите му се издигат и спускат бързо, сякаш се опитваше да си възвърне самообладанието.

— Връщайте се в къщата, мис Мейтланд — каза дрезгаво той.

— Но...

— Нямайте работа тук. Ако търсите с кого да се отъркаляте в леглото, сигурен съм, че все ще намерите някой сред благородниците. Вие сте хубава жена и не отричам, че ме изкушавате, но ако някой разбере, че съм спал с някоя от гостенките, това ще ми струва работата.

Флор усети как червенината избива по бузите ѝ. Не помръдна, поемайки жестоките му удари, вперила поглед в лицето му.

— Връщайте се в къщата, мис — повтори той студено. — Ако искате нещо по така, защо не помолите Нейно Благородие да ви предложи някого. Страхувам се, че аз не мога да ви бъда на разположение.

Тя не каза нищо. Усещаше как леденият вятър развява косите ѝ, боде в очите ѝ, пари бузите ѝ. Това беше от времето, не от срам или отчаяние.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, мистър Бренан — каза тя с тих, изпълнен с достойнство глас.

Обаче ефектът се развали от сподавеното ѝ хълцане. Тя вдигна полите си и побягна с всички сили, далеч от него.

Гледаше я как се препъва в зелките, насочвайки се към предната част на къщата. Там, където ѝ беше мястото. Бренан стоеше като вцепенен в тъмното, впил поглед в нея. Все още усещаше сладостта ѝ по устните си. Все още чуваше тихия стон, изпълнен с копнеж, все още усещаше меката възглавничка на гърдите ѝ, твърдите зърна. Само още миг и щеше да пхне ръка в деколтето ѝ, да вдигне полите ѝ и тогава вече нищо нямаше да може да го спре. По някаква неизвестна за него, ненормална причина, тя го желаше толкова, колкото и той нея, и не би го спряла въпреки студа, въпреки мястото и времето. Щеше да ѝ отнеме девствеността в една лека със зеле и никой от двамата нямаше да забележи.

— Разгонена кучка, а? — показа се Клег от тъмното, захапал една от пурите на домакина. — Защо не се възползва? Тя направо се молеше.

Бренан изгледа врага си с присвити очи.

— Обичам предизвикателствата!

— По дяволите, щяхме да си я поделим. Тя нямаше да каже нищо, дори и да не ѝ хареса. Понякога си мисля, че си придиричлив,

момко.

— Стоя на страна от високопоставените — отвърна Бренан, успявайки да сдържи гнева си. — Не си струват неприятностите, които навличат.

— С девиците наистина е така — съгласи се замислено Клег. — Обикновено са студени като змии, а после плачат, докато не им дадеш причина да плачат. Да, но курвите от висшето общество... Те са нещо по-друго.

— Не са по моята специалност — каза Бренан.

— Е, ако ти не се интересуваш от малката мръсница, може пък аз да си опитам късмета. Ако има вкус към грубата работа, ще съм повече от щастлив да ѝ помогна. Много ми харесва, още от първия път, когато я видях в Спайтълфийлдс.

Бренан стисна юмруци, но иначе дори не премига. Клег искаше да предизвика реакцията му, но всичко, което кажеше само щеше да усложни нещата.

— Прави каквото искаш — каза той и сви рамене. — Но може би ще е по-добре да почакаш, докато се върне в Лондон. На никого не му пука какво се случва с някакво си момиче в Спайтълфийлдс. Но тук има доста джентълмени, които могат да се почувстват задължени да я защитят.

Каза го спокойно, делово. Никога не допускаше грешката да подценява интелигентността на Клег.

Клег му се ухили с онази чисто мъжка усмивка, от която кожата на Бренан винаги настръхваше.

— Вярно, имаш известно право, момко. Сигурен ли си, че ти самият не искаш да се напъхаш между краката ѝ?

Няма да го убивам — кълнеше се Бренан пред себе си. — *Не още.*

— Казах ти, все пак е дама. Целува се като варена риба. Не си струва неприятностите.

— Колко пъти ще ми го казваш? Само се чудя защо някак ми е трудно да ти повярвам.

— Може би защото не би повярвал и на майка си, ако ти каже евангелската истина — провлече Бренан. — Вярвай каквото си искаш, Джошая. Аз се връщам при бирата си.

— И какво те накара да излезеш в такава студена нощ? Сигурен ли си, че не си си уредил среща с момичето, докато пътувахте през Кент?

— С тази нейна сестра-дракон, която непрекъснато ни наблюдаваше? Не ставай глупав, човече. Просто погледнах навън и видях някой да се препъва из зелките. Тук сме, за да хванем Котката, забрави ли? Реших, че ще е най-добре да проверя какво става. Ами ти защо си излязъл?

— Ами, заради теб, Робърт. Нямам намерение ти или Самюъл да ме изпреварите. Наградата за Котката е моя и не смятам да яделя.

— Като говорим за това, къде е Уелч?

— Легна си. Няма да ми се пречка. Ами ти, Робърт? Ти ще ми се пречкаш ли?

— Ще направя най-доброто, на което съм способен, Джошая.

И никой от двамата не се заблуди относно истинското значение на думите му.

Жасмин се събуди внезапно. Нямахше представа колко дълго е дремала. Стана, проклинайки се.

В къщата цареше тишина, явно останалите гости най-после си бяха легнали. Всички, освен Фльор.

Излезе в слабо осветения коридор. Чуваха се само слаби шумове. Приглушен смях зад една врата и странно, ритмично скърцане, придружено от също толкова странен, задъхан звук, сякаш някой беше болен. Тя спря за миг, обезпокоена, чудейки се дали не е редно да провери дали някой не се нуждае от помощ.

Но сестра ѝ беше на първо място. Ако някой в тази стая имаше пристъп, той рано или късно щеше да премине. Винаги можеха да позвънят на слугите. Освен това, чак сега осъзна Жасмин, това беше спалнята на Ерминтруд. Ако влезеше вътре, едва ли някои щеше да ѝ благодари.

Повечето от свещите бяха изгаснали, но Жасмин все пак успя да стигне до извитите стълби. Не знаеше къде точно отива... Нямахше представа къде може да е отишла Фльор.

Щеше да провери първо лесните места. Библиотеката. Музикалният салон, макар че дарбата на Фльор беше по-скоро в

оценяването на музиката, отколкото в създаването ѝ. Ако не я откриеше, щеше да отиде в кухнята и ако там не намери сестра си, поне щеше да намери Робърт Бренан, единствения човек, който можеше да ѝ помогне.

Ако не си беше уредил среща с Флор.

Не, той не би направил подобно нещо, нито пък Флор. Жасмин имаше доверие на сестра си, както и на собствената си преценка. Робърт Бренан беше добър човек, не от тези, които прелъстяват невинни девойки.

Библиотеката беше празна, свещите — угасени. Затрудни се с намирането на музикалния салон и за малко да се откаже. Натъкна се на него почти случайно — намираще се в един ъгъл близо до стълбите, сякаш никой в тази къща нямаше особен интерес към изкуствата. Стъклените врати в другия му край гледаха към някаква ливада и Жасмин прекоси осветената от луната стая, привлечена от хладната сребриста светлина.

Вратата се затвори тихо след нея и щракването смрази сърцето ѝ. Усещаше го как се движи безшумно към нея и си наложи да остане мирно, да изчака до последната секунда... Нямаше да позволи на Клег отново да я докосне, нямаше...

— Намерихте ли сестра си? — прошепна тихо Алистър.

ГЛАВА 12

За миг ѝ мина през главата, че би предпочела Клег. Все пак вече се бе срещала веднъж с него тази нощ и бе успяла да избяга. Но граф Гленшийл беше съвсем различно нещо.

В сребрилата лунна светлина красотата му беше почти неземна. Жасмин бе направила всичко възможно, за да го избегне тази вечер, като се стараеше дори да не поглежда в неговата посока, но сега нямаше избор. Косата му не беше напудрена — черна, лицето му — тясно и бледо — и в движещите се сенки ѝ изглеждаше като създание на нощта, на крайностите, на светлото и тъмното, на живота и смъртта. Крайности, на които той явно гледаше от забавната им страна. В главата ѝ започна да се промъква една карта, но тя я прогони бързо, внезапно изпитала страх. Не искаше да вижда живота му, картите му, нито в ума си, нито където и да било другаде.

— Как разбрахте, че търся сестра си? — попита го съвсем спокойно. — Виждали ли сте я?

— Какво друго би ви накарало да излезете, сама и беззащитна, по това време на нощта — отвърна той и дойде по-близо.

Грацията му я нервираше. Беше свикнала с големи, груби, тромави мъже. Гленшийл обаче въобще не беше такъв. Беше висок, но с някаква изящна, неуловима сила, съвсем различна от бруталната мощ, която беше свикнала да вижда у мъжете. Елегантността му и странното му чувство за хумор бяха нещо, което не бе срещала преди. Движенията му бяха плавни и безшумни като на котка.

Не за първи път го сравняваше мислено с котка и се опита да го погледне с други очи, да се замисли върху това, което беше невъзможно, преди да отхвърли самата идея. Той просто не можеше да бъде Котката. Защо, за бога, един пер ще краде скъпоценности. Самата мисъл за това беше абсурдна.

— Защо трябва да се притеснявам, че съм сама и беззащитна — парира тя. — Това тук не е някоя лондонска улица. В къщата няма никой, който да ми желае злото. Никой, който би могъл да ми навреди.

Той продължи да се приближава, но в този момент сенките го скриха и гласът му стана някак безплътен. Но това някак си беше още по-интимно от това да вижда огряното му от лунната светлина лице и тя се обърна към прозореца, опитвайки се да не му обръща внимание.

— За човек, който е бил принуден да разчита единствено на себе си, и то за толкова дълго време, вие сте забележително наивна — каза тихо той. — Подозирам, че тук сте в много по-голяма опасност, отколкото в онази потискаща малка къща. Първо — домакинята, на която хич не ѝ харесва да се отнася с вас като с нещо повече от слугиня и е много вероятно да ви изпрати в кухнята, ако е сигурна, че ще ѝ се размине. След това — неприятната Ерминтруд, която се разяжда от ревност спрямо вас и сестра ви. Разбира се, те не са чак толкова опасни, могат единствено да ви причинят известно неудобство. Но съм сигурен, че няма да се зарадвате много, ако се натъкнете на мистър Клег.

Жасмин се вцепени.

— Мистър Клег? — повтори тя, преструвайки се на напълно объркана. — Нямам никаква представа за кого говорите. Кой е мистър Клег?

— Полицаят, на когото помагате с картите си. Не особено умно решение от ваша страна, между другото. Репутацията му е повече от неприятна. Щеше да е много по-добре, ако работите с някого като полица, който ви придружи дотук. Той изглежда малко по-благонадежден.

— Полицайте не се причисляват към кръга на познатите ми — отвърна тя, продължавайки да се взира навън. — И ви уверявам, че не съм гледала на карти за никого извън висшето общество.

Той бе дошъл още по-близо, но все още беше в сенките.

— Наистина ли? В такъв случай може би имате любовна връзка с него? Не бих похвалил вкуса ви.

Тя се обърна рязко. Беше достатъчно близо, за да я докосне, на ръба на сянката.

— Не ставайте смешен. Знаете прекрасно, че нямам никаква връзка с него! — сопна се тя и отново извърна глава.

— И защо трябва да го знам?

— Защото вие... Ъъ... — Защо, за бога, трябваше да повдига този въпрос? Но отказваше да покаже смущението си. — Защото,

независимо дали ми харесва или не, оказа се така, че разбрахте, че съвсем не съм свикнала да се целувам.

Усещаше дъха му до шията си, топъл, сладък, ухаещ леко на мента и бренди.

— Мило дете — промълви той, — човек може да има най-безнравствената любовна връзка, без никога да е целувал.

Тя допусна грешката да се обърне отново, но този път той беше толкова близо, че вече не би могла да промени положението си. Беше като хваната в капан между стъклените врати и стройното му, силно тяло. Зачуди се дали не би могла да го блъсне. Но така щеше да бъде принудена да го докосне, а изпитваше нелогичното, странно подозрение, че ако го докосне, е много по-вероятно да го привлече към себе си.

— Не ви вярвам — каза тя. Знаеше, че е опасно да продължава този спор, но някаква мъничка, тайна част от нея се наслаждаваше на тази опасност. — Какво ѝ е хубавото на връзка без целувки?

Тя го развеселяваше. Виждаше го съвсем ясно в прекрасните му очи и раздразнението ѝ би трябвало да попречи на тази магия, която я обземаше. Но не стана така.

Той се усмихна.

— Някои хора не обичат да се целуват — каза той и златистите му очи обходиха стройната ѝ фигура.

— Не мога да си го представя — отвърна равно тя.

— Това е само защото са ви целували добре. — В гласа му въобще не прозвуча фалшива скромност. — Аз съм много добър в това отношение, когато се вдъхновя. А явно у вас има нещо, което възбужда... ъ... духа ми доста ефективно.

Тя се опита да се отдръпне, но стъклото беше точно до гърба ѝ и нямаше как да избяга.

— Трябва да намеря сестра си — каза задъхано.

— Сестра ви е в безопасност. В спалнята ви е, нищо лошо не ѝ се случи по време на нощната ѝ разходка в градината.

— Това ли правеше?

Алистър се усмихна. Усмивката му обещаваше опасни удоволствия.

— Беше сама на стълбището, дрехите и косата ѝ все още бяха в пълен порядък и макар че плачеше, иначе изглеждаше съвсем добре.

— Плачеше? — възкликна Жасмин разстроена. — Трябва да отида при нея.

Без да се замисля, тя тръгна напред, очаквайки Гленшийл да отстъпи от пътя ѝ.

Но той не го направи. Тя се блъсна в силните му гърди и ръцете му се обвиха около нея. Не я стиснаха силно, но тя знаеше, че ще ѝ трудно да избяга.

— Не, не трябва — каза той. — Тя е в безопасност, сама е и сигурно ще ѝ е по-добре да се наплаче сама, без да се суетите около нея.

Тялото му беше топло в хладния нощен въздух, опасно топло. Очите му блестяха от желание, устните му бяха прекалено близо.

— Недейте — каза тя с тих, глух глас, който беше дяволски близо до молбата.

— Недейте? — повтори присмехулно той. — Недейте, любезни господине! Моля ви, пощадете невинността ми. Пуснете ме, господине, или ще... Какво точно ще направите, за да ме спрете, Жасмин? Ще викате за помощ?

— Ако се наложи — стоеше съвсем неподвижна в прегръдката му.

— Да, но май не искате да го направите. — Гласът му се снижи още повече. — Виждам го в очите ви. Вие сте толкова омагьосана от мен, колкото и аз от вас.

— Имате доста високо мнение за себе си — изстреля в отговор тя.

— Наблюдавате ме — каза той, притискайки се по-силно към нея. — Наблюдавате ме така, както аз ви наблюдавам, и мислите за онзи път, когато ви целунах. И се чудите дали ще ви целуна отново.

Тя не можеше да успокои дишането си.

— Вие сте напълно луд.

— Освен това гледате и другите мъже и се чудите дали ще харесате и техните целувки — продължи той. — Мислите си, че може би само моите целувки ще ви харесват, и тази мисъл ви ужасява.

— И защо да правя всичко това? — прошепна тя.

— Защото знаете, че съм непочтен, безсъвестен женкар, който ще ви прелъсти, ще си достави удоволствие с тялото ви, а след това, когато се отегчи, ще продължи нататък с други неща, с други жени.

Жасмин преглътна.

— Това ми изглежда съвсем правдоподобно. Или ще го отречете?

— Не отричам, че не съм изпълнен с вярност, лоялност или която и да е от всичките тези скучни благородни добродетели. Но мога да ви покажа неща, които никога не сте и предполагали, че съществуват. Чувственост, която никой друг мъж не би могъл да ви покаже.

— Това едва ли звучи особено изкусително — каза равно тя. — Предлагате ми цял живот разочарование след няколко прекарани в разврат ноци. Мисля, че ще се чувствам много по-добре, ако никога не разбере какво ми липсва.

— Колко дребнаво от ваша страна.

— Съжалявам, че ви разочаровам. Вие явно ме смятате за смела, авантюристична личност, а аз съм доста обикновена, с обикновени желания и нужди. Искам да видя семейството си установено, искам едно уединено място в провинцията, където да живея в относителна самота. Не съм от жените, изпълнени с необузданост и страст.

— Не сте ли? — По устните му пробяга усмивка. — Бих могъл да ви убедя в противното.

— Ще ми направите много лоша услуга — предупреди го тя.

— Нима мислите, че ще изпитвам угризения?

Само ако я пуснеше! Колкото повече я прегръщаше, толкова повече усещаше как решителността ѝ се изпарява. Добре беше да настоява, че не се интересува от блудкавите удоволствия на мъжете. Наистина си мислеше, че може да го убеди, само ако не усещаше как краката му се притискат към полите на роклята ѝ.

Всъщност не мислеше, че може да убеди и самата себе си.

— Моля ви — каза тя с тих, отчаян глас, който дори трепереше. — Ако ви е останала някаква милост или почтеност, ще ме пуснете.

Той се замисли над думите ѝ за момент, привел глава настрани, наблюдавайки я с присвити очи. Но после поклати глава.

— Страхувам се, че милостта и почтеността отдавна са изчезнали, Жасмин — каза тихо. — Всичко, което е останало, е безумна страст. Доста занимателно нещо. Да ви покажа ли?

— Милорд... — прошепна отчаяно тя.

— Алистър — поправи я той. Устните му се надвесиха над нейните като ястреб над ранено врабче.

— Моля ви.

— Да, ще го направя, щом ме молите. — Той я прегърна силно, тялото ѝ се притисна към неговото, устните му плениха нейните.

Тя искаше да остане с отворени очи, да запази реда в чувствата си, но той беше прекалено опитен, прекалено умен, а устните му върху нейните — влажни, настоятелни, вкуващи нейните на мънички хапки, омагьосващи. Клепачите ѝ трепнаха и се затвориха в тъмнината, когато тя отвори устата си за неговата.

Ръцете му вече не я държаха насила — тя се притискаше към него по собствено желание и ръцете му се освободиха. Свободни да се вмъкнат между притиснатите им тела и да хванат гърдите ѝ. Жасмин знаеше, че трябва да се възпротиви, да се отдръпне от него, но не можеше. Той я хипнотизираше, тя сякаш вече нямаше своя воля.

Но това не беше вярно. Имаше желязна воля. И силната ѝ воля желаше Алистър Макалпин да гали гърдите ѝ.

Устните му се плъзнаха по челюстта ѝ, горещи и търсеци.

— Откъде взехте тази ужасна рокля? — прошепна той. — Би трябвало да носите коприни, дантели и диаманти. Или нищо.

Разумът ѝ сякаш се беше размътил.

— Била е на майка ми — промълви тя, вдигайки глава, за да позволи на устните му да достигнат чувствителната извивка на шията ѝ над простата рокля.

— Майка ви има много лош вкус — каза той и Жасмин усети как ръцете му дърпат нетърпеливо дантелите. — Искам ви без нея.

Тя усети как платът се разделя, когато той оголи раменете ѝ, и студът, идващ от отворения прозорец зад нея, я накара да потрепери от внезапен страх, когато разумът ѝ се опита да се върне.

Тя искаше целувките му. Искаше ръцете му да гаят гърдите ѝ. Искаше да съблече грозните ѝ дрехи и да покрие тялото ѝ със своето, но знаеше, че подобни желания са нередни и побъркани. И изключително опасни. Той щеше да ѝ вземе всичко — невинността ѝ, спокойствието ѝ... и дарбата ѝ. И да я остави празна и наранена.

— Пуснете ме — дрезгаво каза тя.

Той вече бе успял да дръпне роклята надолу по ръцете ѝ, разкривайки горната част на гърдите ѝ над корсета, и очите му за миг срещнаха нейните.

— Не — каза ѝ той.

Щеше да я обладае, тя го знаеше. Щеше да направи това, което ѝ каза, че ще направи: да съблече нейните и неговите дрехи и да я вземе на пода на малко използвания музикален салон на домакинята им. Единствен свидетел щеше да им бъде луната и тя щеше да се наслади на всичко това. Щеше да рискува всичко, включително скъпоценната си дарба... за едно рядко удоволствие, което щеше да разбие сърцето ѝ и да опропасти живота ѝ.

Тя не го предупреди, просто го блъсна силно и се дръпна към стъклените врати, които се разбиха с трясък.

В първия миг не почувства нищо, само студ и някакъв натиск върху гърба си. А после топлина и влага, когато Алистър я дръпна, проклинайки тихо.

— Не е необходимо да се хвърляте през прозореца, за да се отървете от мен — промърмори под носа си той с глас, в който вече нямаше страст. Обърна я с гръб към себе си. Идеален момент да избяга, само че ръцете му стискаха болезнено раменете ѝ и тя нямаше как да се освободи. — Нарязахте гърба си.

— Вие не искате да ме пуснете.

Полагаше всички усилия, за да не припадне. Тя беше направена от твърд материал, нали? Беше смела и силна, нали никога не се е чувствала чак толкова ужасно зле при вида на кръв, но този път трябваше да го приеме невъзмутимо. Нали?

— Седнете — каза раздражено той, — а аз ще потърся нещо да ви превържа.

Тя го погледна. По ръката му имаше кръв. Нейната кръв.

— Разбира се — слабо каза тя. И се строполи на пода.

Алистър се взря в нея за миг. Трябваше да се досети, че ще припадне — цветът на лицето ѝ бе станал пепелявосив. Със сподавена въздишка я вдигна, като внимаваше да не изцапа с кръвта ѝ бледосиньото си сатенено сако. Беше по-тежка, отколкото предполагаше, но все пак не чак толкова. Алистър беше доста силен мъж и успя да вдигне отпуснатото ѝ тяло без особено усилие.

Беше по-закръглена, отколкото предполагаше, и това му харесваше. Твърдо беше решил да узнае точно колко закръглена е и възнамеряваше да вкуси тези извивки, да им се наслади... само да успееше да я събуди и да превърже гърба ѝ.

Вече беше проучил къщата основно. Беше съвсем просто да се върне в стаята си, натоварен с тялото ѝ, без да го види никой. Затвори тихо вратата с крак след себе си, после я сложи по очи върху широкото легло. Тя не помръдна и той разбра, че е още в безсъзнание. Веднага щом дойде на себе си, щеше да скочи, може би наричайки го убиец.

Съблече сакото и жилетката си, захвърли ги на един стол и нави дантелените ръкави на ризата си. Не беше много трудно да доразвърже роклята ѝ и ако раната бе спряла да кърви, щеше да се съсредоточи върху връзките на корсета ѝ. Но тъй като кървеше, той взе една влажна кърпа и избърса гърба ѝ. Раната не беше дълбока, но трябваше да се превърже. Хвана се, че мисли как щеше да лежи по гръб, когато правеше любов с нея.

Изглеждаше толкова съблазнителна, легнала на мекото пухено легло, че му се прииска да се качи върху нея, да я обладае, като я захапе за врата. Тя предизвикваше у него странни, дивашки еротични фантазии, които го учудваха, а нея сигурно щяха да ужасят. Трябваше да овладее похотта си, иначе рискуваше тя да скочи през още някой проклет прозорец.

За щастие един джентълмен с неговото занимание беше винаги подготвен за всякакви изненади и имаше превръзки и подходящ мехлем, скрити между бельото му, в случай че някой енергичен полицаи се приближеше прекалено близо. Не беше трудно да почисти раната и да я превърже и ако ръцете му се бавеха прекалено много около гърдите, тя не беше в съзнание, за да се възмути. Когато свърши, тя изглеждаше толкова спокойна и той се отдаде на изкушението, без сам да знае защо. Не можеше да я обладае, докато е в безсъзнание, а и предполагаше, че раната, макар и не много сериозна, щеше да отвлича вниманието ѝ от действията му. Той просто се излегна до нея на една страна. Докосна меката ѝ кожа, разпусна косите ѝ така, че те се разпиляха между пръстите му. Вдиша аромата ѝ на цветя, сапун и топла плът и му се прииска да я прегърне и просто да я гушне. Странно желание, помисли си разсеяно, устоявайки на изкушението. Задоволи се да хване един гъст кичур от косата ѝ и да го вдигне към лицето си, към устните си. Затвори очи и се унесе в сладки еротични фантазии.

В първия момент тя не разбра къде се намира. Гърбът я болеше, дясната ѝ страна беше измръзнала, лявата — приятно топла. Нещо тежко се притискаше към нея в тъмнината, тежест, която ѝ беше приятна, и за миг си помисли, че е отново в семейната къща в Нортъмбърланд и хрътката ѝ се е сгушила до нея.

Но кучето ѝ умря, когато тя беше на четиринайсет, а къщата изгубиха две години след това. А сега лежеше в странно легло, до едно топло тяло, което определено не принадлежеше на сестра ѝ.

През прозорците проникваше лунна светлина и когато очите ѝ свикнаха, споменът се върна. И тя разбра в чие легло се намира.

Опита се да обърне глава, за да се увери в подозренията си, но дългите ѝ, разпуснати коси бяха затиснати от нещо. Смръщена от болката в гърба, тя протегна ръка, за да види какво ѝ има на косата, и откри една ръка, усукана в дългите кичури.

Алистър спеше дълбоко. Тя бавно освободи косата си и внимателно се надигна от мекото легло. Гленшийл продължаваше да спи, без да усети бягството ѝ.

Жасмин беше облечена само с ризата си, фуста и корсет. Роклята на майка ѝ не се виждаше никъде, а тя не смееше да губи време в търсене. Нито пък можеше да излезе в коридора с това облекло.

Върху един стол лежеше бяла риза и Жасмин я взе, за да я наметне на раменете си. Стигаше ѝ до коленете, дантелите на ръкавите покриваха целите ѝ ръце, но иначе скриваше тялото ѝ достатъчно добре. Освен това ухаеше приятно на Гленшийл и това беше подходящо наказание, че се поддаде на изкушението и не избяга веднага щом той влезе в музикалния салон.

Отиде до леглото. Би могла да го разтърси и да го попита какво е направил с дрехите ѝ.

Тогава той се обърна по гръб, без да се събужда, и Жасмин си пое рязко въздух. Ризата му, същата като тази, която бе облякла, беше разкопчана и извадена от сатенените му вечерни панталони, разкривайки гърдите му. Кожата му беше бледа на лунната светлина и за един кратък, безумен миг ѝ се прииска да се върне при него в леглото и да сложи глава върху гърдите му, да го накара да я прегърне.

Никога преди не беше виждала голи мъжки гърди и се зачуди дали всичките са толкова... обезпокоителни. Толкова добре оформени,

зовящи да бъдат докоснати. Или, както я бе предупредил Алистър, дали не реагираше така само спрямо него.

Страхуваше се от отговора. Един дълъг, черен кичур бе паднал върху лицето му и тя се поддаде на изкушението да го махне.

После безшумно се отдръпна, защото се страхуваше, че ако остане и само миг повече, напълно ще предаде себе си.

Отвори тихо вратата. Коридорът беше тъмен и тя се поколеба за миг.

За да чуе гласа му:

— Няма ли да ме целунете за лека нощ, Жасмин?

Тя тресна вратата и хукна.

ГЛАВА 13

Алистър не беше планирал да предприеме кражба толкова скоро. Очакваше да прекара няколко скучни дни с противните гости на Сали Блейн, флиртувайки с Жасмин Мейтланд, когато му се предостави възможност. За нещастие обаче, малкото му среднощно приключение сложи край на този план. Ако трябваше да прекара още някой ден в къщата, може би щеше да направи нещо неразумно.

Постъпи като глупак, че я пусна. Беше се сгушила толкова удобно до него в това меко легло, а той бе лежал до нея, наблюдавайки как гърдите ѝ се вдигат и спускат, осветени от лунната светлина; бледата, мека кожа на лицето ѝ. Очите ѝ бяха най-забележителната ѝ черта и когато бяха затворени, би могъл да си помисли, че ще изглежда като всички останали жени.

Но не беше така. Изглеждаше деликатна, макар да знаеше, че не е и изключително съблазнителна. Беше изпитвал извратено удоволствие от това да лежи до нея, да я наблюдава, да я желае, страстта му да расте, докато беше готов да избухне. Би било съвсем лесно да хване ръката ѝ и да я сложи върху мъжествеността си. Без съмнение, това щеше да е истински шок за девическите ѝ чувства, но то само правеше усещането двойно по-желано. Но не го направи. Беше я гледал как се събужда бавно, притворил очи така, че тя да не разбере, че е буден и я наблюдава. Бледата закръгленост на гърдите ѝ над корсета и ризата, сянката на зърното ѝ, очертано под меката памучна материя. Беше се взирал в тази сянка дълго, представяйки си вкуса ѝ.

Но тя се бе измъкнала от ръцете му, от леглото му и той не направи нищо, за да я спре. Не беше сигурен защо. Може би просто защото я желаше опасно силно, желаше я толкова много, че ръцете му трепереха, желаше я толкова много, че се страхуваше, че ако веднъж я обладее, никога повече няма да я остави. А това беше слабост, която едва ли можеше да си позволи.

Сега, в светлината на деня, разбираше колко абсурдна е подобна мисъл. Подобни романтични полети на фантазията подхождаха повече

на някой писател, не на прагматичен, аморален мъж като него. Той не изпитваше чувство за дълг, привързаност, нито някаква необходимост, като се изключи временната възбуда, която му носеше кражбата. Комарът го отегчаваше, ловът го отегчаваше, флиртовете го отегчаваха, сексът го отегчаваше. С изключение на мисълта за секс с Жасмин Мейтланд, която заемаше по-голямата част от съзнанието му.

Чудеше се дали не беше вещица. Вече повече от петдесет години в Англия не горяха вещиците, но все още съществуваха някои тесногръди, старомодни хора, които смятаха, че картите са инструмент на дявола, а който гледа с тях — дяволски служител.

Той не беше от тези, които вярваха на подобни неща, нито пък от тези, които биха позволили на някой или нещо, свръхестествено или човешко, да го обсеби.

Но без значение дали му харесваше да го признае или не, Жасмин Мейтланд го беше омагьосала, беше го очаровала така, че заради нея правеше неща, които въобще не приличаха на един безсъвестен негодник. Трябваше да я прелъсти, да ѝ отнеме девствеността, вместо да я оставя да се измъкне толкова лесно.

И не би трябвало да изпитва желание да бяга, да прибързва с плановете си. Ако въобще имаше някакъв разум, щеше да се бави, да даде време на полицаите да се поуспокоят, а след това да направи нещо изумително.

Да, но пък кога ли е играл на сигурно. Брат му беше сигурният, идеалният джентълмен, който пиеше, играеше комар и живееше добре... и умря заради това. Алистър би се проклед, ако тръгнеше по достойния му за съжаление път.

Няколко бързи игри, за да отвлече вниманието на полицаите и да развълнува градинското парти, а след това щеше да се хване сериозно за работа. Блестящата му кариера на крадец се приближаваше към неизбежния си край.

Котката щеше да си отиде с блясъка на славата, ако трябваше да умре. В противен случай щеше да извърши последния, изумителен обир, толкова смел, че лондонското общество никога нямаше да го забрави. А след това щеше да се оттегли на континента, за да изживее разточително остатъка от дните си на някое прекрасно място на порока... Може би Венеция.

И само за да си докаже колко бездушен е наистина, точно преди да избяга, щеше да обезчести мис Жасмин Мейтланд — напълно, изцяло, добросъвестно.

За трети път от два дни насам някой от гостите на лейди Сали изгубваше скъпо бижу само за да се окаже, че то се намира у някой друг, изумен гост.

— Някой си играе с теб, Клег — неблагоприятно отбеляза Самюъл Уелч.

Бренан не помръдна. Тримата полицаи бяха сами в канцеларията на имението, определили стаята за свой щаб. Клег бе седнал зад бюрото, присвоявайки си правата на главнокомандващ, макар че служебното му положение беше точно такова, каквото и на Бренан. Уелч вече бе осъзнал грешката си и лицето му пребледня в сумрака на дъждовния ден. Що се отнася до Бренан, той само пуфтеше с лулата си, очаквайки с интерес какво ще се случи.

Знаеше, че това е едно от добрите му качества като полицай. Търпението му, спокойствието му да изчаква развитието на събитията. Той просто чакаше, докато се случваха сума ти интересни неща. Хората имаха склонност да говорят прекалено много, ставаха невнимателни и когато това се случеше, Бренан беше готов да действа.

— Така ли мислиш, Уелч? — глухо попита Клег. — Не са много тези, които са си играли с Джошая Клег и са останали живи, за да го разказват.

Уелч вече изглеждаше доста зле и Бренан реши да се намеси. Изпитваше слабост към потъпканите, а Клег бе направил всичко възможно, за да унижава Уелч през последните два дни на това дяволско градинско парти. Бренан се чувстваше длъжен да се намеси.

— Играят си с всички ни — каза спокойно той. — Мисля, че просто благородниците са си измислили нова игра. Явно се дължи на Котката — обсебил е умовете им дотолкова, че са започнали да му подражават наистина, вместо само на ужким.

— Какво знаеш ти за благородниците и игрите им? — ухили се грозно Клег. — Не си нищо повече от един фермер от Севера. Съмнявам се, че някой разчита на теб.

Клег отдавна не можеше да подразни Бренан, колкото и да опитваше. Бренан само кимна мързеливо.

— Прав си, Джошая — каза той с премерен глас. — Но аз наблюдавам и слушам и събирам всякаква информация, преди да се впусна в действие. Така можеш да разбереш много неща... Няма да е лошо и ти да се научиш.

— Да не би да ми казваш как да си върша работата? — попита Клег с измамно дружелюбен глас и незнайно защо, Бренан отново си спомни за прерязаното гърло на бедния Мартин.

— Не бих си и помислил — отвърна той и започна да почуква с лулата си по бюрото. — Просто се опитвах да изтъкна, че тези кражби едва ли са сериозни. Ако бяха, липсващите скъпоценности нямаше да се появяват само след няколко часа.

— Мислиш ли, че Котката наистина е тук? — намеси се нетърпеливо Уелч.

— Не — отвърна равно Клег. — Бренан е прав. — Сякаш изпитваше физическа болка от признанието. — Ако това беше работа на Котката, бижутата нямаше да бъдат открити толкова лесно. Някой се опитва да ни отвлече вниманието, но с Джошая Клег няма да се получи.

— Но ако не е Котката и след като не са причинени никакви щети, защо тогава се тревожим? — попита Уелч.

Бренан се загледа в лулата си.

— Казах просто, че кражбите са нещо като игра, Самюъл. Не съм казвал, че Котката не е тук.

Уелч застана нащрек.

— Мислиш, че е тук?

— Аз започвам да си мисля, че въобще няма да дойде — изсумтя Клег. — Човек не може да има вяра на информаторите особено когато е опрял ножа в гърлото им. Готови са да кажат всичко само да не ги убиеш. Но какво би правил Котката на подобно градинско парти. Едва ли съм видял скъпоценност, която да изкуши дори някой чирак. Котката не би си губил времето.

— Освен ако няма други причини за идването му тук — отбеляза Бренан.

Клег се опули.

— И какви например?

Бренан го удостои с една невъзмутима усмивка от онези, които най-много дразнеха Клег.

— Освен ако няма други причини за идването му тук — отбеляза Бренан.

Клег се опули.

— И какви например?

— Да ни лази по нервите. Играта с липсващите бижута подкрепя тази теория. Мисис Блейн изгубва чифт гранатови обици и те се появяват в джоба на халата на мистър Арбътнот. Мис Ерминтруд Уинтърс изгубва диамантена гривна и после я открива в захарницата. Това са сериозни номера, а аз не съм забелязал някой от гостите да е особено умен.

— И сигурно имаш някой вероятен кандидат за подобна безмозъчна теория — избоботи Клег.

— Не съвсем. Мистър Арбътнот е прекалено глупав, лорд Гленшийл — прекалено погълнат от собствената си личност, домакинът — прекалено зает да пощипва задници, а и останалите джентълмени страдат от подобни неща. Липса на мозък или липса на заинтересованост.

— Тогава някой слуга, а? Повечето от гостите водят и лакеите си.

— Не е възможно някой слуга да е имал достъп до другите обрани места през последните две години — отбеляза Бренан. — Или си ги забравил?

Лицето на Клег се изкриви грозно.

— Много мило от твоя страна да ми напомниш. Ето че извади изключителен аргумент срещу собствената си теория. Последно — тук ли е Котката или не?

Бренан сви рамене.

— Не знам, Джошая. Просто мисля, че е най-добре да държа очите си отворени на четири и да съм готов за всичко.

Клег го изгледа с открита неприязън над усмивката си.

— Ще се покажеш доста умен, ако го направиш.

Уелч досега мълчеше, явно без да долавя полутоновете на разговора, но сега реши да се намеси.

— Но въпреки всичко остава липсващата брошка с рубин на лейди Отри. Тя вероятно е най-скъпото бижу, изчезнало до момента —

може би крадецът само си е играл с нас, докато открадне това, което в действителност иска.

Клег го изгледа с одобрение.

— Точно това мислех и аз. Откриваме брошката с рубина и така откриваме крадеца.

— Тази брошка не струва нищо в сравнение с досегашните удари на Котката — каза Бренан. — Не знам защо би си правил труда.

— Може би му е доскучало — пошегува се Уелч.

Но точно тогава в подредения мозък на Бренан прещрака нещо.

— Интересна мисъл, Самюъл — каза той и се надигна мързеливо. — Мисля, че ще отида да се поразходя. Дадохте ми доста материал за размисъл.

— Не ставай глупав, човече! — Гласът на Клег тежеше от презрение. — Крадците не се отегчават. Не могат да си го позволят.

— Може би този може — промълви Бренан и тръгна към вратата. — Струва си да се помисли върху това. Ще затворя вратата, за да не ви подслушват.

— Кой би си направил труда... — Думите на Клег преминаха в сподавено проклятие, когато Бренан тръшна вратата след себе си и тръгна по тесния коридор.

Бе видял потрепваща сянка, почти на границата на полезрението си, но се доверяваше на инстинктите си. Сега не беше тук, но сигурно не е стигнала далеч.

Дъждът бе спрял, но есенният въздух беше влажен. Робърт Бренан беше човек, който въпреки практичността си вярваше на инстинктите си. Вляво от него имаше празен каменен хамбар, който бе открил при една от предишните си разходки из имението. Здравият разум му казваше, че който и да ги беше подслушвал, вече се е върнал в къщата.

Инстинктът обаче казваше, че тя е в хамбара, крие се от него, несигурна, изпаднала в беда. Ако въобще имаше мозък в главата, щеше да се оттегли възможно най-бързо, далеч от изкушението, и да се срещне с нея, когато присъстват и други хора.

Но пък, от друга страна, една млада дама като мис Флор Мейтланд не биваше да бъде виждана да разговаря с някого, който не представляваше много повече от слуга. Тя може би дори щеше да се засрами, ако някой ги видеше заедно.

Стисна зъби, подразнен от самия себе си и от внезапните си съмнения. Като някой зелен младок. Ако мис Фльор има причина да разговаря с него, той щеше да разбере каква е тя. Ако не, щеше да си тръгне и да я остави на мира.

Тя седеше върху купчина слама. Беше облечена със светла, хубава рокля. Светлината в хамбара беше слаба и тя изглеждаше вцепенена, почти спокойна, сякаш мястото ѝ беше в хамбар. Бренан застана на вратата. Наблюдаваше я, вдишваше сладкия мирис на сеното, примесен с лекия аромат на цветя, който можеше да идва само от нея, и го обзе такъв болезнен копнеж, че гласът му беше дрезгав, когато проговори:

— Вие ни шпионирахте.

Тя подскочи и той разбра, че чак сега го забелязва.

— Не е така — защити се тя пресипнало и той видя, че по лицето ѝ има следи от сълзи.

— Тогава защо стояхте там?

Той пристъпи вътре, без да обръща внимание на усещането за прибиране вкъщи, което го обгърна отвсякъде. Провинцията му бе липсвала, фермата му бе липсвала повече, отколкото бе предполагал.

— Аз... Аз исках да говоря с вас.

Тя понечи да се изправи. Полите на роклята ѝ се закачиха под коленете и деколтето ѝ се изпъна. Имаше меки, налети гърди, създадени за бебета. Създадени за мъж.

Той пропъди тази мисъл от съзнанието си.

— За какво, мис? — попита официално.

— За това — каза тя и отвори малкия си юмрук. В него имаше голяма, грозна брошка с рубин.

Той бързо пресече празния хамбар и застана до нея. Беше се приближил прекалено много, знаеше го, но вече не можеше да се отдръпне, без това да ѝ направи впечатление. Взе бижута от дланта ѝ.

— Липсващата брошка на лейди Отри, предполагам — каза той, погледа я малко и я прибра в джоба си. — Вие ли я откраднахте?

— Разбира се, че не! — Тя очевидно беше шокирана. — Намерих я при боите си за рисуване тази сутрин и бях толкова изплашена, че не знаех какво да си мисля. Не съм казала дори на Жасмин.

— Защо не? Нима собствената ви сестра ви няма доверие? — каза хладно той и веднага съжали за думите си.

Погледът, който му хвърли, беше изпълнен с болка.

— Направила ли съм нещо, с което да предизвикам отвращението ви спрямо мен, сър? — прошепна отчаяно тя. — Причинила ли съм ви нещо лошо? Не мога да разбера неприязънта ви спрямо мен...

Сините ѝ очи се наляха със сълзи, а той не беше човек, който се трогва от сълзи. И въпреки това му се прииска да се наведе и да ги пресуши с устните си.

— Не изпитвам неприязън към вас — каза сковано. — Нямам, никакво мнение за вас — нито добро, нито лошо.

Ако бе искал да пропъди болката ѝ, определено бе избрал погрешни думи. Сълзите рукнаха, придружени от измъчено ридание, тя се дръпна от него и тръгна към вратата.

Трябваше да я пусне да си върви. По-добре да я нарани сега, отколкото да започне нещо, което щеше да се превърне в катастрофа и за двамата им. Но това приглушено ридание прободеше сърцето му и когато тя мина покрай него, той протегна ръка и я хвана. Имаше намерение само да ѝ се извини, но тя изведнъж се озова в прегръдката му, лицето ѝ се притисна към гърдите му, тихите ѝ, сърцераздирателни ридания бяха приглушени от сакото му и той я прегръщаше, притискаше я към себе си. Наведе се да я целуне, а тя вдигна лице към неговото, устните ѝ бяха влажни от сълзите, после се намокриха от неговите устни и той я сложи да седне върху сламата, гушна я в огромното си тяло, сякаш за да я предпази от опасностите на света, и тя се притискаше към него, сякаш знаеше, че мястото ѝ е тук, а дългът и класите, доброто и злото нямаха място в изоставения хамбар.

Алистър отстъпи от вратата на хамбара. По лицето му пробягваше усмивка. Беше доволен от последните си машинации. Несъмнено Бренан беше най-умният от тримата полицаи, които го преследваха, а нямаше нищо по-разсейващо от една млада, забранена любов.

Освен това красивата сестричка на Жасмин беше толкова влюбена в полицая, че Гленшийл не можеше да остави нещата просто така. Знаеше много добре, че усилията му ще причинят повече зло, отколкото добро. И щяха да объркат така великолепно всичко — на

Жасмин щеше да се наложи да се грижи за бунтовната си сестра с разбитото сърце, Бренан щеше да бъде прекалено объркан и отчаян, за да се посвети изцяло на търсенето на Котката. Но Алистър защитаваше кожата си и не го интересуваше каква е цената за това.

И все пак, бяха толкова сладки заедно — едрият полицаи и крехкото, сладко момиченце. Срамота, че съдбата не можеше да е по-благоклонна, че не можеше да съществува щастлив край за двама толкова различни влюбени.

Но съдбата беше лукава, беше го научил отдавна. И дори тези двамата никога да не постигнат това, което желаят сърцата им, поне щяха да запазят спомена за него, за да ги топли през дългите години.

Той тръгна обратно към къщата, тананикайки си тихо една мръсна песничка. Не срещна никого и реши, че двамата ще бъдат на сигурно място и никой няма да ги прекъсне, поне за остатък от следобеда. Може би трябваше да остане, за да види дали смелият Бренан ще обезчести момичето.

Усмихна се кисело. Той самият точно това би направил, а рискът някой да ги види само щеше да увеличи удоволствието му.

Но Робърт Бренан беше различен, му бе казал Никодимъс. Човек със съвест, с морал, със скрупули — нищо, от което не засягаше Алистър, слава богу. Той самият никога не би пропуснал възможността да се отъркаля с една девица в сламата. Фльор Мейтланд щеше да излезе от хамбара недокосната, но щеше да знае какво е изпуснала.

А Робърт Бренан щеше да е толкова погълнат от раздразнение и благородство, че няма да може да мисли ясно, когато граф Гленшийл се оттегли в стаята си със сериозен пристъп на стомашно разстройство, а Котката се върне да дебне по лондонските покриви.

— Обичам те — каза твърдо Фльор, загледана в него.

Той се бе отдръпнал от нея точно както бе предполагала. Беше я целувал яростно, но разумът му се върна. Седеше върху сламата до нея, сложил ръце на коленете си. Дишаше дълбоко, не я поглеждаше и тя разбра, че отново ще я отблъсне.

— Обичам те — повтори.

Той се обърна и я погледна.

— Не казвай това, моме — каза с натежал глас. — Знаеш, че за нас няма бъдеще. Не искаш да се отъркаляш в сламата с един фермерски син и недей да си казваш, че искаш. Ти не си такава.

— Обичам те.

— Престани. Ти не знаеш какво е любовта... Ти си едно дете, което няма никаква представа какъв е истинският свят — гневно каза той. — Ти си неопитна и невинна и ще навлечеш беди и на двама ни с твоите фантазии.

Тя се надигна на лакти, изпитала внезапен гняв.

— Нямам представа какъв е истинският свят ли? — повтори. — През последните три години живях в Спайтълфийлдс. Замених сигурния и привилегирован живот с живот, който не беше по-добър от този на улицата.

— Не говори глупости! Нямах никаква представа какво представлява животът на лондонските улици.

— Не ме прекъсвай. — Беше прекалено ядосана, за да е предпазлива. Тя, която никога не се ядосваше. — Прекарах петнайсет години от живота си в сигурност и безопасност в провинцията, а след това трябваше да отида да живея в един мръсен град, пълен с непознати. Жасмин се опитва да ме предпази, но не можеше да бъде с мен непрекъснато. Виждала съм хора, умиращи в мръсотията на улиците. Виждала съм мъже с прерязани гърла. Курви, обслужващи клиентите си с уста в алеите. Плъхове, болести, мръсотия и смърт. Виждала съм всички тези неща и повече дори. Знам как една жена може да накара мъжа да се възбуди, знам как едно дете може да пребърка нечий джоб толкова бързо, че никой да не забележи. Знам, че има мъже, които идват с хубавите си карети в Спайтълфийлдс, за да търсят деца за извратените си желания. Знам всички тези неща и повече дори. Толкова много бих искала да не ги знам. Затова не ми казвай, че не знам какво представлява животът. Знам прекалено много за мръсотията, отчаянието и мизерията...

— Не познаваш обществените порядки.

— Познавам ги, по дяволите! — отвърна тя, ужасена от проклятието, което излезе от устните ѝ. — Знам, че няма да одобрят връзката ни, че ще се опитат да ни разделят и не ми пука. Обичам те, Робърт Бренан. Искам да бъда с теб...

— Моме — гласът му този път беше по-нежен, — как можеш да си помислиш, че ме обичаш? Та ти едва ме познаваш! Върни се при сестра си. Тя ще се погрижи да останеш при своите. Аз не съм мъж за теб, а когато остареееш и помъдреееш, ще си ми благодарна за това...

Тя го погледна. Устните ѝ все още бяха влажни от целувките му, все още усещаше силните му ръце върху талията си.

Но той повече нямаше да я целуне. Тя се изправи, изтупа сламата от полата си, пренебрегвайки опита му да ѝ помогне.

— А когато ти остареееш и помъдреееш, Робърт Бренан, ще съжаляваш, че не си бил достатъчно смел, за да се бориш за това, което искаш.

Изпънала гръб, тя излезе от хамбара с достойнството на принцеса.

ГЛАВА 14

Тази вечер ръмеше съвсем леко, но вятърът дърпаше косите на Жасмин от кока ѝ и ги блъскаше в лицето ѝ. Ако въобще ѝ бе останала капчица здрав разум, щеше да избяга от дъжда и от вятъра и да се върне в относителното спокойствие на стаята си в къщата.

Но тази вечер беше несвойствено тиха за градинското парти на мисис Блейн. Няколко от по-смелите двойки бяха отишли на надбягванията и не се очакваше да се върнат скоро. Други предпочетоха да играят вист, а граф Гленшийл се бе затворил в стаята си с тежък пристъп на стомашно разстройство според Фреди Арбътнот. Фльор също си беше легнала. Очите ѝ бяха огромни и зачервени на фона на бледото ѝ лице. Наистина беше прекалено бледа, с изключение на бузите и брадичката, зачервени сякаш от мъжки бакенбарди.

Фльор не можа да отговори на въпросите на сестра си, просто зарови лице във възглавницата и зариде — нещо, което много разтревожи Жасмин. Фльор не беше ревла по природа. Плачеше за ранени животни и изгубени деца, но сърцераздирателните ѝ ридания сега изпълниха сърцето на Жасмин с ужас.

Можеше да обвинява единствено Гленшийл. Нямаше конкретна причина, но бързо бе стигнала до заключението, че граф Гленшийл стоеше зад всичките ѝ последни несполуки и ако не бе успял да се промъкне зад защитата на Жасмин и да разстрои сестра ѝ, то, без съмнение, поне имаше пръст в това.

Фльор не казваше нищо, а Алистър Макалпин се оттегли в стаята си с много съмнително заболяване. Жасмин възнамеряваше да разбере точно колко болен е всъщност.

Не се оказа много трудно да намери стаята му. Просто се върна по пътя, който бе изминала преди няколко дни, като се оглеждаше внимателно, за да не се натъкне на някой нежелан свидетел. Почука на вратата.

Никакъв отговор. Почука по-силно, после долепи ухо до дебелото дърво. Отвътре не се чуваше нищо и тя посегна към

дръжката, за да отвори, когато силна кашлица я накара да отскочи с писък назад.

— Негово Благородие е неразположен, мис.

Беше прислужникът му с погребалната физиономия, Малкин, който се взираше в нея с такова неодобрение, че Жасмин за малко не потрепери. За малко.

— И аз така разбрах — каза жизнерадостно тя. — Просто дойдох да видя как се чувства. Дали няма нужда от нещо.

— Ще му предам за загрижеността ви, мис — отвърна той. — Можете да сте сигурна, че знам как да се грижа за господаря си. Това, от което има нужда сега, е почивка и тишина. Съмнявам се, че ще го видите преди обяд утре.

— Тогава е сериозно болен, така ли? И какви точно са симптомите? Разбирам малко от билки и може би ще успее да му направя някакъв чай, който да му помогне.

— Има разстройство.

— Колко неприятно.

— Доста.

Никой от двамата не помръдна и Жасмин се зачуди кой е по-голям инат. Не ѝ беше необходимо много време, за да разбере, че не му е подходящ противник. Задоволи се с лека усмивка.

— Предайте на Негово Благородие най-добрите ми пожелания за бързо възстановяване — каза тя, напускайки бойното поле.

— Разбира се, мис.

Но не направи нищо подобно. Веднага щом зави зад ъгъла на коридора, Жасмин спря, облегна се на стената и се заслуша. Чакаше да чуе отваряне на врата, както и гласа на Гленшийл.

Когато се осмели да надзърне, видя само как слугата се оттегля, без дори да си прави труда да погледне смъртно болния си господар. Кое то беше достатъчно, за да убеди Жасмин в едно. Алистър Макалпин не беше в стаята си.

Съмняваше се, че щеше да ѝ се удаде възможност да провери. Кучето му пазач сигурно не е беше отишло далеч и ако Жасмин още веднъж се опиташе да влезе в спалнята, той без съмнение щеше да я спре.

В собствената си стая сигурно също нямаше да е добре дошла. А в елегантната къща на домакинята едва ли можеше да се намери

спокойно място. Не беше необходимо да се допитва до картите, за да разбере, че нещо се мъти, нещо тъмно и опасно и безкрайно вълнуващо.

Нещо, в което участваше и Алистър Макалпин.

В музикалния салон нямаше никого. Навън валеше, но вътре свещта, която бе взела от коридора, хвърляше слаби отблясъци в малката стая. Стъклената врата все още беше пукната, доказателство, че никой не бе влизал тук от онази нощ.

Жасмин извърна поглед от нея. Драскотината на гърба ѝ не беше нищо особено, но споменът за Гленшийл беше като гореща дамба върху душата ѝ.

Беше успял да я обърка, заплашвайки всичко, което смяташе за ценно.

Тя издуха праха от клавирина и сложи чантичката си върху лакирания капак. Усещаше картите топли, живи в ръцете си, когато ги извади, и изведнъж изпита някакво предчувствие. Познаваше картите добре — те рядко криеха тайните си от нея. От мига, в който за първи път видя граф Гленшийл, тя се бе борила с изкушението да ги попита за него. Но вече не можеше да устои. Не и когато картите сами я караха да намери отговорите.

Освободи ума си от всичко, докато редеше картите. Цветовете и символите изпъкнаха и тя затвори очи, представяйки си го. Тясното, умно, опасно красиво лице. Устните, които можеха да се разтягат както в присмехулна, така и в приятна усмивка. Устните, които бяха докосвали нейните, бяха ги целували...

Тя подреди картите пред себе си и се загледа в тях с нарастващо предчувствие.

Принцът на мечовете. Кой друг би могъл да бъде? Смел до безразсъдство, човек, който си играе с доброто и злото. Какво би могъл да знае мъж като Гленшийл за злото?

Картите следваха една след друга, никоя не я изненадваше. Всъщност, дори не беше необходимо да ги реди, защото знаеше истината, която не искаше да узнае. Картата на Любовниците беше очаквана, както и Кулата на разрушението.

Изненада я само Великата жрица и тя се втренчи в нея обърквана. Рядко изваждаше Великата жрица — силата ѝ беше неизменна и

плашеца. Тя погледна лицето на древната пророчица и видя, че тя също я гледа. И в очите ѝ се отразяваше силуетът на черна котка.

Може би наистина чу нещо или това беше само плод на възбуденото ѝ въображение. Погледна към спукания прозорец и видя отвън тъмна фигура, промъкваща се покрай стената с котешка грация. Беше прекалено тъмно, за да различи нещо повече от сянка, а и съществуването се сливаше с нощта. Но тя знаеше кой е той. Кой би трябвало да бъде.

Не се поколеба. Дъждът беше спрял. Натисна бравата и вратата се отвори безшумно. Само след миг вече беше навън, по следите на тъмната фигура.

Беше по-студено, отколкото предполагаше, и по-влажно, а вятърът дърпаше косите от кока ѝ и ги блъскаше в лицето ѝ. Сега поне можеше да е благодарна, че носеше тежката рокля с висока яка, която тя и Фльор преправиха за нея. С някоя от изрязаните тънки рокли на Фльор сигурно щеше да замръзне.

Той се запъти към конюшните, промъквайки се в тъмнината като призрак. Тя го следваше, надявайки се, че е също толкова незабележима, че разветите ѝ от вятъра поли и коси се сливат с тъмнината.

По това време в конюшните нямаше никого, а в далечината от къщата се чуваха гласовете на прислугата. Сигурно вечеряха — Котката бе избрал подходящо време за бягството си.

Тя се вмъкна в конюшната след него и премига, докато очите ѝ свикнат с мъждивата светлина. Той сякаш бе изчезнал и тя застана неподвижно, загледана в движещите се сенки, вдишвайки мириса на сено, коне и кожа — успокояващи миризми от детството ѝ.

Само след миг чу тропота на копита и разбра, че Котката е избягал през задния вход.

Сигурно беше полудяла, помисли си разсеяно Жасмин, след като се забавляваше от мисълта, че елегантният граф Гленшийл е обикновен крадец, който ще се измъкне от къщата и ще се слее с нощта, тръгнал по тъмните си работи.

А тя съвсем сериозно възнамеряваше да го последва.

Това беше лудост, може би, но този път щеше да ѝ се поддаде. Гленшийл представляваше заплаха, Котката представляваше заплаха, а

тя можеше да неутрализира и двамата тази нощ. Ако се върнеше кротко в леглото си, само щеше да се презре.

Освен това какво имаше да губи? В обществото нямаше място за такива като нея — ексцентричка, която никога няма да се омъжи. Колкото и богат да беше бъдещият съпруг на Флър, хич не беше вероятно богатството му да е толкова голямо, че да направи Жасмин добре дошла в обществото.

Но най-вече беше изпълнена с огромно любопитство.

Яздеше добре и въпреки че бяха минали две години, откак за последен път се бе качвала на кон, беше убедена, че може да се състезава с всеки мъж. Истински късмет беше, че Марила се бе погрижила да я научи как да оседлава кон, в противен случай щеше да се окаже съвсем безпомощна в празната конюшня.

Загуби ценно време, докато оседлае една от лъскавите, красиви кобили, и когато най-после успя да я яхне, може би вече бе станало прекалено късно да го проследи.

Спря, стиснала юздите, наслаждавайки се на грацията и силата на коня под нея. Затвори очи, съсредоточавайки се върху картите. Принцът на мечовете, който си играе с доброто и злото. Смушка кобилата и я остави да я води.

Не би трябвало да се изненадва, че се насочиха към пътя за Лондон. Тя смушка още веднъж кобилата, за да ускори ход, и се приведе, шепнейки й окуражителни думи в ухото. Дарбата й относно картите се простираше и над животните и кобилата се понесе като вятъра; лъскавото й, силно тяло се сля с нейното.

Жасмин изгуби всякаква представа за време и място. Нямаше ръкавици и ръцете й бързо измръзнаха. Косата й се бе разпиляла по гърба, а нощта беше студена и влажна. Не я беше грижа. Не я беше грижа дори къде отиваше и какво щеше да открие. Беше оставила волята си в ръцете на съдбата, нека я заведе там, където искаше. Само един Бог знаеше какво ще открие в края на пътуването си. Алистър Макалпин? Или Котката? Или и двамата?

Изведнъж нещо излезе от нощта — тъмно, гладко и изключително силно — като смъртта. Събори я от коня и тя тупна силно на самотния път — учудена, задъхана, осъзнаваща единствено огромната тежест, която я приковаваше към земята.

Бореше се да си поеме въздух, да види нещо. Слава богу, дишаше, но това, което я покриваше, блокираше свежия въздух и тя започна да се бори още по-диво, да рита, намирайки кости и мускули.

— Кучка — чу провлечения, приятен глас на Алистър Макалпин.
— Направи го още веднъж и ще съжаляваш.

Жасмин се вцепени. Знаеше кой е той — беше съвсем сигурна кого преследва. И въпреки това осезаемото присъствие на тялото му върху нейното я принуди да спре да се бори.

Под едната ѝ плешка имаше остър камък, друг — под хълбока ѝ. Той беше доста тежък и тя изпитваше раздразнение, неудобство и странно, опасно вълнение.

— Махни се от мен, Гленшийл — обади се приглушено тя. — Толкова си тежък!

— А, това е сладкодумното ми момиченце — каза той и се претърколи от нея.

Видя го как седна на пътя. Изглеждаше изключително доволен от себе си.

Целият беше облечен в черно. Плътно прилепнали черни бричове, черни ботуши, черна риза. Смътно осъзна, че това, което я покриваше, беше черно наметало и тя го отметна от себе си с презрително движение.

— Какво правите тук, облечен така? — попита тя с почти писклив глас.

Той явно не се впечатли особено. Въпреки бледата луна, тя го виждаше доста ясно, а погледът му хич не беше дружелюбен.

— Мога да попитам същото и вас — отвърна той любезно.

— Следях ви.

— Доста безразсъдно, не мислите ли? А може да се окаже и доста конфузно. Може би съм тръгнал на среща с някоя любовница и ако се бяхте промъкнали при нас, докато сме... заети, сигурно сладките ви девически очи щяха да ослепеят от изненада и ужас.

— Съмнявам се. И освен това не сте тръгнали на среща с любовница.

— Наранявате ме, Жасмин. Повечето жени ме намират неустойимо привлекателен. Само вие изглеждате имунизирана за чара ми. Чудя се защо ли? Направих какво ли не, за да ви прелъстя, а вие

явно продължавате да ме ненавиждате. Започвам да се чудя дали имате нещо против мъжете въобще, или само лично към мен.

— Вие не се опитвате да ме прелъстите — отвърна равно тя. — Просто се опитвате да отклоните вниманието ми от това, кой сте всъщност.

Настъпи зловеща тишина.

— Колко глупаво момиче сте вие — измърка след малко Алистър. — Толкова сте умна, но понякога се държите като истинска глупачка. Допускам, че вече сте открили тъмната ми тайна. Съмнявам се, че някой знае, че сте тук — никой коняр не би ви позволил да вземете този кон, а никой от гостите не би ви пуснал, без да ви придружи. Какво тогава би ми попречило да ви удуша и да скрия някъде тялото ви?

По гърба ѝ полази студена тръпка.

— Няма да го направите — каза тя. Това беше по-скоро предположение, отколкото убеденост.

Той се надигна на колене, извисявайки се над нея.

— Кажете ми, миличка. Какво точно мислите, че съм?

Сега беше неин ред да отстъпи, да измисли някоя лъжа, за да избяга от този мъж, който може би беше в състояние да ѝ причини зло. Вече не беше безполезният, елегантен салонен джентълмен, който я наблюдаваше как гледа на карти. Сега беше един негодник, който я бе приклепил натясно и беше съвсем възможно да я накара да забрави всичко, което беше най-важно за нея.

Тази вечер той беше студен, тъмен и жесток и я плашеше. Ако въобще имаше капчица разум в главата, щеше да измисли някакво правдоподобно извинение.

Но погледна в тези хипнотични очи и разумът я изостави.

— Вие сте Котката.

Усмивката му беше смразяваща.

— И картите ли ви казаха това, миличка?

— Картите не лъжат.

— А вие сътрудничите на полицаите, нали? Малко известен факт, но моята работа е винаги да съм добре информиран. Давайте информация на Джошая Клег, а той в замяна ви дава пари. Така сте успявали да издържате семейството си през последните години, нали?

Искаше ѝ се да го отрече така, както го бе отрекла преди. Това можеше да сложи край на всичките ѝ мечти и планове за успешен брак на Фльор. Но усещаше, че отричането не би имало смисъл. Освен това може би нямаше никакво значение. Ако възнамеряваше да я убие, начинът, по който бе изкарвала прехраната на семейството си, едва ли щеше да бъде от значение.

— Би било чиста загуба на време да го отричам — каза тя. — Но помислете над това. Ако работя с един от най-влиятелните полицаи в Лондон и се случи така, че изчезна, не мислите ли, че Клег ще използва силата си, за да разбере какво се е случило с мен и да предаде виновника на правосъдието?

— Не. Клег не се интересува от нищо, освен от кесията си, и вие го знаете. По-добре щяхте да направите, ако се бяхте съюзили с някой като Робърт Бренан. — Той се изправи, хвана я за ръката и я вдигна. Опасно близо. — Страхувам се, че сте стигнали прекалено далеч, за да се връщате, Жасмин. Тази вечер имам работа в Лондон и нямам време да ви изпращам до вкъщи.

— Дойдох дотук без никакви премеждия... Ще успея да намеря обратния път — отвърна тя, опитвайки се да потисне искрицата надежда, припламнала в душата ѝ.

— Страхувам се, че не — каза той и в гласа му прозвуча искрено съжаление. — Ще ме придружите.

— Не ставайте смешен...

Тя се опита да се дръпне назад, но той я хвана за ръката. Носеше тънки черни ръкавици, но тя усети топлината на ръката му през кожата, през нейните дрехи, и тя едновременно я опари и смрази.

— Ще дойдете с мен — каза отново той — и аз ще ви покажа точно кой и какъв е Котката. Хайде, елате, сладка Джес.

Тя се опита да се отскубне от хватката му, да избяга, но безполезно. Държеше я като с менгеме.

— Не ме наричайте така!

Кобилата ѝ не беше избягала далеч. Пасеше кротко до коня на Гленшийл и я чакаше.

— Защо не? — попита Алистър, пусна ръката ѝ и я хвана през кръста. — Това е името ви, нали? Какво ще кажете за Нежната Джес, Любящата Джес? Решителната Джес? — Гласът му беше тихо, прелъстително мъркане.

— А какво ще кажете за Изключително ядосаната Джес, която ще се погрижи да ви одерат кожата, ако не я пуснете? — изстреля тя.

Ръцете му стиснаха по-силно талията ѝ, надигнаха я и само след миг тя се озова върху коня. Не я пускаше и тя усещаше всеки пръст, докосващ тялото ѝ.

— Няма да ми одерат кожата, Джес. Ще ме обесят на площада и хиляди хора ще дойдат да гледат как умира един пер. Ще продават ябълки и откъси от така нареченото ми признание, а дамите ще наддават за дрехите ми. А ако им кажете, че някога сте спали с мен, ще бъдете най-важната личност в пъстрата тълпа.

Тя потрепери.

— Няма да отида да гледам — каза тя. — И не съм... спала с вас. Усмивката му беше толкова сладка, когато вдигна поглед към нея.

— Да, но ще го направите, Джес. Ще отидете да гледате как умирам и ще проливате горчиви сълзи на съжаление.

— Съмнявам се.

— И ще си спомняте за нощта, когато съм ви взел със себе си по покривите на Лондон — продължи невъзмутимо той, докато се качваше на своя кон, стиснал здраво юздите на кобилата на Жасмин. — И нощта, в която сте ми отдали тялото си.

— Никога.

Той се наведе към нея, хвана брадичката ѝ и я целуна. Кратко, дълбоко, еротично.

— Тази вечер — каза той.

Само след миг вече препускаха по пътя за Лондон. Жасмин се вкопчи в шията на кобилата, за да запази равновесие, а Алистър, Котката, водеше.

ГЛАВА 15

Робърт Бренан беше в отвратително настроение. Дължеше го на раздразнението и чисто физическата нужда, която бе смятал, че се е научил да обуздава още преди десет години. Беше като разгонен младеж, обсебен от страстта си към прислужница. С тази разлика, че Фльор Мейтланд не беше прислужница, тя беше дама. А той не беше момче, а мъж. Мъж с мъжки отговорности и самообладание.

Чувството за вина също имаше нещо общо с лошото му настроение. Изражението върху лицето на Фльор, пелената от сълзи в очите ѝ, късаха сърцето му. Беше направил най-доброто, на което бе способен, за да се държи на разстояние от нея — тя беше истинско изкушение, устояването, на което ставаше все по-трудно и по-трудно.

Гневът също влияеше на настроението му. Някой си играеше с полицията, а това го ядосваше така, както малко други неща биха могли да го ядосат. Котката беше тук, в имението Блейн, вече не се съмняваше в това. Номерата с бижутата бяха точно това — номера, които да дразнят и объркват пазителите на реда. Но той не беше толкова глупав да мисли, че всичко ще спре дотук.

Нощта беше тиха. Мисис Блейн и повечето от гостите ѝ бяха излезли. Останалите се бяха оттеглили рано и чувството за вина и раздразнението на Бренан отново се обадиха. Не че Фльор би приела успокоението му. Може би точно в този момент изплаква сърцето си на рамото на сестра си.

Само дето не беше съвсем сигурен. Инстинктите му, обикновено непогрешими, му казваха, че нещо се мъти. Клег и Самюъл бяха отишли в едно съседно село, за да прекарат вечерта в тамошната кръчма, но Бренан отклони поканата им да отиде с тях. Нещо щеше да се случи, самата му кръв му подсказваше. Само не знаеше какво точно.

Вече почти бе решил, че Фреди Арбътнот е Котката. Вярно, не изглеждаше нито достатъчно умен, нито достатъчно смел, за да извърши някои от престъпленията, приписвани на Котката, но външният вид можеше да лъже. Мистър Арбътнот имаше достъп до

самия каймак на обществото, а и имаше нужда от пари. Всъщност нуждата му беше толкова отчаяна, че се бе заел да ухазва рядко противната мис Ерминтруд Уинтърс.

Единствената друга възможност беше лорд Гленшийл. Беше го виждал отдалеко, слушал бе провлечения му, саркастичен говор и бе стигнал до извода, че лордът се интересува повече от кройката на сатененото си сако, отколкото от каквото и да било друго.

Но имаше нещо в странните златисти очи на Гленшийл, което казваше повече, отколкото външният му вид. Нещо подигравателно, присмехулно, сатанинско. Както и ум. А той изглеждаше май прекалено заинтригуван от Жасмин Мейтланд.

Бренан не знаеше дали вярва или не в предполагаемите й способности. Да можеш да проследиш един престъпник, водейки се от някакви си карти, изглеждаше чуждо за практичния му ум, но пък нямаше никакво съмнение, че успехът и богатството на Клег бяха нараснали учудващо много през изминалата година. Джошая Клег беше изключително мързелив човек и предпочиташе да спечели лесно малко пари, отколкото да се излага на опасност заради по-голяма награда, но пък ето че точно това ставаше напоследък. Всичко това наистина би имало смисъл, ако получаваше някаква свръхестествена помощ.

Ако въобще нещо подобно може да се приеме за разумно, помисли си Бренан. Погледна към главното крило на къщата. Някои прозорци светеха. Фльор лежеше зад някой от тези златни квадрати и може би го проклинаше. Казваше си, че точно това иска, и почти си вярваше.

Граф Гленшийл лежеше зад някой друг прозорец, страдащ от разстройство, прекалено болен, за да се вижда с когото и да било. Или поне така казваше.

А нямаше никакъв начин Бренан да успее да се промъкне в тази част от къщата. Беше запазена за висшето общество — тези красиви, безполезни същества, които не знаеха нищо за тежкия труд и истинския живот. Но не можеше да направи нищо, освен да чака. И да наблюдава.

Рано или късно Котката щеше да се покаже. Рано или късно щеше да допусне фатална грешка и тогава Бренан щеше да скочи. Нямаше никакво намерение да оставя тази щедра награда на Клег.

Бренан я искаше, имаше нужда от нея. А и нечестните подходи на Джошая Клег не заслужаваха повече награди.

Беше ѝ студено. Не беше облечена достатъчно топло, нямаше ръкавици, а и бясното препускане в абсолютната тъмнина я плашеше. Не виждаше къде се движат, но Гленшийл нямаше подобен проблем. Той виждаше в тъмното като котка, а ръката му, стиснала юздите на кобилата ѝ, я държеше съвсем близо до него.

Когато най-последно спря, това стана толкова внезапно, че Жасмин за малко не се претърколи през врата на коня си. Затворената карета, която ги чакаше, беше тъмна и мрачна, приличаща по-скоро на катафалка, отколкото на благородническа каляска, но място за съмнение нямаше. Жасмин беше убедена, че е лека и бърза.

Гленшийл вече беше до нея. Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да слезе.

— Хайде, Жасмин.

Тя се втрени в него през обърканите си коси. Не искаше да помръдне.

— Ако мислите, че ще продължа с вас... — Изведнъж ръцете му се озоваха на талията ѝ и той я свали от коня без очевидно усилие. Тя залитна към него и ако бе запазила присъствие на духа, би могла да се опита да го събори.

Това едва ли щеше да ѝ помогне. Той владееше положението, както и нея самата, и тя едва ли можеше да направи нещо, освен да продължи с него.

— Какво, по дяволите, е това? — попита един дрезгав глас, последван от остра миризма. И двете идваха от дребно, смугло създание, облечено изцяло в черно.

— Това е моят партньор в престъплението, Ник. Мис Жасмин Мейтланд. Това, скъпа Жасмин, е Никодимъс Ботъм, мой учител и съучастник. Той намира начин да продаде откраднатите от мен скъпоценности, като взема съответен дял за това.

— Да не би да ви е изпила чавка ума? — избухна мъжът. — Ваше проклето благородие може да има проклето желание да умре, но аз възнамерявам да живея дълъг и щастлив живот, без да ме предават на

такива като Джошая Клег. Какво ви накара да я вземете със себе си? Тя ще ни погуби и двамата.

— Идеята не беше моя. Тя ме проследи — отвърна съвсем спокойно Алистър. — Не можех да я оставя да се върне в къщата и да вдигне тревога.

Никодимъс се втренчи в нея.

— Ще се наложи да я убия, предполагам — каза сърдито той. — Не обичам да убивам жени, но ако е въпрос на избор между нея и мен...

— Ако някой я убие, то аз ще поема тази чест — провлече Алистър. — Тя сигурно ще ме предпочете. Междувременно, имаме уговорка в Лондон.

— Бих предпочела да не говорите за мен така, сякаш ме няма тук — обади се Жасмин.

— Моме, ако знаеш колко много искам да не си тук — каза Никодимъс. — И няма да имаш думата относно това, което ще стане с теб. Ти си едно отвратително усложнение, точно това си.

— А вие сте един отвратителен дребосък — отвърна тя.

— Не толкова лош, колкото Негово Благородие — каза почти весело Никодимъс. — И не и наполовина толкова лош, колкото вашия приятел Клег.

— Всичко ли е в каретата, Ник? — Алистър се бе отделил от тях и надничаше в каретата.

— Можете да разчитате на мен, Ваше Благородие. Искате ли да ударя момичето по главата и да го завържа за някое дърво? Така ще ни бъде доста по-лесно.

— Не. Искам тя да дойде с мен.

Беше доста далеч от нея, застанал до вратата на каретата. Никодимъс беше още по-далеч, а и с тези криви крака едва ли би могъл да я настигне. Жасмин почака още миг, докато Алистър се пъкна в каретата, после хвана полите на роклята си с две ръце и хукна панически към гората, без да мисли за нищо друго, освен че трябва да избяга от тези двама безсъвестни злодеи.

Чу експлозията зад себе си, съпроводена от свистящ звук. От едно дърво, съвсем близо до нея, изхвърча кора и тя веднага се убеди в невероятното. Изненадата ѝ беше толкова голяма, че тя се препъна в полите си и се просна на земята.

Той дойде при нея, очевидно неразтревожен от възможността тя отново да побегне. Надвеси се над нея, а тя просто остана на мястото си, забила поглед в него.

— Стреляхте по мен — каза тихо. — Нали?

— Да.

— Можехте да ме убиете!

— Да — повтори той. Гласът му беше сладък като мед. — Но не съм в настроение за упражнения в стрелба. Имате три възможности. Можете да станете и отново да побегнете и този път няма да пропусна нарочно. Можете да останете там, където сте, и ще позволя на Никодимъс да ви пусне един куршум в размътения мозък. А можете и да станете, да се върнете при каретата и да се качите без повече глупости.

Тя не помръдна. Не виждаше изражението му в тъмнината, но не се и съмняваше, че е студено и безмилостно.

— Предполагам, че нямам четвърта възможност — каза тя със забележително хрисим гласец. — Можете да ме оставите тук, а аз мога да се върна пеш в имението, като обещава, че няма да кажа и думица...

— Не. Решавайте.

Тя се чувстваше странно, но нямаше намерение да му го показва. Изправи се без помощта му и отърси роклята си от клонките и листата. Роклята ѝ се беше скъсала под едната ръка, коляното я болеше, но все пак, нали бе останала здрава и читава.

— Идвам с вас — каза му.

— Умно дете се оказахте, все пак. — Все още държеше пистолета си насочен някъде към корема ѝ. — Тръгвайте, тогава. Имаме доста работа тази нощ.

В каретата беше тъмно като в рог. Надеждата ѝ, че Гленшийл ще я кара, се изпари веднага щом той се качи след нея и затвори вратата след себе си. Седна срещу нея, поне това успя да види, и когато каретата тръгна рязко, си позволи да потрепери.

На Никодимъс му липсваше опит на кочияш, но компенсираше с ентузиазъм. Каретата се носеше бясно и Жасмин трябваше да се хване здраво за кожената седалка, за да не се изтърколи на пода.

Алистър обаче явно нямаше проблеми с равновесието. Чуваше го как мърда срещу нея, чуваше приглушените доволни звуци, които издаваше. Изведнъж в лицето ѝ се блъсна някакъв плат.

— Никодимъс отново се справя отлично — каза той. — Познава нуждите ми много добре и знае, че трябва да ми осигури допълнителен кат дрехи, в случай че нещо се обърка. Тази вечер това нещо сте вие, миличка.

— Съжалявам, че ви причинявам неудобство — кисело отвърна тя. — Какво е това?

— Работните ви дрехи. Не мога да ви вода по покривите, облечена с рокля. Събличайте се.

Тя притисна дрехите към гърдите си.

— Моля?

— Малко е късно за молби — провлече той. — Съблечете дрехите си, мис Мейтланд.

— Няма да направя нищо подобно. Как смеее да...

— Тук е тъмно като в рог. Скромността ви е в пълна безопасност, но не съм в настроение да споря повече. Вече и без това закъсняваме и ще се наложи да променям плановете си. Съблечете се и облечете това, което ви дадох. Или ще го направя вместо вас.

Не се и съмняваше, че ще изпълни закана си.

— Много добре — каза тя мрачно, с враждебен глас, и посегна да разкопчее редицата тънки сребърни кукички на гърба си.

Трудна работа. Беше свикнала Флър да ѝ помага, а и роклята на майка ѝ беше ушита така, че да се съблича и облича с помощта на камериерка. Но нямаше да помоли Гленшийл да ѝ помогне. Пръстите ѝ, все още вцепенени от студа, се бореха с роклята, но най-последно се справи.

Тя спря, очаквайки го да каже нещо, но от тъмнината на отсрещната седалка не се чу нищо и тя се успокои с мисълта, че след като тя не го вижда, няма начин и той да я види.

Смъкна роклята от раменете си и я съблече. Студът започна да щипе ръцете ѝ и голата кожа над ризата, но знаеше, че няма смисъл да се оплаква. Хвърли роклята на пода и посегна да развърже фустата си. Досадна работа. Беше ѝ трудно, справяше се бавно и въпреки пълната тъмнина в каретата се чувстваше изложена на показ. Когато най-последно остана без нищо върху себе си, с изключение на ризата и корсета, вече трепереше от студ, а ръцете ѝ сковано ровеха из купа дрехи, който ѝ бе дал.

— Корсетът също.

Гробовният му глас се надигна в тъмнината и тя бързо притисна дрехите към полуголите си гърди.

— Няма.

— Не можете да се катерите по покривите с корсет. Развържете го.

Тя прехапа устни.

— Не мога.

— Защо?

— Завързан е на възел. Тази сутрин нямах време да го оправя, а смятах Флър да ми помогне...

— Обърнете се.

— Не ме докосвайте!

Той промърмори едно проклятие.

— Обърнете се, Жасмин, и няма да докосна нищо друго, освен връзките на корсета ви.

— Не искам...

— Не сте ли разбрали вече, че желанията ви ни най-малко не ме интересуват? Искам да съблечете този корсет и да облечете дрехите, които е донесъл Никодимъс, и предлагам да го направите възможно най-бързо. Колкото по-дълго седите там по риза, толкова повече се увеличава вероятността да намеря начин да се позабавлявам по време на пътуването. Обърнете се! — Гласът му беше студен и гладък като лед.

Жасмин се обърна.

Пръстите му веднага намериха това, което търсеха. Не докосваше нищо, освен плата и банелите. Усещаше топлината на дъха му върху голото си рамо и това предизвикваше някакво странно чувство в стомаха ѝ. Алистър внезапно дръпна корсета и той се разтвори точно в момента, когато каретата подскочи в дупка. Жасмин се метна назад към него в една бъркотия от крака, ръце и разкопчани дрехи.

Отдръпна се от него, изпълнена с отчаяние, и се стуши в най-отдалечения ъгъл на каретата, докато той се върна в своя. Ръцете му бяха докоснали врата ѝ, връхчетата на гърдите ѝ и навсякъде, където ги бе почувствала, кожата пареше.

Тя съблече корсета, пусна го на пода на каретата и започна да рови из дрехите, които ѝ бе дал. Не беше необходимо много време, за

да се потвърдят най-силните ѝ страхове.

— Това са мъжки дрехи — каза тя.

— Разбира се. Мои са. Но вие вече доказахте, че нямате нищо против да ги обличате. Все още очаквам да ми върнете ризата, която ми откраднахте, когато избягахте от леглото ми.

— Не го представяйте така!

— Не ви харесва да ви наричам крадла? Ще си го заслужите напълно още преди да е изтекла нощта.

— Не съм избягала от леглото ви. Правите го да звучи така, сякаш сме любовници.

Той не каза нищо, но тя можеше да си представи доволната му физиономия. Намъкна ризата и започна да закопчава мъничките копченца.

Бричовете я накараха да се вцепени. Няма, не можеше да облече подобно нещо.

— Свършихте ли? — провлече той.

Тя ги обу и се блъсна в стената на каретата, докато се опитваше да запази равновесие и да вдигне това проклето нещо над хълбоците си. Долната ѝ риза беше прекалено дълга и тя я натъпка в широките бричове.

— Много са големи — каза кисело тя. — Ще паднат.

— Изкусителна мисъл.

Тя се поддаде на изкушението и му се изплези в тъмнината. Седна отново на седалката в странното си облекло, скръсти ръце на гърдите си и се втренчи пред себе си, подготвяйки се да понесе всичко, което ѝ поднесе тази нощ.

Никодимъс беше прав — чавка му беше изпила ума, мислеше мързеливо Алистър, протягайки крака. Безброй пъти тази вечер можеше да промени хода на събитията. Когато за първи път осъзна, че някой има дързостта да го следи. Когато остана в засада и разбра, че човекът, който го следи, не е нито полицай, нито друг професионалист.

И когато я събори на земята и усети топлината ѝ под себе си, все още имаше избор. Можеше да я удари, да я повали в безсъзнание, преди да е разбрала кой е. Докато дойдеше на себе си, сама в гората, вече нямаше да има представа, какво я е ударило. Дори и да подозираше кого е преследвала, нямаше да има доказателство.

Но той я бе докоснал, бе я почувствал, бе усетил аромата ѝ и дивата му природа бе взела връх. Решението му беше незабавно и абсолютно. Никога не е бил внимателен, а сега беше готов да рискува всичко.

Не съжаляваше нито за миг. Възнамеряваше да компрометира толкова любопитната мис Жасмин Мейтланд, и то напълно. Щеше да я вземе със себе си по покривите на Лондон, така че никой да не ѝ повярва, когато се опита да обвини него, а самата тя се обяви за невинна.

А след това щеше да я отведе в леглото си. Не изпитваше никакви съмнения, че може да пропъди нейните. Познаваше любопитството ѝ, желанията ѝ, нуждите ѝ много по-добре, отколкото тя самата ги познаваше. Знаеше какво иска, а това би я ужасило.

И знаеше как да ѝ го даде. Щеше да я заведе на места, където се страхуваше да отиде — с тялото ѝ, с душата ѝ. Щеше да я преведе през тъмнината в ярката светлина на освобождението и тя никога повече нямаше да представлява заплаха за него.

Когато я върне в имението Блейн, тя щеше да бъде опозорена, освен ако по-малката ѝ сестра не успееше да я прикрие. Тревогата вече ще е вдигната и когато тя се върнеш — опетнена — каквото и извинение да представеше, истинско или измислено, никой нямаше да му повярва. Той щеше да се измъкне от болничната си стая, блед и порядъчно ужасен от опозоряването на мис Мейтланд. Ако го обвинеше, той щеше да отрече, а ако не му кажеше нищо, само щеше да поклати глава.

Беше жестоко от негова страна да унищожава репутацията ѝ, но нямаше друг избор. Или нейните планове, или неговият живот, а изборът между двете не беше труден. Беше изминал доста път по пътеката, която си бе избрал, за да се връща сега, и ако Жасмин Мейтланд трябваше да бъде жертвана, нека така да бъде. Поне щеше да направи така, че да ѝ хареса.

Вече почти бе забравил защо въобще започна всичко това. Прищявка, момент на алчност, гняв към приятелите на брат му, скука... И от всичко това, събрано заедно, той узря за престъплението. Бе скочил в него смело и никога не бе съжалявал дори когато връщането стана невъзможно. Нямаше да започне с безполезни съжаления сега, нали?

Взираше се в Жасмин в тъмнината и я виждаше, както я бе виждал през цялото време. Кожата ѝ беше бледа и трябваше да съсредоточи всичката си воля, за да не съблече ризата ѝ и да намери меката топлина на гърдите ѝ с езика си.

Кръвта му кипеше от предвкушаната опасност, от жената, която седеше срещу него, облечена в черни копринени дрехи.

Рисковете бяха огромни. Залогът — още по-голям. А на него не му пукаше. Краката ѝ бяха дълги и стройни в черните бричове, косите ѝ — разрошен облак около гневното лице, гърдите ѝ — мека издутина под копринената риза.

Тази вечер щеше да вземе бижутата, щеше да вземе и нея. И истинската опасност не беше в това, че могат да го хванат.

Истинската опасност беше, че тя щеше да означава за него повече, отколкото бижутата.

ГЛАВА 16

Робърт Бренан спеше леко и това му бе спасявало живота много пъти, както, без съмнение, щеше да се случи и сега. Чу прокрадващите се стъпки, тихото шумолене на дрехи и веднага застана нащрек. Седна в тясното си легло. Клег и Самюъл спяха по-надолу по коридора и хъркаха толкова силно, че сякаш в имението се бе настанила цяла армия.

Който и да беше човекът отвън, той спря пред неговата врата и Бренан посегна към пистолета си, който винаги му беше под ръка. Това му бе спасявало живота безброй пъти. Никога не го бе използвал, за да убие колега полицай, но тази нощ може би щеше да се случи точно това.

Скоро щеше да се съмне. Дъждът бе спрял и въздухът отвън беше чист и студен. Бренан се облегна на стената, затаил дъх, вдигнал пистолета, докато вратата започна да се отваря.

Тя беше обгърната от светлината на свещта и той пусна пистолета с приглушено, отчаяно възклицание. Всяко търпение си имаше граници, а неговото беше към края си.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита той с глас, който никога преди не бе използвал в обръщение към жена.

Флор замръзна на мястото си, вперила поглед в него смутена. Явно никога преди не е виждала мъж без риза, помисли си кисело той. Беше бледа, въпреки че очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Сестра ми е изчезнала — прошепна дрезгаво тя. — Кое време стана, а още не се е върнала в стаята. Пелерината ѝ също я няма и се страхувам, че се е случило нещо ужасно. Никога не би ме оставила сама, без дума да каже, ако зависи от нея. Тя смята, че не мога да се грижа сама за себе си. — Успя да се усмихне леко. — Съжалявам, че ви тревожа. Всъщност търсех мистър Клег. Жасмин му е помагала...

Тя започна да се оттегля, но Бренан вече ставаше от леглото, забравил, че е само с дълги до коленете долни гащи. Хвана ръката ѝ и затвори вратата.

— Стойте настрана от него — каза яростно той. — Джошая Клег е опасен човек и не ви желае нищо друго, освен злото.

— Докато вие пък не желаете нищо друго, освен щастието ми — кисело отвърна тя.

— Да, моме.

Думите прозвучаха изключително нежно и той се прокле за това. Бореше се, господи, наистина се бореше, но съдбата беше срещу него. Това беше битка, която щеше да загуби рано или късно, но залогът — добруването на Фльор Мейтланд — беше прекалено голям, за да го рискува.

Пусна я бързо. Тя беше толкова малка, а той — толкова голям и разликата в ръста им изпъкваше още по-ярко в малката стая. Той отстъпи назад, макар че не можеше да отиде далеч, и посегна към дрехите си.

— Нека първо облека нещо, а после можете да ми разкажете за сестра си — каза той по-спокойно. — Можете да се доверите на мен да я открия много повече, отколкото на някой като Джошая Клег. Защо не седнете?

В момента, в който го каза, му се прищя да си бе прехапал езика. Единственото място, където можеше да се седне, беше тясното му, разбъркано легло. А той я искаше там повече от всичко на света.

Тя беше само по нощница — дълга и бяла, от дантела. Шалът, който си бе наметнала, може би топлеше, но не прикриваше кой знае колко. Косите ѝ се спускаха свободно по гърба. Изглеждаше така, както би изглеждала, ако бе споделила леглото му. Само дето тогава щеше да е гола.

Тя седна бързо, придърпа по-плътно шала си и извърна поглед, докато той обуваше бричовите си.

— Не съм я виждала от късния следобед — каза глухо тя. — Това никак не ѝ е присъщо... Страхувам се, че може да ѝ се е случило нещо лошо.

— Тя каза ли къде отива? Какви бяха плановете ѝ за вечерта? — попита Бренан, докато обличаше ризата си.

Дори и на мъждивата светлина на свещта пролича, че Фльор се изчерви.

— Не сме разговаряли много.

— Карахте ли се?

— Не, бях... разстроена. Тя се опита да ме успокои.

Той си каза, че това, което изпитва, не е чувство за вина. Просто болка, че се е наложило да я нарани.

— Добре — бързо каза той. — Дори и така да е било, това още повече предполага, че не би имала намерение да изчезне. Би трябвало да е загрижена за вас, нали?

— Да. Тя често се тревожи.

— Имате ли някаква представа, къде може да е отишла? Сприятелила ли се е с някого, създала ли си е врагове сред гостите?

— Тя и Ерминтруд никога не са се разбирали. — Вече беше поспокойна, отпусна се. Пъхна голите си крака под себе си. Видът на малките ѝ пръсти почти го изкара от равновесие. — Но се съмнявам, че Ерминтруд би ѝ причинила зло. Помислих си, че може би е помагала на мистър Клег...

— Клег спи — прекъсна я равно той. — Пиян е до козирката и мисля, че е сам. Да е казвала нещо за мъж? Мислите ли, че е възможно да си е определила среща?

Фльор отново се изчерви. Бренан взе свещта от ръката ѝ и я сложи на перваза.

— Не знам. Криеше нещо от мен, а аз не исках да я шпионирам, но предполагам, че може да има нещо общо с граф Гленшийл.

Това му беше достатъчно, за да сглоби всичко. Смътните му подозрения досега нямаха реална основа. Сега вече имаха.

— Тя влюбена ли е в него?

Фльор вдигна глава и го погледна право в очите.

— Не знаех, че вярвате в любовта, мистър Бренан.

Това беше предизвикателство и той направи несъзнателно крачка към нея. Точно в този момент в коридора прогърмя гласът на Клег:

— Похапваш си сладък пай, а? Защо не го раздели с приятелите си, а?

Фльор скочи, обзета от паника, но Бренан реагира бързо. Придърпа я към себе си и притисна устата ѝ с ръка.

— Махай се, Джошая — извика той уж със сънлив глас. — Пиян си, човече, и ти се причуват разни неща.

— Такива като Самюъл Уелч не могат да напият толкова Джошая Клег. — Той отново зачука по вратата. — Хайде, Роби, пусни ме вътре. Имаш си момиче, знам, а ми се ще и аз да се гушна тази нощ.

Бренан усещаше как Фльор трепери в ръцете му и я прегърна по-силно. Искаше му се да може да запуши и ушите ѝ.

— Ще събудиш другите, човече — извика той. — Не искаш благородниците да бъдат обезпокоени от някой като теб... Помисли какво ще каже сър Джон за това.

— Майната им на благородниците. И майната му на сър Джон — измуча малко по-тихо Клег. — Ще ме пуснеш ли?

— Не.

— Майната ти и на теб тогава. Ще разбере коя е тази вътре. Ще видиш, че ще разбере. И после сам ще я опитам. Не съм човек, който приема „не“ за отговор. Прекарах всичките си сестри, преди да са навършили дванайсет, въпреки сълзите и молбите им.

Гласът му заглъхна, стъпките — също, но Бренан не пусна Фльор.

Беше забравил, че е сложил ръка върху устата ѝ, докато не усети лекото докосване на устните ѝ, което би могло да бъде и целувка. Облегна се на стената, а тя се притисна към него, мека и покорна, търсеца топлина и успокоение.

Да, можеше да я успокои добре, помисли си той. Да я люби толкова добре, че да провали целия ѝ живот, а всичко, което можеше да ѝ предложи, беше тежък живот в Йоркшир — в калта и праха.

Хвана лицето ѝ в големите си ръце и палците му нежно погалиха устните ѝ. Тя беше толкова млада, толкова глупава, толкова щедра. Беше я наранил неведнъж, опитвайки се да я прогони, а тя все още го гледаше с любов и доверие.

— Моме — прошепна той, — ти ще ме погубиш.

Целуна я нежно по устните, но това беше всичко, което щеше да си позволи този път. Отблъсна я нежно, но решително. Тя не се възпротиви, просто се уви по-плътно в шала си.

— Прислугата казва, че Гленшиъл има стомашно разстройство — каза той с най-прозаичния си тон. — А в такива моменти човек не се отдава на флиртове. Но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Нека първо се уверя, че Клег си е легнал, след това ще се приберете в стаята си, а аз ще проверя негово благородие. Ще се постарая да бъда дискретен — не е необходимо цялото домакинство да разбира, ако сестра ви е решила да наруши правилата за една нощ.

— Не би го направила — каза упорито тя.

Бренан въздъхна.

— Моме, само преди две секунди бих могъл да те хвърля на леглото, ако го бях поискал. Да не би да искаш да кажеш, че сестра ти е по-различна?

Тя трепна, сякаш ѝ беше зашлевил шамар.

— Не, мистър Бренан. И двете сме курви по душа, когато решим, че сме влюбени.

Не каза нищо повече, докато го наблюдаваше как обува чорапите и обувките си. Чувстваше се така, сякаш се е върнал у дома, и той се зачуди какво друго би могъл да направи, за да я накара да се отвори от него. Беше ѝ нанесъл огромна обида — най-голямата, която можеше да измисли — но въпреки това виждаше, че тя успява да проникне зад преднамерената жестокост и лъжи и да разбере истината: че той я обича с цялото си сърце, проклет да е. И така щеше да бъде до края на дните му.

Коридорът беше празен. Той взе свещта в една ръка, прегърна с другата Флър и я поведе през сенките, прикривайки дребното ѝ тяло със своето. Но когато завиха зад ъгъла, насочвайки се към главната част на къщата, му се стори, че чу тихо затваряне на врата.

Жасмин непрекъснато се смъкваше от кожената седалка. Може и да имаше кожени каишки на тавана, за които да се хване, но в тъмнината не можеше да види нищо. Единственото, което можеше да направи, бе да положи всички възможни усилия, за да не падне на пода, докато кочияшът, наречен Никодимъс Ботъм, ги караше лудешки към Лондон.

Зачуди се дали спътникът ѝ не е заспал. Не би се изненадала — нервите му бяха от стомана и едва ли друсането би го притеснило.

— Какво щяхте да направите, ако куршумът ме беше уцелил? — внезапно попита тя. — Беше тъмно — не може да сте били сигурен за целта си.

— Виждам идеално в тъмнината — отвърна съвсем спокойно той. — И съм отличен стрелец.

— И все пак, не може да сте били напълно сигурен.

— Животът никога не е сигурен, слава богу. Едно от малкото му удоволствия.

— Какво щяхте да направите? — настоя тя.

— Не съм съвсем сигурен. Може би щях да прегърна раненото ви тяло и да седна там, в пръстта, виейки отчаяно към луната.

— Тази нощ няма луна.

— Е, престанете да мислите за това. Може би щях да ви върна в имението Блейн, за да потърся помощ, да призная греховете си и да се оставя на приятеля ви Клег да ме отведе на бесилката.

Тя потрепери, доволна, че той не може да я види.

— Не мисля, че сте готов на подобна саможертва.

— Така ли? Сигурно сте права. Ако раната беше смъртоносна, сигурно щях да накарам Никодимъс да завлече тялото ви под храстите и да го покрие с листа. Една по-лека рана би ми навлякла доста неприятни последствия — провлече той. — Аз съм практичен човек, нали знаете?

— Вярвам ви. — Тя облегна глава на твърдата възглавница. — Не мислите ли, че домакинята ще се зачуди къде сме?

— Аз съм в леглото си с разстройство. Що се отнася до вас, страхувам се, че надценявате важността си. Едва ли някой ще забележи отсъствието ви.

— Сестра ми...

— Полицията ще се погрижи за сестра ви, предполагам.

— Не!

Внезапната ѝ паника беше неудържима. Без да обръща внимание на бързата скорост, тя скочи към вратата.

Той я спря, разбира се, със силните си ръце и когато я блъсна обратно на седалката, седна до нея — твърде голям, твърде топъл, твърде силен.

— Не Клег — каза той, прочел мислите ѝ. — Бренан ще се погрижи за сигурността ѝ.

— Не съм убедена, че това ми звучи по-добре — отрони тя.

— Не можете да контролирате всичко, Жасмин — измърка тихо той. — Сестра ви е млада и глупава и не дава пукната пара за положение в обществото, състояние или за други удобства от живота. Ще се откаже от всичко заради нейния красив полицай и вие няма да можете да я спрете.

— Какво знаете за всичко това?

— И аз имам скромнен принос за задълбочаването на връзката им. Искате тя да се омъжи за някой безполезен аристократ като мен ли? Тя заслужава много повече.

— Проклет да сте.

— Наистина. Ако искате да спасите семейството си, вие ще трябва да се пожертвате на олтара на брака, не малката ви сестричка.

— Не — равно каза тя. — Аз никога няма да се омъжа.

— В такъв случай можете да станете любовница на някой богат мъж. Някой, който ще ви обсипва с диаманти и още някои неща. Някой, който ще ви научи да цените удоволствията на плътта.

— Не — повтори тя студено и сигурно.

— Нито брак, нито любовница? Да не би да искате да станете монахиня, а?

В гласа му не прозвуча кой знае какво любопитство. Но беше прекалено близо и тя усещаше топлината на тялото му, а дългите му крака бяха прекалено близо до нейните, обути в бричове.

— В известен смисъл.

Тогава той се изсмя — тих, дразнещ звук и ръката му хвана нейната, преди да е успяла да го зашлеви.

— Не сте създадена за въздържание, миличка. Нека ви покажа.

Той я дръпна рязко и неочаквано и я сложи в скута си. Тя се опита да се бори, но друсането на каретата отново я връщаше при него. Ръката му хвана брадичката ѝ и задържа лицето ѝ, докато я целуваше, но колкото повече се дърпаше тя, толкова по-силно я стискаше.

Той се отдръпна от лицето ѝ и дори и в тъмнината тя видя как блестят очите му.

— Колкото повече ми се противите — промълви той, — толкова повече ме възбуждате. Мога ли да ви предложа да спрете за малко? В крайна сметка, едва ли мога да направя кой знае какво тук, а ако няма предизвикателство, може би бързо ще се отегча.

Прозвуча доста разумно. Не че щеше да му повярва, но пък и как ли беше възможно да легне с нея в това тясно пространство. Освен това борбата не ѝ бе помогнала.

— Продължавайте — каза почти грубо тя. — Направете най-лошото, на което сте способен.

— О, не, любов моя — каза той и посегна към копчетата на ризата ѝ. — Възнамерявам да направя най-доброто, на което съм

способен.

Пръстите му бяха топли до студената ѝ кожа, когато се плъзнаха под ризата. Тя отвори уста, за да се възпротиви, но той докосна устните ѝ със своите, а топлата му ръка покри едната ѝ гърда. Внезапното раздрусване на каретата предизвика някакво странно, непознато чувство в тялото ѝ, някъде в корема.

— Не — прошепна тя, когато устните му тръгнаха надолу към врата ѝ.

— Да — почти изръмжа той. Животински, гладен звук.

Тя се опита да остане неподвижна. Да не реагира на това, което правеха устните му. Да не реагира на пръстите му, които се плъзнаха по пълните ѝ гърди, дразнейки зърното така, че странна, пареща болка започна да се разпростира от там, където я докосваше ръката му, към онова място между краката ѝ.

Тя се изви, стисна колене и чу тихия му смях в тъмното.

— Това няма да ви помогне, скъпа. След съвсем малко ще стигна и дотам.

Тя не знаеше какво има предвид, а и не искаше да знае. Чувствителните му пръсти очертаваха окръжности около гърдата ѝ и тя откри, че дишането ѝ започна да се затруднява. Това нямаше нищо общо с устата му, движеща се надолу по гърлото. Нямаше нищо общо с мускулестите крака под нея. Нямаше ги дебелите пластове фусты и поли и тя все едно беше гола — усещаше топлината на тялото му, мускулите му, другото...

Опита се да се отскубне, когато изведнъж осъзна, че той е напълно, опасно възбуден, но той нямаше намерение да я пуска. Вече бе успял някак си да разкопчее мъничките перлени копчета и панделките на долната ѝ риза вече бяха опасно разхлабени. Не беше трудно да разголи гърдите ѝ на хладния нощен въздух. Още по-лесно беше да наклони глава и да я докосне с устни.

Тя извика, но в еротичните му милувки имаше и сила и тя не можеше да се отскубне. Той пхна ръка под гърба ѝ и тя се почувства порочна и някак древна, докато топлият му, влажен език обикаляше гърдата ѝ, а после я засмука — дълбоки, бавни движения, от които ѝ се прииска да заплаче от смущение и желание.

Точно за това я бе предупредила Марила. Жасмин усещаше как потъва дълбоко, дълбоко в някакво място, изпълнено с копнеж и

удоволствие, където нищо нямаше значение, освен опасното удоволствие от устните му, докосващи гърдите ѝ. Това със сигурност беше много по-голяма магия от картите ѝ. Беше толкова силно и я плашеше. Усещаше как волята ѝ се стопява. А заедно с нея и дарбата ѝ — нейното единствено средство за защита срещу жестокия свят.

— Спрете — прошепна тя. — Моля ви. Не искам да изгубя дарбата си.

— За първи път чувам да го наричат така — промърмори Алистър и пхна ръката си между стиснатите ѝ бедра.

Тя беше прекалено ужасена, за да направи нещо, затова само изстена. Устата му продължаваше да си играе с едната ѝ гърда и усещанията станаха още по-силни.

Искаше ѝ се да му каже да спре, но щеше да излъже. Не искаше да спира. Марила я бе предупредила и сега вече разбра защо. Беше готова да загърби всичко заради греховното удоволствие, което ѝ даваше, заради умелото докосване на пръстите му, което усещаше през мъжките бричове, заради гладните целувки върху гърдите ѝ, заради силата на ръката му зад гърба ѝ.

Искаше, имаше нужда от повече, макар че не беше сигурна от какво точно. Посегна да го отблъсне, но ръката ѝ се оплете в дългата му коса и тя, без да иска, започна да гали копринените кичури, затворила очи в наслада, докато той...

Каретата подскочи в дупка и двамата се свлякоха. Жасмин никога преди не би се зарадвала толкова на такова лудешко каране. Нямаше никакво значение, че е на пода на каретата и тялото ѝ се е преплело с това на Алистър. Важното беше, че устата му сега бе заета да проклина, а не да я целува и тя успя да събере достатъчно от разума си, за да се отскубне от него и да се върне на седалката, скривайки разголените си гърди с ризата.

Тялото ѝ още трепереше от милувките му. Гърдите я боляха, мястото между краката ѝ гореше, но тя стисна здраво бедра.

— Не се приближавайте повече до мен — предупреди го гневно тя.

— Едва ли мога много да се отдалеча в тази карета — каза сухо той.

По гласа му пролича, че съвсем не се е трогнал от това, което току-що се бе случило между тях. Яростта и срамът на Жасмин нямаха

граница.

— Просто ме оставете на мира.

— Де да беше толкова лесно.

Той се изправи в тъмнината и отново седна до нея. Тя посегна да го удари, обзета от паника.

Той я спря — безмилостно, бързо — хващайки юмруците ѝ.

— Дръжте се прилично — сопна ѝ се.

— Аз? — Гневът ѝ беше безмерен.

— Имаме да пътуваме още няколко часа. Предлагам да сложите глава на рамото ми и да поспите.

Тя беше поразена от жлъчта в гласа му. Но само за миг.

— А аз ви предлагам...

Изключително духовитото ѝ и грубо предложение не можа да види бял свят, защото той сложи ръка на рамото ѝ и я придърпа към себе си. Борбата ѝ беше съвсем безсмислена — нямаше никаква представа, че подобен елегантен мъж може да е толкова силен.

— Още ли не сте се изморили? — попита любезно той явно без да се трогва от яростните ѝ опити да се отскубне.

Безсмислено. Жасмин се отпусна, обзета от безсилен гняв.

— Точно така — прошепна той до косите ѝ. — Заспивайте, бясна моя. Предстои ви дълга нощ и ще имате нужда от почивка.

Беше прав, наистина се чувстваше изморена.

— Мразя ви — промърмори, предавайки се, отпусайки тялото си до неговото.

— Знам, че ме мразите, скъпоценна моя. А след тази нощ ще имате още по-основателна причина.

— След тази нощ вие ще се намирате в Нюгейт. — Това трябваше да прозвучи като заплаха, но прозявката ѝ смекчи ефекта.

Това беше пълен абсурд, помисли си. Не можеше да се сгуши до него, да му се довери достатъчно, за да заспи. Не можеше да се отпусне в тази подскачаща карета. Беше отвлечена, мразеше го...

Заспа.

ГЛАВА 17

Ноцта беше прекрасна за обири. Алистър наклони глава назад, загледан в ясното нощно небе. Вдиша дълбоко студения, чист есенен въздух. Дъждовните облаци най-после се бяха разкарали и луната и звездите блестяха на кадифеното нощно небе. Като малки диаманти, помисли си той. Срамота, че повечето от хората, които обираше, имаха ужасен вкус за скъпоценностите.

— Къде сме? — попита Жасмин.

Той се обърна и я погледна. Никодимъс ги бе оставил на една от малките улички, заобикалящи Кързън Стрийт със съвета да внимават. Ноцта беше спокойна и ако имаше дежурни стражи, то те бяха в друга част на района.

Тя изглеждаше толкова апетитно. Мъжките дрехи ѝ приличаха — в начина, по който бричовете прилепваха към дългите ѝ крака имаше нещо неописуемо възбуждащо. Но, така или иначе, той я намираше възбуждаща, независимо с какви дрехи беше облечена.

— Лондон — отвърна ѝ кратко.

— Това го знам!

Беше забележително как не се бе изплашила от досегашните събития. Всъщност, беше отвлечена, почти прельстена, заплашвана и дори бе станала мишена за стрелба. И все още имаше достатъчно смелост, за да се гневи!

— Вие ще ми помогнете да оберат онази къща там — каза той, кимайки в посока на една нова сграда.

— Не можете да ме накарате. Трябва само да избягам, крещейки...

— А аз ще ви хвана, преди от устата ви да е излязъл и най-малкия писък. И няма да съм много щастлив — отвърна той.

Дори в тъмнината на нощта успя да види, че лицето ѝ пребледня.

— Какво ви кара да мислите, че няма да успея да привлека нечие внимание към нас?

— Знаете прекрасно, че никой няма да повярва в невинността ви. Мен може би ще ме заведат в Камарата на лордовете и ще ме обесят. Но вас ще ви обесят на първата улична лампа. Ще го направят, не се съмнявайте.

— Не се съмнявам — каза тя и потрепери.

— Стигнахте доста далеч...

— Не по собствена воля!

— И ще е най-добре, ако приемете съдбата си. Най-умното, което можете да направите, е да дойдете с мен. Аз съм много опитен крадец, миличка. Ще влезем и ще излезем от тази къща за нула време. После ще се срещнем с Никодимъс и ще се върнем в Кент, преди слънцето да е изгряло, без никой да разбере нищо.

— Защо го правите?

— За да не можете да използвате проклетите си карти и да ме издадете. Ако ме хванат, ще им кажа за очарователната си съучастничка в нощта, когато съм обрал дома на Джустъс Уинтърс.

— Това е къщата на Ерминтруд! — За щастие, ужасеният ѝ вик беше приглушен.

— Кой заслужава повече вниманието ни? Фреди Арбътнот случайно спомена, че мис Ерминтруд притежава изключително грозен комплект от диаманти с цвят на праскова. Мисля, че е подходящо да я лишим от тях, а вие?

— Никой не заслужава да бъде ограбен.

— Каква малка методистка сте! Но все пак трябва да признаете, че ако някой наистина го заслужава, то това е Ерминтруд.

— Нищо не признавам.

— Но ще ми помогнете. След като и без това нямате друг избор.

— Надявам се, че ще горите в ада.

Косата ѝ се спускаше по гърба ѝ в гъст водопад от златнокафяво. Опасен цвят. Както стоеше пред нея, той сложи ръка зад главата ѝ и хвана гъстите вълни, напъхвайки ги под шапката, която бе взел за себе си. Собствената му коса беше достатъчно тъмна, за да се слее с нощта.

Тя стоеше неподвижно, оставяйки се да я докосне. Лицето му беше близо до нейното и на него му се прииска отново да я целуне. Всъщност искаше да я целуне повече, отколкото искаше диамантите на Ерминтруд Уинтърс, а това го тревожеше. Отстъпи назад, отпускаяки ръце.

— Хайде, елате, любов моя. Колкото по-скоро започне престъпният ви живот, толкова по-скоро ще се озовете в леглото.

— Точно от това се страхувам — промълви тя, но го последва послушно.

— Трябва да се смятате за изключително поласкана — каза ѝ той, водейки я през страничните алеи към голямата желязна ограда на къщата. — Ще видите човек на изкуството в действие. Това място не е лесно да бъде ограбено поради ред причини. Искате ли да се опитате да отгатнете?

— Не.

— На първо място — продължи невъзмутимо той, — къщата е единствената в парка и наоколо няма други къщи, както е обикновено в града. Следователно не можем да влезем през покрива — няма как да се качим там.

— Много лошо. Да се връщаме тогава.

— Да, но има други алтернативи — каза той, без да ѝ обръща внимание. — Дори и да не мога да ви покажа великолепието на лондонските покриви, поне мога да ви запозная с удоволствието от кражбата.

— Много мило от ваша страна.

— Първо трябва да преминем тази желязна ограда. Доста лесно нещо... Открих една странична порта, която рядко си правят труда да проверяват. Влезем ли веднъж в двора обаче, нещата стават доста по-трудни. Семейството не е тук и къщата е заключена добре.

— Но вие без съмнение имате лек и за това.

— О, започвате да ме оценявате — промърмори кисело той. — Така е. Шперцове.

— Моля?

— Средство, използвано от някои крадци. Хубави малки инструменти, с които ме снабди Никодимъс. Беше истинско предизвикателство да се науча да ги използвам, тъй като нямаше кой да ми покаже, но признавам, че вече съм доста добър.

— Сигурно сте горд със себе си. — Гласът ѝ беше леден.

Вече бяха стигнали до страничната врата на двора на Уинтърс. Тя се отвори лесно — никакво предизвикателство за уменията му — и двамата влязоха вътре.

— Сега трябва да решим — продължи той, затваряйки вратата след себе си — как е най-добре да се приближим до крепостта. Ако опитаме да го направим от задния вход, може да бъдем чути от слугите, които са останали. Но ако опитаме през главната врата, рискуваме да ни види някой минувач.

— Предполагам, че има и някоя странична врата, както на оградата? — каза Жасмин с преднамерено отегчен тон.

— Добро предположение, но в този случай не е така. Къщата е строена скоро и архитектът е имал предвид крадците, които обикалят града. Единствените други врати са на първия етаж и водят към малки каменни балкони, които, предполагам, би трябвало да изглеждат готически.

Тя погледна към къщата.

— Изглежда доста мрачна.

— Е, какво предлагате да направим, Жасмин? Как ще превземем тази крепост?

Чака безкрайно дълго, преди да получи отговор. Тя започваше да се увлича, усещаше го. Опитваше се да прелъсти душата ѝ така, както възнамеряваше да прелъсти тялото ѝ, и искаше, имаше нужда от някакъв знак, че има успех.

— Дърво — каза най-накрая тя. — Можете да се изкачите по някое дърво и да скочите на един от балконите.

Той устоя на желанието да я целуне.

— Добра идея, но къщата е прекалено нова. Близо до сградата няма никакви дървета.

— Стълба?

— Забравил съм да взема.

Това я накара да се усмихне.

— Отказваме се и се връщаме в Кент? — Гласът ѝ беше изпълнен с надежда.

— Не се отказвайте толкова лесно. Изправени сме пред предизвикателство и ще го посрещнем. Може и да нямам стълба, но имам въже. — Той го измъкна от чантата си.

— Удобно — провлече тя. — Когато ни хванат, няма да им се наложи да търсят с какво да ни обесят.

— Няма да ни хванат, миличка. Хайде.

Тя послушно го последва през градината.

— И в бричовете има нещо хубаво — продължи тя с малко пожив глас. — Поне приличието ми ще бъде запазено, докато се люлея на вятъра.

Той се обърна назад и я погледна.

— О, Жасмин — промълви, без да се замисля, — човек би могъл да се влюби във вас.

Думите му поразиха и двамата като гръм.

„Човек би могъл да се влюби във вас.“ Думите я преследваха неумолимо. „Човек би могъл да се влюби във вас.“ *Не точно този човек*, молеше се горещо тя. *Не, никой, но най-малко този*. Защото този беше единственият мъж, на когото смяташе, че няма да може да устои.

Той изглеждаше също толкова ужасен от думите си, колкото и тя. Не каза нищо повече, когато я поведе към огромната, тъмна къща, но изречението се бе запечатало в мозъка ѝ. Зад оградата Лондон продължаваше да живее. Той беше на няколко крачки пред нея — може би нямаше да забележи, ако тя хукне бързо обратно.

Беше бърз, но можеше да реши, че къщата на Уинтърс е по-важна от нейното съдействие. В момента, в който е най-съсредоточен, можеше да използва шанса си и да избяга. И преди е била сама по улиците на Лондон в подобен късен час и вярваше, че ще успее да стигне до Спайтълфийлдс. Там щеше да се преоблече, да даде последните си пари, за да наеме карета, и да се върне в имението Блейн, преди някой да е забелязал отсъствието ѝ.

Само дето се съмняваше, че щеше да успее да намери карета по това време. А и майка ѝ можеше да се събуди и да разбере за среднощното пристигане на по-голямата си дъщеря и да си зададе някои въпроси.

Винаги съществуваше изход. Можеше да отиде при полицията. Да потърси самия съдия и да му каже за граф Гленшийл. Наградата щеше да е голяма, а и Джошя Клег повече нямаше да представлява опасност.

— Не си го и помисляйте.

Той стоеше под един от балконите.

— Какво да не си помислям?

— Да избягате — погледна я през рамо, но изражението му беше непроницаемо на слабата светлина. — Време е да се заловите за работа.

— Аз не съм...

Той я вдигна към балкона, сякаш беше перце. Изненадана, тя се вкопчи в каменния парапет и зарита, докато краката ѝ не докоснаха нещо меко.

Гленшийл изпсува от болка и я надигна още и тя изведнъж се озова на пода на каменния балкон.

Удари се. Нямахте обаче да му достави удоволствие да разбере. Надигна се и седна. Погледна към него през парапета.

— Какво да правя сега? — попита го.

— Проверете дали вратата е заключена.

— И защо да не е?

— Сигурен съм, че е. И все пак, ако по някаква случайност някой е забравил да я заключи, няма да е трудно да влезете сама и да ми отворите входната врата, спестявайки ми доста усилия.

— Не се ли страхувате, че вместо това мога да потърся помощ?

— Не. Вече сте прекалено затънала.

Прав беше. Във всяко отношение. Вратата беше заключена, а тя не беше готова да го предаде на властите. Поне не още.

Наведе се през балкона.

— А сега какво ще правим?

— Тя говори. О, говори ми още, ангел мой.

— Сега не е време за Шекспир — каза сурово тя.

— Но вие сте идеалната Жулиета.

— По-скоро приличам на някое от онези момичета, които се преобличат като момчета и участват в комедии.

Въжето тупна глухо в краката ѝ.

— Животът не е комедия, Жасмин. Можете ли да връзвате въжета? Трябва да завържете това за парапета.

— Заради самия вас, хубаво е да се помолите да мога.

Въжето беше тънко и изглеждаше доста силно, а тя работеше бързо. Завърза го и подръпна, за да се увери, че ще издържи. Хвърли свободния край през парапета, целейки се в главата му. Не улучи.

— Няма да ви хареса, ако падна — каза той доста весело и подръпна. — Ще се окажете в капан на този балкон... Съмнявам се, че ще успеете да слезете, без да се нараните, а не съм сигурен, че ще ви се прииска да повикате за помощ.

— Вързах го толкова добре, колкото можах — сопна се тя и отстъпи назад от парапета, когато той започна да се катери.

Не искаше да гледа и си имаше достатъчно причини. Той беше абсолютно прав — беше отишла прекалено далеч по пътеката, която той я принуди да поеме. Ако Алистър паднеше, това щеше да означава край и за нея самата.

Освен това не ѝ харесваше усещането, което изпитваше, наблюдавайки зловецата му, първична сила, тялото му, докато се катереше по въжето. Тъмната му коса беше паднала назад и откриваше лицето му, а черните дрехи прилепваха към стройното му тяло. Изглеждаше опасен и красив, демоничен любовник.

Само дето това, което обичаше, бяха обирите и скъпоценностите. Не нея. И слава богу.

Тя се стараше да не го докосва, когато се прехвърли през парапета, и това не му убягна. Усмивката, която пробяга по лицето му, докато се навеждаше, за да се погрижи за ключалката, беше почти неуловима.

Справи се бързо. Отвори вратата и ѝ направи път. Жасмин погледна за последен път с копнеж към каменния балкон, към висящото въже, после пристъпи в хладния мрак на къщата на Ерминтруд Уинтърс.

Не изкрещя, когато облечената в ръкавица ръка на Алистър хвана нейната. Дори не се поколеба да я стисне силно, когато той я поведе през тъмната сграда. Сърцето ѝ биеше до пръсване — очакваше всеки момент от мрака да изскочат слуги и да ги попитат каква работа имат в празната къща.

Тръгнаха по широкото стълбище тихо, ръка за ръка. Тя се държеше за него като удавник за сламка. Нямахме никаква представа, къде отиваха, но го следваше покорно.

Спряха в края на стълбите и чу тихия шепот на Гленшийл.

— Предполагам, че не знаете коя е стаята на Ерминтруд?

— Никога не съм идвала тук. Ерминтруд смята бедността за заразна.

— Това като че ли не ме изненадва. Ще трябва да действаме по принципа на пробите и грешките.

— Какво ви кара да мислите, че Ерминтруд не е взела диамантите си със себе си? Ако са чак толкова скъпи, очаквам от нея

да ги носи дори когато спи.

— Описа ми надълго и нашироко как се е решила да ги остави тук. Смята, че къщата на баща ѝ е абсолютно сигурна и Котката не би се осмелил да се опита да проникне в нея.

— Предизвикателство, на което не сте могли да устоите — прошепна сухо Жасмин.

— Разбира се, че не. Особено като знам каква безскрупулна кучка е.

Всички врати в горния коридор бяха затворени и Жасмин се зачуди коя ли може да е стаята на Ерминтруд.

Алистър обаче явно не изпитваше колебание. Започна да отваря вратите, съвсем тихо, да наднича в тъмнината и после бързо да ги затваря. Жасмин го следваше, без да казва нищо, докато той най-последно спря пред една от последните врати.

— Това е — каза ѝ, бутна я вътре и затвори след тях.

— Как разбрахте?

— По този тежък парфюм, който използва — отвърна той и тръгна към прозореца. — Бих го познал навсякъде.

Тя се опита да го последва, но веднага се блъсна в някакъв нисък предмет. Удари си кокалчето. Промърмори нещо нецензурно под носа си, докато очите ѝ свикваха с тъмнината. Алистър вече бе стигнал до целта си. Диамантите проблясваха в мрака.

— Въобще ли нямате скрупули? — попита тя. — Някакъв закон на честта?

— Разбира се. — Той пхна бижутата в черната торба, която праметна през рамо. — Само че са такива, които ми подхождат. Не обръщам никакво внимание на хорското определение за добро и зло. Не ограбвам хора, които не могат да си го позволят, както и от хора, които не го заслужават.

— И кой сте вие, че да съдите хората, да решавате кой заслужава да бъде ограбен? Не ми изглеждате особен познавач на характери. Ами ако допуснете грешка? Ами ако Ерминтруд тайно се занимава с благотворителност за бедните?

— Крайно невероятно. Но ако е така, може би ще се почувствам отвратен да върна тези отвратителни бижута, които току-що взех.

— Ха! Вие сте много лош човек.

— Така е — скръбно се съгласи той. — Няма спасение за мен. Хайде, Джес. Имаме още работа!

— Още? — Тя се задави.

— Това е дяволски лесно. Трябва ни по-голямо предизвикателство. Освен това искам да ви изведа на покривите. Мисля, че старата ви приятелка Изолд Пламуърти заслужава нашето внимание.

— Вие сте луд!

— Съвсем не. Нейната къща е притисната от още няколко други, а и ще си прекараме чудесно под звездите.

— Ами ако ви кажа, че ме е страх от високото?

— Много ще се натъжа, че съм ви принудил да страдате — отвърна сладко той.

— Но така или иначе, ще ме принудите?

— Хайде, Джес, не ми казвайте, че не се забавлявате.

— Не е честно.

— Не ви попитах това. — Той въздъхна и отново я хвана за ръката. — Рано или късно ще ви накарам да си признаете. Ще ви покажа един Лондон, който много малко хора са виждали. А след това ще ви сложа бижутата на Изолд и ще ви върна в Кент.

— Имам тъжното предчувствие, че никога повече няма да видя сестра си — промърмори Джес.

— Глупаво дете. Доверете ми се. Няма да ви се случи нищо лошо.

— Да ви се доверя? — Това беше толкова абсурдно, че тя се изсмя високо. Макар че странно, но наистина му се доверяваше. — Не става въпрос за моята сигурност.

— Така ли? А за чия?

— За вашата, милорд.

— Не е ли малко смешно да стоите в тъмна спалня с крадец на бижута и да го наричате „милорд“. Алистър ще свърши по-добра работа.

Тя не му обърна внимание.

— Гледах ви на карти, милорд. Така разбрах кой сте. Тази нощ ще се изправите пред истинско крушение. Видях го.

Той се наведе и хвана лицето ѝ. Усмивката му беше направо заслепяваща, въпреки тъмнината в стаята.

— Изправих се пред крушение в деня, в който ви видях, любов моя.

Той я целуна — кратка, силна, жадна целувка, която накара стомаха на Жасмин да се свие от внезапен, странен копнеж.

Когато се отдръпна, в очите на Алистър се четеше чувство за победа и отчаяние.

— Някога, рано или късно, ще отвърнете на целувката ми.

— Ще плача на гроба ви — каза тя.

— Е, предполагам, това е разумна алтернатива. — Той отново я поведе по тъмния коридор.

Фльор се облегна на стената, загледана в нощта. Беше изгубила представа за времето — Робърт Бренан я доведе в стаята като истински джентълмен, какъвто настояваше, че не е, заповядвайки ѝ да поспи, докато той проучи положението. Тя погледна скъпото му, упорито лице и го остави да повярва, че ще направи точно това.

Разбира се, то беше невъзможно. Жасмин беше някъде навън, изпаднала в беда, може би в опасност, а единственото, което Фльор можеше да направи, бе да се моли Бренан да я спаси. На света нямаше друг мъж, на когото да се доверяваше повече, въпреки опитите му да я убеди, че е непочтен и безсърдечен. Той щеше да спаси сестра ѝ, ако Жасмин наистина имаше нужда от спасяване. Той щеше да направи всичко по силите си заради Фльор. Освен да я обича.

Тя разтри слепоочията си. Животът бе истинска поредица от несполуки от деня, в който умря баща им и сигурността им се стопи. Тя не бе спирала да се надява, че рано или късно нещата ще се оправят. Беше ѝ се искало да повярва в хубавата фантазия на Жасмин за богат, мил, красив млад мъж, който ще я обича и ще се грижи за семейството ѝ.

Но явно имаше известна липса на богати, мили, красиви млади мъже, предлагащи ѝ ръцете и сърцата си. А дори и наистина да ги имаше, тя не би ги искала. Тя искаше Бренан.

А не можеше да го има.

Не искаше Лондон, големия мръсен град, който вече мразеше. Не искаше копринени рокли, скъпоценности и многобройна прислуга.

Искаше чист въздух, хубава храна, принадлежностите си за рисуване и силен, добър мъж, който да я обича.

Но засега всичко това ѝ се изплъзваше. Тя разтърси глава, за да прогони чувството за самосъжаление. Стига Жасмин да е добре, щяха да се справят. Бяха оцелявали досега, щяха да оцелеят и сега, стига да са двете. Жасмин не искаше да се откаже от грижите за семейството, защото се страхуваше, че никой друг не може да се справи с тази задача.

Но Фльор наистина не можеше да се омъжи за тяхното спасение, дори и да искаше. Трябваше да намерят друг начин да оцелеят!

Сигурно бе заспала. Не чу чукането по вратата, но беше сигурна, че Бренан никога не би влязъл в стаята, без да почука. Просто отвори очи и видя първите лъчи на зората и Робърт Бренан, загледан в нея с тези негови ясни сини очи.

— Не знам какво да ви кажа, моме — каза дрезгаво той. — Заминала е, в това няма никакво съмнение. Както и Гленшийл. Леглото му е непокътнато, а от обора липсват два коня.

— Мислите ли, че я е отвлякъл? — попита Фльор. — Не можете ли да предприемете спасителна...

— Не — прекъсна я той. — Мисля, че е отишла с него по собствено желание. Или ще се върнат, или няма. Не мога просто да тръгна след него, колкото и да ми се иска.

Нещо в изражението му изплаши Фльор още повече.

— Защо?

— Защо бих искал да тръгна след него? Защото той е Котката, ето защо. Не знам дали сестра ви му помага, или просто се е заплела в интригите му, но няма нищо, което да желая повече от това да го хвана на местопрестъплението. Не изпитвам симпатии към крадците джентълмени.

— Тогава защо не тръгнете след него?

Той я погледна и широката му уста се стегна раздражено.

— Защото не мога да ви оставя без защита.

За миг сърцето на Фльор се изпълни с надежда, но тя бързо я пропъди.

— Няма защо да се тревожите за мен. В края на краищата, вече ми дадохте да разбера, че дори мисълта за нещо между нас двамата ви

е абсолютно противна. Освен това Сали Блейн едва ли ще ме изхвърли на улицата, ако сестра ми изчезне.

— Аз не бих разчитал на това, мис — каза той. Тя мразеше да я нарича „мис“. — А дори и в това отношение да нямате проблем, Клег е тук. Той е опасен човек и ако аз не съм тук, за да ви защитавам...

— Тогава накарайте него да тръгне след Котката.

— Тогава пък сестра ви ще е в опасност.

— Какво ви кара да мислите, че сега не е в опасност, с един толкова известен крадец?

— Инстинктът. Доколкото ми е известно, Котката досега не е причинил зло никому. Никога не е обирал някого, който да не може да си позволи да изгуби някоя и друга дреболия. Ако не беше това, че се подиграва на моята работа, щях почти да се изкуша да го оставя на мира. Но не мога да го направя — заклекъл съм се и възнамерявам да удържа думата си.

— Не нарушавате ли клетвата си, като оставате тук?

Той прокара пръсти през разчорлената си руса коса. Изражението му беше нежно.

— Понякога съществуват неща, които са по-важни от дълга.

Тя извърна поглед. Не можеше повече да го гледа.

— Какво да направя, Робърт? — попита тъжно и тихо тя.

— Аз ще се погрижа за безопасността ви, моме. Ще ви върна вкъщи, а след това ще открия сестра ви и ще я доведа при вас. Обещавам, че ще го направя.

Тя не се осмеляваше да го погледне. Почти усещаше ръката му близо до лицето си и си помисли, че ако я докосне, тя щеше да скочи в прегръдката му и никога да не го пусне.

Седеше неподвижно, чакаше. Но само след миг чу как вратата се затваря тихо и той я остави сама. Поглеждайки отражението си в огледалото, тя видя следите от сълзи по бледото си като на призрак лице.

ГЛАВА 18

До този момент всичко вървеше добре, но Жасмин нито за миг не се заблуждаваше, че нощта ще приключи добре. Беше прочела картите, бе видяла опасността, надвиснала и над двамата. Когато стигнаха до къщата на лейди Пламуърти, вече знаеше, че няма да се измъкнат — и двамата.

Алистър се движеше през сенките като котка — безшумен и невидим — и Жасмин полагаше усилия да му подражава. Гледката на мраморната къща на Изолд Пламуърти обаче беше достатъчна, за да я паникьоса.

— Тя си е вкъщи — изсъска му.

— Няма за какво да се тревожим. Предполагам, че вниманието ѝ е изцяло погълнато от някое нещастно създание като Калдъруд — отвърна Алистър невъзмутимо, докато разглеждаше сградата.

Къщата на лейди Пламуърти бе строена в началото на седемнайсети век и през последните няколко десетилетия други къщи се бяха скупчили около нея така, че между покривите им едва ли имаше и метър разстояние.

— Не възнамерявате просто да влезете, нали?

— Облечен по този начин? Едва ли. Освен това целта на това малко приключение е да отхвърля всяко възможно подозрение спрямо мен. Докато Котката върлува из Лондон, граф Гленшийл си лежи в леглото в Кент.

— Подозират ли ви?

Алистър се замисли за миг.

— Няма да е много умно от моя страна, ако подценявам човек като Робърт Бренан. А Клег има едно нечестно предимство. — Той ѝ се усмихна лукаво. — Наистина ли се страхувате от височините, миличка?

— Да.

— Жалко. Ще го преодолеете.

Тя не очакваше милост от него, а и той не ѝ показа нищо подобно. Предните фасади на къщите бяха внушителни, негостоприемни, а отзад имаше истински лабиринти от помощни пристройки и бараки с най-различна височина, почти като стълба към небето. Алистър се качи на една градинска барака, прекоси една конюшня, после скочи върху пристройка към една стара къща. Там се спря и погледна назад към нея.

— Няма да ме карате да се връщам за вас, нали? — Тя стоеше на земята, вперила поглед в него.

Той беше почти на половината път до покривите над главите им, а от самата мисъл за това дланите на Жасмин се изпотяха.

— Вие продължете — каза тя с фалшиво спокойствие. — Аз ще ви изчакам тук долу.

Както и очакваше, номерът не мина.

— Хайде, Джес — каза търпеливо той. — Колкото повече се бавим, толкова е по-голяма вероятността да ни открият. Лесно е да се качите на градинската барака, а аз ще ви подам ръка при конюшната.

Тя погледна зад себе си. Можеше да побегне и този път той сигурно нямаше да успее да я настигне. Улиците бяха пуссти, не се виждаше жив човек.

— Аз не бих го направил, Джес. — Гласът му долетя отгоре, явно беше прочел мислите ѝ.

Тя вдигна поглед.

— А на мен ми се струва като изключително добра идея. Този път няма да можете да ме настигнете, а и искрено се съмнявам, че ще стреляте по мен. Ще вдигнете прекалено много шум, ще привлечете вниманието към себе си.

— Правилно. — Той седна на покрива, загледан в нея. — Тогава защо не бягате?

Не можеше да изкара проклетата карта от главата си. Десетка на мечовете, която пронизва гърба му.

Ако избягаше сега, никога нямаше да разбере. Той се извисяваше над нея от покрива, явно си мислеше, че е недосегаем, но тя знаеше прекрасно, че е просто човек. А тя не искаше той да умре.

Нямаше намерение да се чуди защо. Просто го знаеше и го приемаше.

Без да казва нищо, тя се качи на градинската барака, като първо се подхлъзна. Той не направи опит да ѝ помогне, просто седеше на по-високия покрив и я гледаше как прескача малкото разстояние между бараката и конюшната. Под нея изцвили кон, явно реагирайки на топуркането по покрива, и тя за малко не се подхлъзна.

По-ниската пристройка на къщата не беше толкова близо до конюшната, колкото ѝ се беше сторило — имаше повече от половин метър разстояние между двете — а пристройката беше по-висока с около метър. Тя се опули за миг, представяйки си тялото си, сплескано на каменните плочи долу.

Алистър вече се бе изправил с обичайната си котешка грация и отиде до ръба на покрива, наблюдавайки я.

— Това е най-трудното — каза той без капчица съчувствие. — Ако успеете да направите този скок, всичко останало ще ви се стори много лесно.

— Били сте тук и преди?

— Понякога.

Жасмин едва ли беше готова да се опита и се съмняваше, че въобще някога ще бъде, но моментът беше подходящ за шикалкавене.

— Мислех, че вършите работата си, докато гостувате на хората. Че просто влизате в спалните им и крадете скъпоценностите им.

— Това не е работа, скъпа! — протестира той присмехулно. — Перовете не се занимават с работа. Нека кажем, че това е моето хоби. Начин да пропъдя скуката.

— И да си напълните джобовете.

— Наистина има този благоприятен страничен ефект. Там ли ще стоите цяла нощ, или вече ще скачате?

— Ами ако падна?

— Мисля, че няма да ви заболи — отвърна той без никакво съчувствие.

— Ами ако умра?

Той погледна надолу.

— Бих казал, че това е много малко вероятно. Можете да си счупите някой крак в най-лошия случай, но в интерес на истината мисля, че единственото, което ще ви се случи, ще са няколко синини и натъртвания. Е, да паднете от истински покрив е нещо по-различно.

Това би могло да ви убие. — Той ѝ се усмихна сладко. — Хайде, миличка, и ще ви обеща, че няма да ви бутна от покрива на Изолд.

— Да не би да мислехте да го направите?

— Тази мисъл ми мина през ума, признавам си. Това би сложило всичко на мястото му.

— А няма ли семейството ми да се зачуди какво съм правила тук?

— О, няма да ви разпознаят. Щях да се погрижа да паднете върху лицето си, което направо ще се размаже върху камъните.

Жасмин преглътна.

— Да ме изплашите ли се опитвате?

— Не се плашите лесно, нали?

— Да.

— Хайде, Жасмин. Вече стигнахте дотук. Направете последната стъпка.

Гласът на Марила отекна предупредително в съзнанието ѝ. Щеше да изгуби всичко, може би дори живота си. Единственото, което трябваше да направи, бе да се обърне и да се върне.

— Надявам се, че сте готов да ме хванете.

— Доверете ми се, Джес. С мен сте в безопасност.

— Не, не съм — отвърна тя и скочи право в ръцете му.

Той я хвана и двамата се търкулнаха по покрива и за малко щяха да паднат, когато той успя да спре. Беше върху нея, дългите му крака бяха преплетени с нейните и усещането беше наистина интимно през тънката материя на бричовете. Все едно че бяха голи.

Той дишаше тежко, както и тя, и се взираше в нея със странен поглед. Небето над тях беше мастиленочерно, със съвсем слаби проблясъци на звезди, но той премести главата си и светлината изчезна съвсем. Устните му докоснаха нейните за миг, преди да се изправи. Подаде ѝ ръка.

— Браво, Джес — каза ѝ. — Но следващия път ме предупредете, когато ще скачате.

— Не казахте ли, че това тук е най-трудното?

— Излъгах — отвърна безгрижно. Дръпна я, но тя остана на мястото си.

— Преди да продължа по-нататък, искам да ми отговорите на един въпрос.

— Голям инат сте, нали? Питайте ме каквото искате, стига да обещаете, че ще престанете да се противите на съдбата си.

— Защо?

Той се обърна към нея в тъмнината.

— Защо ли? — повтори той.

— Защо един пер, макар и беден, се е превърнал в най-обикновен крадец?

— Жасмин, вие ме обиждате! — възпротиви се той. — В моите обири няма нищо обикновено.

— Защо — настояваше тя. — Това има ли нещо общо с брат ви?

Помисли си, че няма да ѝ отговори, но тогава той се изсмя — тих, горчив смях.

— Четете прекалено много книги, миличка. Не съм изпълнен с отчаяно чувство за отмъщение. Брат ми сам избра съдбата си. Предполагам, че е пил и играл комар, за да разсее непоносимата скука на лондонското общество. Аз пък избрах да крада диаманти. Може би ще свърша по същия начин, но пък се забавлявам много повече, отколкото бедния Джеймс.

— Това достатъчно добра причина ли е да станеш крадец?

— Да прогониш скуката? Без съмнение. Не харесвам особено лондонското общество, всъщност едва ли харесвам нещо, с изключение на това да мобилизирам целия си ум срещу една заключена къща и купчина безценни бижута. Удовлетворява ли ви този отговор? Сега ще дойдете ли с мен?

Тя не помръдна. Повярва му, когато каза, че не го интересува нищо и никой. Или поне му повярва, че си мисли, че това е така.

Каква глупачка е била да си мисли, че може да се спаси човек, избрал беззаконието. Той щеше да умре и щеше да повлече и нея със себе си.

Хладният вятър близна лицето ѝ и тя долови мирис на море и на сняг. И изведнъж вече не я беше грижа. През следващите няколко часа щеше да прави това, което ѝ казва, без да мисли, без да задава въпроси. За следващите няколко часа щеше да бъде изцяло негова.

— Удовлетворява ме — отговори.

Той тръгна нагоре внимателно, вземайки я със себе си. Изкачваха се все по-високо и по-високо — по покриви и капандури, покрай затворени с капаци, покрай тъмни и ярко осветени прозорци. Покрай

спящи деца и развихрени любовници, покрай претъпкани бални зали и празни класни стаи, докато стигнаха един покрит с плочи покрив.

Алистър ѝ помогна да се качи и я остави да си поеме дъх. И за миг — един от малкото моменти в негово присъствие — тя забрави за него, вперила поглед в огромния град.

Беше красиво, магическо. Дори в този час навсякъде грееха светлинки като мънички скъпоценни камъни върху кадифено наметало. В далечината се виждаше реката и Уайтхол, по-нататък беше заобленото кубе на катедралата „Сейнт Пол“. След това бяха предградията, Спайтълфийлдс, потънали в мизерия и упадък. Отдясно се въздигаше Лондонската кула, която сякаш я викаше.

Тя продължи да се оглежда около себе си, към звездите, които грееха само за нея.

— Като магия, нали? — прошепна колебливо тя.

— Не знаех, че вярвате в магии.

Тя го погледна.

— Аз гледам на карти. Знам за магиите повече от по-голямата част от хората.

— Тогава защо се страхувате от тях?

— Не се страхувам от нищо.

— Страхувате се от мен — каза тихо той.

Тя замълча, не можеше да го опровергае. Отново погледна нагоре към звездите, наслаждавайки се на блясъка им.

— Все още не сте ми казали защо не избягахте — каза той. — Какво ви казаха вашите магически карти? Да не би да са ви казали, че аз съм вашата съдба?

— Не.

— Не, не съм вашата съдба?

— Не, не са ми казали това — отвърна раздразнено Жасмин. — Тук горе е студено. Какво, само ще стоим и ще си говорим ли?

— Бих могъл да ви стопля. Какво ви казаха картите?

— Не искам да говоря за това... — Тя мина покрай него, без дори да знае къде отива, но той я хвана.

— Какво ви казаха картите, Джес? — прошепна той. Устните му бяха до нейните. — Ще умра ли тази нощ? Да не би да дойдохте с мен, за да гледате?

Тя стоеше съвсем неподвижна в ръцете му.

— Видях нещастие. Унищожение. Това не ви говори нищо, но видях Десетка на мечовете, а тя означава хаос. Нещата никога няма да бъдат същите.

— Колко хубаво. — Устните му бяха непоносимо близо. Изкушаващи. — Ще се опитате ли да ме спасите? Или ще помогнете да получа заслужената си съдба?

Ако го целунеше, това щеше да сложи началото на края. Марила я беше предупредила — не можеш да служиш на двама господари. Картите се нуждаеха от чистата ѝ, девствена енергия.

А Алистър Макалпин щеше да я обезчести. И щеше да я остави без нищичко, дори без картите.

Знаеше го, но не можеше да направи нищо. Надигна се на пръсти и устните ѝ леко докоснаха неговите, а пръстите ѝ — лицето му.

— Няма да ви оставя да умрете — каза тя сериозно.

Беше го хванала неподготвен. Той се загледа в нея, прекалено изненадан, за да се възползва от колебливата ѝ целувка, и докато се съвземе, тя вече се бе отдръпнала на безопасно разстояние до ръба на сградата и поредицата къщи, които лежаха пред тях, медните покриви, каменните плочи, които сякаш им махаха от тъмното.

— Коя е къщата на лейди Пламуърти? — попита, когато той дойде зад нея. Въздъхна от облекчение, когато не я докосна.

— Най-отдалечената, със стръмния меден покрив. По-ниска е от останалите, което ще ви хареса, ако се наложи да се оттеглим бързо.

— Аз не съм котка... Не мога да виждам в тъмното — каза малко рязко тя. — Ще трябва да се доверя на думата ви.

— Искате да кажете, че ми вярвате? Нима още има чудеса? Един съвет, Жасмин. Не поглеждайте надолу. Не се поддавайте на изкушението да погледнете през ръба на сградата. Дори на котките е трудно да го правят.

— Добре.

— И правете точно това, което ви казвам. След като взехте решение да участвате доброволно в това малко начинание, ще трябва да приемете, че аз съм водачът.

— Кой е казал, че участвам доброволно?

— Вие самата. Когато не избягахте.

Тя го последва, разбира се, по дебелите плочи на един покрив, по стръмните медни панели на друг. Покрай каменни орнаменти и

комини, покрай ята нощни птици и студен вятър, който проникваше през тънките ѝ дрехи и шибаше косата в лицето ѝ. Ту се изкачваха нагоре, ту слизаха надолу, докато най-накрая се озоваха на една висока каменна тераса.

Алистър се облегна на балюстрадата. Вятърът развяваше дългата му черна коса. Усмихна ѝ се.

— Забавлявахте ли се досега, скъпа? — попита я тихо.

— Къде сме?

Досега не бе имала понятие колко високо може да прозвучи гласът ѝ нито колко бързо може да се движи той. Само след миг вече я бе притиснал към каменната стена на къщата, долепил ръка до устата ѝ. В очите му проблясваше смях и още нещо.

— Ние сме крадци, забравихте ли? — прошепна ѝ. — Обирджии. Не се предполага, че ще съобщаваме за присъствието си на света. И се намираме точно до спалнята на лейди Пламуърти. За щастие, дъртата вещица спи като мъртвец, а и чувам хъркането ѝ, затова засега сме в безопасност.

Махна ръката си от устните ѝ, но не я пусна. Силното му, стройно тяло блокираше вятъра и тя си каза, че това ѝ е добре дошло, макар да знаеше, че топлината е най-малката от грижите ѝ.

— Откъде знаете колко дълбоко спи — прошепна тя.

Той се изсмя беззвучно.

— Не е от първа ръка, слава богу. Предпочитам да спя с жени, които не са достатъчно стари да ми бъдат баби, нито достатъчно млади, за да ми бъдат дъщери. Всъщност мисля, че вие сте на най-подходящата възраст.

Тя го блъсна, но не постигна нищо. Беше твърд като скала.

— Какво ще правим сега?

— Можем да останем тук цяла нощ и да видим дали мога да ви отнема девствеността така, както сме прави и двамата. Предполагам, че ще успея да се справя, но няма да е удобно, а и сигурно ще замръзнем от студ. Мога да ви вкарам в къщата на Изолд, да вземем малко от грозните ѝ бижута и да си разделим печалбата.

— Не — каза тя прекалено високо и ръката му още веднъж затисна устата ѝ.

— Май ще ме видите на бесилката — предупреди я закачливо той, после я пусна, отиде до ръба на терасата и погледна надолу. —

Ако тези две възможности не ви харесват, може би можем просто да се насладим на слизането оттук. Изглежда доста предизвикателно, но не съм останал с впечатлението, че избягвате предизвикателствата.

Той вече бе прехвърлил единия си крак през балюстрадата, очевидно готов да я изостави, без да се замисля.

Тя се втурна към него. Намираха се над някаква градина — до каменните стени имаше дървета, както и няколко балкона, по които може би щяха да успеят да слязат постепенно. Може би, ако са котки.

— Алистър! — прошепна тя, когато той започна да слиза. — Не можете да ме оставите тук.

Той спря и се замисли.

— Не знам, мисля, че ще е доста забавно да ви гледа човек как се опитвате да се измъкнете.

— Няма да сте тук, за да ме видите. Лейди Пламуърти вече и без това си мисли, че имам нещо общо с обирите. Сигурно ще ме даде на някой от противните си слуги.

— Права сте. — Той се върна на терасата. — Предполагам, че все пак трябва да ви взема със себе си.

— Вие сте истинска свиня, милорд. Нямахте никакво намерение да ме изоставите, нали?

— Рано или късно всеки ви изоставя, Жасмин. Не сте ли разбрали вече тази жестока истина?

Тя се загледа в него, а нещо тъмно и топло изникна иззад думите му. Тя не се замисли. Ако го направеше, щеше да допусне грешка. Думите трябваше да излизат от сърцето ѝ, не от разума ѝ.

— Аз не бих ви изоставила — каза тихо тя, почти надявайки се, че той няма да я чуе.

Но слухът му беше толкова остър, колкото и зрението му. Главата му се отметна назад и той се втрени в нея.

— Какво казахте?

— Алистър...

Вратата на спалнята се отвори рязко. Алистър беше в сянката, но светлината, която излизаше отвътре, осветяваше ясно Жасмин, застанала на терасата в черните си дрехи. Осветяваше и жестокото лице на майордома на лейди Изолд Пламуърти, облечен само с бричове. Тялото му беше покрито с дълги, червени ивици, които

можеха да бъдат драскотини или следи от камшик. Осветяваше и пистолета в ръката му.

Жестоките му тъмни очи се присвиха, докато оглеждаше Жасмин, хваната в капан като животно, и дебелиите му устни се изкривиха в усмивка.

— Знаех си, че си ти — каза той. — Казах и на нея, но тя не беше съвсем сигурна.

Не беше забелязал Алистър, който лесно можеше да избяга. Жасмин не смееше да му даде знак, да му каже да бяга, докато още може. Просто стоеше там, напълно неподвижна, ужасена от пистолета в ръката на майордома и жестокостта, изписана на лицето му.

— Доста ще ти се порадваме Нейно Благородие и аз — продължи той. Оръжието не трепваше в ръката му. — Не че не заслужаваш това, което ще ти се случи. Те ще те убият, независимо от всичко... А можеш и да доставиш малко удоволствие на една от многобройните си жертви. Разкопчей ризата си и ми покажи циците си.

Жасмин не помръдна.

— Предпочитам да опитам късмета си с полицаите — каза сковано тя.

— Не давам и пет пари какво предпочиташ. Няма да опиташ късмета си с никого. Съблечи ризата си или ще ти пусна един куршум в главата.

— Но в такъв случай удоволствието няма да е пълно, нали? — попита заядливо тя.

— О, мога да се забавлявам и след като умрат. Предполагам, че и Нейно Благородие също е с достатъчно широки възгледи, за да опита — отвърна почти весело Хокинс, вдигайки оръжието.

Следващите няколко секунди сякаш продължиха безкрайно. Алистър скочи от скривалището си и експлозията, която последва, разцепи нощната тишина. Жасмин премига невярващо, когато Алистър вкопчи дългите си пръсти в гърлото на Хокинс и удари главата му в камъка. Звукът беше глух, неприятен и когато майордомът се свлече на терасата, Жасмин не изпитваше никакво съмнение, че е мъртъв.

И тогава Алистър дойде при нея. Лицето му беше безизразно, засенчено от тъмнината. Ръцете му бяха изцапани с кръв. Той я вдигна и я бутна от парапета. Докато падаше, тя се зачуди дали не се опитва да убие и нея. Падна върху гъст плет. Клонките му раздираха лицето ѝ,

дърпаха дрехите ѝ и тя остана там — свита, неспособна да вижда, да мисли, да диша.

Изведнъж дъхът ѝ се върна. Гърдите ѝ се изпълниха с болка. Тя се бореше с храстите, вперила поглед нагоре, към терасата високо над главата ѝ. Някой крещеше — висок, грозен вой — но никой не се наведе през парапета, за да види кой е избягал.

Той лежеше по очи върху твърдата земя. Храстите не бяха омекотили падането му и дори в тъмното тя виждаше тъмното петно кръв върху красивото му лице. Очите му бяха затворени и тя го обърна по гръб, сложи ухо на гърдите му, за да провери дали е жив.

Сърцето му биеше слабо, неравномерно. Тя махна косата от очите му и ръцете ѝ се изцапаха с кръв. Коленичи до него, изпълнена с отчаяние, но виждаше само проснатото тяло от картата, пронизано от мечове.

— Мъртъв ли е?

Никога не бе смятала, че гласът на Никодимъс Ботъм ще ѝ се стори толкова приятен. Тя се изправи на крака и прегърна дребния човек, изпълнена с радост.

— Трябва да му помогнем, мистър Ботъм. Има нужда от грижи, има нужда от лекар. Мисля, че е прострелян, а и падна лошо...

— Няма да рискувам живота си — каза решително Никодимъс и я отблъсна от себе си. — Ние имахме уговорка, Негово Благородие и аз. Ако нещо се случи с него, аз трябва да избягам.

— Не можете. Трябва да го заведе някъде на сигурно място.

— Вие ще дойдете с мен. Той ме накара да се закълна, че ще ви заведе невредима в Кент. Той няма да оживее, мис, не и след такова падане. Най-добре е да се погрижим за себе си.

— Не! — Тя отново коленичи до тялото на Гленшийл. — Той няма да умре. Не още. И аз няма да го изоставя. Вие можете да бягате, ако искате. Просто ми оставете каретата му.

— Бог да ви е на помощ, мис, но това не е неговата карета — отвърна Никодимъс. — И колкото по-скоро я изоставя, толкова по-сигурни ще сме всички ние. Предполагам, че собственикът ѝ вече е разбрал, че липсва, и колкото и мнението ми за лондонската полиция да не е много високо, все пак карета и четири коня трудно могат да се скрият.

— Тогава вървете! — яростно каза тя. — Ще го влача, ако се налага.

Никодимъс остана на мястото си, очевидно разкъсван на две.

— Кларджис Стрийт не е много далеч оттук — предложи той.

— Какво значение има това?

— Къщата му се намира на Кларджис Стрийт. Мога да помогна да го занесем дотам. Но това е всичко. След това изчезвам. А ако имате и капчица здрав разум в главата си, ще дойдете с мен. Вече и без това сме закъснели. Ще се върнем в Кент след изгрев-слънце и ще е най-добре да си подготвите някакви извинения.

Ръцете ѝ нежно докоснаха окървавеното лице на Алистър.

— Нямам нужда от извинения — каза тихо тя. — Защото няма да се върна. Помогнете ми да го занеса на сигурно място, Никодимъс, и обещавам, че няма да искам нищо повече от вас.

— Най-вероятно — изръмжа дребният човечец, наведе се и задърпа неподвижното тяло на Гленшийл. — Ще имам нужда от помощта ви, мис. Той е по-тежък, отколкото изглежда.

Двамата заедно успяха да довлечат тялото му до каретата. Жасмин приемаше всеки негов стон като знак, че докато го боли, все още е жив. В момента не можеше да мисли разумно. Единственото, което можеше да направи, беше да се моли — объркана молитва, в която едва ли имаше някакъв смисъл.

Държеше го в скута си, притискайки главата му към гърдите си, докато Никодимъс караше откраднатата карета по пустите лондонски улици. Алистър беше студен, дишането му — плитко, учестено.

— Не смей да умираш, Алистър — изсъска му тя. — Знам, че вината е моя, и няма да позволя смъртта ти да ми тежи на съвестта. Защо, за бога, изведнъж трябваше да станеш толкова благороден? Не умирай, по дяволите.

Тя погледна надолу и в тъмнината на каретата успя да види, че очите му са отворени. Погледът му беше нефокусиран, втрещен и за миг си помисли, че вече е мъртъв. И тогава една сянка на усмивка пробяга по бледите му устни.

— Не още — каза той и отново затвори очи.

ГЛАВА 19

Къщата на Кларджис Стрийт беше тъмна, студена и празна. Жасмин не забеляза нищо друго, докато заедно с Никодимъс се опитваха да пренесат кървящото, неподвижно тяло на Алистър нагоре по стълбите. Три проклетите тесни площадки, а Алистър злоещо мълчеше.

В спалнята беше много студено. Успяха да го сложат върху леглото. Беше толкова неподвижен, че Жасмин се наведе по-близо, за да се увери, че още диша.

— Аз тръгвам — обяви Никодимъс, без да помръдне.

— Къде е прислугата?

— Идват само през деня, с изключение на Малкин, а той още пази онази врата в Кент. Елате с мен, мис. Той се справи досега и ще оцелее, докато Малкин се върне, за да се погрижи за него.

— Сам в тази студена къща, прострелян? Ще умре.

— Господи, мис, той ще умре така или иначе. Не е необходимо да повлича и вас след себе си.

— Бихте ли запалили свещите, мистър Ботъм, преди да ни напуснете? — попита тя с най-спокойния си тон. — Трябва да видя колко лошо е ранен.

Плътта му беше студена, когато свали подгизналата риза. Знаеше какво означава тази влага — кръв, просмукала се в черната коприна. Беше толкова съсредоточена върху пациента си, че почти не забеляза кога в стаята стана светло, концентрирана единствено върху смъртно бледото лице на Алистър под петното кръв.

Изглеждаше прекалено млад, помисли си тя. Прекалено млад да умре. Тя се обърна и видя, че Никодимъс стои до нея, стиснал комплект ленени чаршафи.

— Ще имате нужда от превръзки — каза кисело той. — Почистете го, докато запаля огъня, а след това ще си тръгна, независимо дали ще дойдете с мен или не.

Тя му се усмихна мило.

— Бог да ви благослови, Никодимъс. Ще го спасим.

— Не разчитайте на мен за нищо — протестира Никодимъс. — Аз съм тук, за да се грижа за собствената си кожа.

— Да, Никодимъс — отвърна тя и целуна мургавата му буза, преди отново да се обърне към пациента си.

Изгуби представа за времето. Беше опитна лечителка — Марила я бе научила на всичко, което знаеше за изцеряването. Когато успя да измие кръвта от силното тяло на Алистър, разбра, че нещата не са чак толкова зле, колкото се бе страхувала. Куршумът бе минал през рамото му, разкъсвайки мускула, но беше излязъл, така че не беше необходимо да го вади тя. Изглежда, нямаше счупени кости от падането, а когато превърза раната, той сякаш се поуспокои.

— Дайте да сложим чаршафи на леглото — провлече Никодимъс в ухото ѝ и тя подскочи стресната.

Чак сега осъзна, че в стаята е топло от огъня, който той бе запалил, и че слънцето е изгряло.

— Не трябваше ли вече да сте заминали? — попита тя, прокарайки пръсти през разбърканите си коси.

— И двамата трябваше да сме заминали — отвърна нацупено той, разгъвайки един чаршаф. — Не трябваше да настоявате да останете и съвсем сигурно не би трябвало да сте тук сега. Мога единствено да се надявам, че ще умре от раните си, в противен случай ще ме убие, когато разбере, че не съм ви върнал в Кент.

— Никодимъс...

— А сега трябва да се погрижите и за себе си, мис. Слезте долу и си направете чай, ако в тази къща въобще има подобни неща, докато аз облека негово благородие в прилични дрехи. Не е прилично почтена млада дама като вас да стои при гол мъж! — обяви той.

— Той гол ли е? Бях толкова заета с раните му, че дори не съм забелязала — каза Жасмин и се наведе покрай Никодимъс, за да погледне по-добре.

Никодимъс я отблъсна най-безцеремонно.

— Срамота, мис!

Тя се усмихна уморено, докато отстъпваше назад.

— Ако в къщата има чай, ще го открия — каза тя и тръгна към коридора. — Ще направя чаша и за вас, Никодимъс.

— Бог да ви закриля, мис, но бих предпочел да намеря брендито на негово благородие. Мисля, че то ще свърши най-добра работа и на трима ни.

— Чай, Никодимъс — каза строго тя. — Още е твърде рано за алкохол.

Къщата беше малка и добре подредена, като се изключат кървавите петна по стълбите, отбелязващи пътя им от входната врата към спалнята. Кухнята в приземието беше тъмна и студена. Отне й доста време да открие трески и да запали огън. Чай имаше, да, но не и още кой знае какво, а Жасмин изведнъж осъзна, че е много гладна.

Пиеше втората си чаша, когато Никодимъс се появи.

— Той си почива — каза й той и си наля чаша чай. — Ако не беше паднал, сигурно дори нямаше да изгуби съзнание. Раната му не е толкова лоша, въпреки че е изгубил много кръв. Само да се събуди и край на тревогите ни.

— Не знаех, че се тревожите.

— Още съм тук, нали? Макар че ако не направя нещо с онази проклета карета, ще затънем до гуша в ужасна каша. Като стана въпрос за каша, тук има ли нещо за ядене?

— Не много.

— И сигурно не можете и да готвите — изсумтя Никодимъс.

— Не съм изнежената аристократка, за която, изглежда, ме мислите — отвърна спокойно тя.

— Вярно е, мис. Нямаше да можете да последвате Котката по покривите, ако бяхте. Готова ли сте да се върнете с мен? Ако побързаме, може би ще успеем да се измъкнем от града, преди някой да е забелязал каретата. Можете да кажете, че снощи сте излезли на разходка, изгубили сте се и че чак на сутринта сте успели да намерите пътя към къщата.

— И мислите, че ще ми повярват? Особено след като Гленшийл не се върне?

— На кого му пука дали ще повярват? Не могат да докажат нищо.

— Няма да тръгна, Никодимъс. Вече е прекалено късно да се тревожа за репутацията си и мисля, че и двамата сме го разбрали отдавна. Това, което не бях разбрала, е, че ще унищожа и семейството си по този начин. — Тя се облегна назад и уморено притвори очи. —

Предполагам, не мога да ви помоля да докарате сестра ми в Лондон? Страхувам се, че в Кент не е много сигурно за нея, оставена на милостта на Ерминтруд.

В стаята настъпи кратка тишина, но тогава Никодимъс се обади. В гласа му звучеше груба нежност.

— Ще се погрижа за нея, мис. Тогава вие ще се грижите за Негово Благородие, нали? Той е много лош човек, наистина, но не заслужава да умре.

— Ще го поддържам жив — отвърна Жасмин с лека усмивка.

Отвори очи и видя Никодимъс, застанал до вратата. Гледаше я със странно изражение на лицето.

— Ще заведе сестра ви в Спайтълфийлдс, за да може майка ви да се погрижи за нея. По-стар съм от вас, мис, и съм видял много повече. Не очаквайте нещастиято, преди само да е дошло. Може би ще успеем да се измъкнем от тази каша невредими.

— Надявам се — отвърна слабо Жасмин. — Горещо се надявам.

— Сестра ви, мис Мейтланд, е курва!

Фльор изпусна гоблена в скута си. Цяла сутрин бе очаквала тези думи. Прекара деня в стаята си и до този момент никой не си бе направил труда да я попита нещо. Никаква прислужница не дойде да запали огъня, или да ѝ донесе сутрешния горещ шоколад. Никой не дойде да я попита как е.

Но сега Сали Блейн стоеше на вратата, Ерминтруд се усмихваше самодоволно до нея, а обвинително насоченият ѝ пръст трепереше от гняв. Зад двете сестри се виждаше цяла тълпа заинтригувани зяпачи и на Фльор ѝ бе необходимо всичкото самообладание, което притежаваше, за да вземе отново ръкоделието си.

— За какво говорите, Сали? — успя да каже тя с измамно спокойствие в гласа.

— Ще се обръщате към мен с „мисис Блейн“ — озъби се Сали. Изкусната ѝ прическа трепереше от възмущение. — Сестра ви е изчезнала заедно с граф Гленшийл и можете да сте сигурна, че не му е пристанала. Тя предаде гостоприемството ми и честта ми, а предполагам, че вие не сте по-добра от нея. Искам да се махнете оттук. Незабавно!

Точно както бе предположил Бренан, помисли си отчаяно Фльор, докато Джошая Клег си проправяше път през тълпата. А къде беше Робърт Бренан, когато имаше най-голяма нужда от него.

— Хайде, хайде, мисис Блейн — каза той. — Не можете да обвинявате малката госпожица за прегрешенията на сестра й. Не че аз ви обвинявам, че сте разстроена. Да, това наистина е достойно за гняв. А тъй като съм служител на Короната и съм се клел да пазя гражданите, ще се погрижа мис Мейтланд да бъде върната благополучно в Лондон. — Предложението му беше последвано от усмивка, при която златният му зъб проблесна.

Временното спокойствие на Фльор изчезна и тя скочи от стола си, който се събори зад нея.

— Не! — извика тя, но Клег вече бе хванал здраво ръката й.

— Нямате думата в случая, мис! — остро каза Ерминтруд. — Вие предадохте гостоприемството ни и вече не сте желана тук. Или ще си тръгнете с полицаите, или пеша. И в двата случая ще наредя да претърсят чантите ви, за да се уверя, че не сте откраднали нищо.

— Мис Уинтърс — това беше гласът на Бренан, силен, спокоен, властен. — Сигурен съм, че въобще нямате предвид това. Не и за една стара семейна приятелка, която беше поканена в дома на сестра ви чрез вас.

Ерминтруд сякаш се смути от думите му.

— Тъ... Предполагам, че не. Но сестра й...

— Майката на мис Мейтланд е болна. Извикаха я неочаквано и тя остави по-малката си сестра на моите грижи. Обещах да се погрижа да я изпратя благополучно до вкъщи, тъй като все пак аз ги доведох дотук. — Той хвърли многозначителен поглед към Клег.

Клег обаче не я пусна.

— Аз мога да се погрижа за нея, Роби — каза той. — А може би ще можеш да ни обясниш и какво се е случило с лорд Гленшийл.

— Върна се в Лондон, за да се прегледа при лекаря си, и беше така любезен да предложи на мис Мейтланд да използва каретата му. Защо не пуснеш мис Фльор, Джошая. Може би не осъзнаваш, че още я държиш.

Клег се втренчи в него, но бързо я пусна. Фльор се отдръпна от него, насочвайки се към Бренан, но изведнъж спря. В този миг й се струваше, че няма съюзник, че не може да разчита на помощ отникъде.

Останалите гости се взираха в нея с най-различни изражения, изписани на лицата им — от похотливи усмивки до открито неодобрение. Само Бренан изглеждаше спокоен.

— И как разбрахте всичко това, мистър Бренан? — попита мисис Блейн.

— Да, много си бил зает тази сутрин — добави Клег. — Какво те е накарало да разбереш всичко това? На мен ми се струва, че си прекарал изминалата нощ, зает с други неща. В стаята ти имаше жена, не го отричай и се чудя дали не беше това малко момиченце, което стои сега тук. Тя ли беше?

Останалите гости се забавляваха. Обвинението на Клег предизвика учудени възклицания и Фльор усети как червенината облива лицето ѝ.

— Погледнете я! — извика мисис Блейн. — Тя дори не се опитва да го отрече! Наистина съм била подведена, опитвайки се да им помогна. Мистър Клег, искам незабавно да махнете това създание от къщата ми.

— Не, мисис Блейн — гласът на Бренан беше тих, заповеднически.

Клег спря на половината път към Фльор.

— Моля? — Сали Блейн изглеждаше изумена от това, че един по-низш от нея смъртен се осмелява да ѝ противоречи.

— Хайде, Роби — промърмори Клег. — Главата ти се е размътила. Аз ще се погрижа за мис Фльор.

— Няма да я докосваш, Джошая — каза любезно Бренан — или ще ти извадя сърцето.

На никого не убягна сянката, която помрачи очите на Клег. Това беше истинска, луда ярост и Фльор чак сега започна да разбира тревогите на Бренан относно този човек.

— Какво каза, Роби? — Гласът му беше измамно вежлив.

Фльор най-после се размърда.

— Каза ви да не ме докосвате. Да, прекарах нощта в неговата стая. Да, аз съм мръсница и курва. Но съм курвата на Бренан.

Изражението, изписало се върху лицето на Бренан, би било смешно, ако не беше толкова ужасено. Той отвори уста, за да отрече, после я затвори, победен. Не можеше да каже нищо, което да спаси положението, нито репутацията ѝ, и той го знаеше.

— Е — обади се мисис Блейн. — Ще си вземете... курвата и ще се махнете — заяви величествено домакинята. — И не очаквайте някакво заплащане от страна на съпруга ми заради работата ви тук. Изглежда, сте били прекалено ангажиран да се грижите за гостите ми. Нищо чудно, че се крадяха разни неща наляво и надясно.

Фльор срещна погледа на Бренан. Той беше сериозен, ядосан и малко опасен и за първи път Фльор се усъмни в уместността на необичайната си смелост. Може би това не беше най-подходящият момент да я прояви.

Той я хвана за ръката, защитавайки я с тялото си от любопитните зяпачи, и за миг в сините му очи пробяга огромна тъга.

— Моме — прошепна той толкова тихо, че никой друг не го чуе, — сега вече с вас е свършено.

— Знаем — отвърна тя и му се усмихна. — Знаем.

В къщата беше много студено. Жасмин потри бързо ръце, но и това не помогна. Жилището на граф Гленшийл беше приятно и компактно, но в сравнение с мъничката къща в Спайтълфийлдс беше като истински замък. Стъкнеше ли огъня в кухнята, трябваше да тича горе, за да се погрижи за камината в спалнята и да нагледа заспалия пациент. Докато оправеше всичко и се върнеше долу, огънят в печката беше почти изгаснал.

Поне Никодимъс се бе представил отлично, преди да изчезне. При едно от многобройните си слизания до кухнята откри кутия с храна — половин пушен бут, пет яйца, прясно масло и мляко и дори самун черен хляб.

Донесе ѝ и роклята. Тя я бе погледнала със смесица от облекчение и отвращение. Беше ѝ много удобно с бричовете, без да се налага да слага корсет, да може да тича свободно със спуснати коси.

Но това време беше минало. Върху семейство Мейтланд се бе стоварила истинска катастрофа и Жасмин не виждаше никакъв изход от нея. Облече корсета си, фустите, дебелия вълнена рокля, раздрана под едната ръка. Уви около себе си някакъв стар шал, който откри в кухнята — явно принадлежащ на някоя от прислужниците. Стегна косите си толкова силно, че я заболя, но прие болката като форма на наказание за многобройните си грехове.

Гордостта на първо място. Да мисли, че само тя може да спаси семейството си, когато точно тя стана причината за окончателното им падение. Буйната ѝ природа бе стояла скрита досега, но се бе освободила, защото, когато последва Алистър по покривите на Лондон, това ѝ бе харесало. Харесала ѝ бе опасността и вълнението.

Мързелът и алчността бяха по-дребни грехове, но завистта почти я бе изляла жива. И най-лошото — бе сторила най-грозния, най-страшния грях. Похот.

Тя погледна към Алистър Макалпин с радост и страх, но под всичко това стоеше само плътско желание, което би трябвало да я ужасява. Но беше прекалено силно дори и за това. При спомена за всяко докосване на ръката му, на устните му тялото ѝ потреперваше. Тя се отпусна в креслото пред камината в спалнята на втория етаж. Навън се спускаше мрак, а тя копнееше за него. Той продължаваше да спи и тя се чудеше дали раните му не са по-лоши, отколкото предполагаше. Чудеше се дали въобще някога щеше да се събуди, дали няма да умре. И знаеше, че тогава и тя ще поиска да умре.

— По дяволите, Алистър — прошепна тя на огъня. — Какво ми стори?

Но той продължаваше да спи.

Събуди се стресната. В стаята беше студено и тъмно като в рог. Огънят беше изгаснал, останала бе само топла жарава. Жасмин нямаше представа кое време е, но и не я интересуваеше.

— Проклятие — измърмори тя и коленичи, за да се погрижи за огъня.

Отне ѝ много време. Когато най-после пламна, тя се изправи уморено и се обърна към пациента си... Само за да види, че леглото му е празно.

— О, не! — изстена тя, обхваната от паника. Беше почти стигнала до вратата, когато тя се отвори и Жасмин изкрещя.

Алистър реагира незабавно. Ръката му затисна устата ѝ, тялото му се притисна към нейното и тя усети бясното биене на сърцето му. Беше студен, мокър и ядосан. Гледаше я с гняв, който би могъл да предизвика страхопочитание. Само дето Жасмин едва ли би могла да изпитва точно това чувство в момента.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита той.

За нещастие, той държеше ръката си върху устата ѝ и тя не можеше да направи нищо, освен да стои и да отбелязва все повече и повече тревожни физически факти. Алистър беше без риза. Миришеше на сапун и бренди и явно беше дошъл в съзнание, без да разбере, че Жасмин спи в креслото до камината.

— Ммф — отвърна тя, загледана в очите му.

Той махна ръката си и бързо я пусна.

— Ще го убия този Никодимъс — каза той с тих, опасен глас. — Казах му да ви върне в Кент. Не искам да ми тежите на съвестта. Не че имам такава, но да ви въведа в престъпния живот е твърде достатъчно за една нощ. Трябваше сега да сте при сестра си.

— Казахте ми, че няма да ме пуснете да си отида, докато не ме прелъстите — каза тя. Думите сякаш сами излизаха от устата ѝ. — И бихте могли... И без това вече съм опозорена.

— Промених намерението си. — Той мина покрай нея и се запъти към разбърканото легло.

— Защо?

Въпросът ѝ прозвуча прекалено тъжно и тя млькна бързо. Въпреки романтичната ѝ лудост, това пред нея беше врагът ѝ. Човекът, който можеше да ѝ открадне всичко — сърцето, щастието, надеждата и единствения ѝ истински талант. И ясно ѝ беше дал да разбере, че няма да ѝ остави нищо. Абсолютно нищо.

Той я погледна. Тъмната му коса беше спусната и обграждаше лицето му. Беше се измил, но не си бе направил труда да се избърсне и тъмната набола брада му придаваше пиратски вид. Но той не беше измислен пират от романтична момичешка мечта.

— Не си струва главоболията — отговори ѝ след малко. — Девствениците нямат въображение и са склонни към сълзи. А вие, скъпа, сте ми трън в петата още от мига, в който ви видях.

— Тогава защо просто не ме оставихте на мира? — казваше си, че това, което разкъсва сърцето ѝ, е облекчение, нищо друго.

— Проклет да съм, ако знам. — Той взе някаква риза и внимателно напъха ранената си ръка в ръкава. — Може би съм замаян от болка.

— Ако искате, ще съм повече от щастлива да ви ударя по ръката — каза сладко тя.

— Няма да е необходимо. Колкото и да оценявам готовността ви да жертвате хубавото си тяло, мисля, че ще отклоня предложението ви. Трябва да ви върнем вкъщи при семейството ви и да измислим достоверно извинение за отсъствието ви. За другата възможност просто не мога и да си помисля.

— Каква е другата възможност?

— Светът, миличка, ще очаква да се ожения за вас, за да спася репутацията ви. А това е нещо, което не съм готов да направя.

— Нито пък аз — озъби се тя. — На първо място, нямам намерение да се омъжвам за когото и да било. Не харесвам повечето мъже, а вас ви ненавиждам.

— Вече?

Видя леката усмивчица, която играеше по устните му, и това още повече я разгневи.

— И дори и да бях достатъчно глупава да ви харесвам или да си мисля, че репутацията ми може да се спаси от нещо толкова обикновено като брака, то това едва ли би бил брак с човек, който прави всичко възможно да бъде обесен.

— Съвсем вярно. Но вие не сте толкова глупава, че да ме харесвате?

— Не.

— И нямате никакво желание да се омъжвате за когото и да било?

— Не.

Той се приближаваше. Беше забравил, че закопчаваше ризата си, забравил, че имаше намерение да я разкара.

— И ме ненавиждате неимоверно?

— Да.

Тя отстъпваше назад. Подът беше студен под обутите ѝ само с чорапи крака, но стаята започваше да се затопля от огъня. А Алистър не приличаше на човек, който току-що се е върнал от прага на смъртта. Всъщност изглеждаше прекалено жизнен. Прекалено опасен. Прекалено решителен.

— Всъщност ме презирате?

— Да.

— Не искате дори да ви докосвам? — Той хвана един дълъг кичур от косата ѝ и бавно го разтри между пръстите си, докато

погледът му срещна нейния.

— Да — каза тя. — Тъ... Не. Искам да кажа...

— Какво искате да кажете, Джес? Моя Джес. Искате да отидете в гроба недокосвана? Неопетнена от мъжки ръце?

— Да — отвърна трепереща тя. Искаше ръцете му да я докоснат, искаше да я опетнят.

— И мислите, че ще позволя това да се случи, Джес?

— Току-що казахте точно това.

Той се наведе напред. Устата му беше толкова близо, че тя усети мириса на бренди.

— О, Джес — прошепна той, докосвайки леко меките й, треперещи устни. — Страхувам се, че промених намерението си.

ГЛАВА 20

Тя го гледаше със смесица от отчаяние и примирение, помисли си Алистър. Сякаш знаеше, че вече няма измъкване, че времето е дошло. Тя го знаеше и странно, приемаше го. Но той не можеше да е сигурен дали тя наистина го иска, или просто се бе изморила.

— Мразя тази рокля — каза той съвсем делово и посегна към скромното деколте.

Имаше силни ръце и не представляваше голяма трудност да го разкъса. Разголи раменете ѝ и роклята се свлече на пода. Жасмин остана пред него облечена единствено с бельото си.

— Само нея имам — каза спокойно тя.

Като девица-мъченица, помисли си той, приемаща покорно ужасната си орис.

— Ще ти купя друга.

Това беше достатъчно, за да предизвика някаква реакция у нея. Синьо-зелените ѝ очи проблеснаха за миг, после отново станаха безжизнени.

— Не.

— Връщаме се пак на тази игра, така ли?

— Да.

Вече веднъж си бе имал работа с корсета ѝ в каретата, която ги докара в Лондон, а ризата отдолу беше от обикновен памук, без никаква дантела.

— Ще ти купя и ново бельо. Това сякаш е на манастирска послушница. — Той посегна зад нея и развърза връзките на корсета.

— Не мисля, че монахините носят корсети. — Гласът ѝ се повиши леко, когато пръстите му докоснаха гърдите ѝ и той свали корсета.

Харесваше гърдите ѝ. Винаги бе харесвал надарени жени, но въпреки това малките, добре оформени гърди на Жасмин му се струваха идеални. Искаше отново да я вкуси...

Но не още. Нямахме намерение да бърза. Беше мислил много за този момент и той трябваше да бъде запечатан. А тя трябваше да престане да изглежда като проклета измъчвана светица и да покаже малко повече ентузиазъм.

— Не знам — каза той. — Никога не съм събличал монахиня. Досега — добави.

Не свърши работа. Тя не го поглеждаше, не отговаряше. Фустите ѝ се свлякоха в краката ѝ и тя остана само по риза. В стаята беше студено и зърната на гърдите ѝ се виждаха през обикновената ленена материя. Алистър искаше да я стопли.

— Харесвам косата ти, когато е спусната.

Наведе се да я развърже. Така лицето ѝ дойде съвсем близо до гърдите му и той усети топлината на дъха ѝ, въпреки че тя се опитваше да го сдържа, докато той се бореше с фуркетите. Това, че беше възбуден, едва ли беше нещо, което си струва да се забележи. Намираше се почти в непрекъсната възбуда, откак я видя първия път, и вече започваше да свиква. Започнал бе да свиква и с тъжната истина, че никоя друга жена не му се струваше подходяща да го освободи от това напрежение.

Косите ѝ се разпиляха по гърба ѝ и му се прииска да зарови лицето си в тях. Не го направи.

— Приличаш на Жана д'Арк, обречена на пламъците — каза тихо той.

Това вече свърши работа. Тя вдигна поглед. Очите ѝ бяха огромни и блестяха.

— Така ли?

— Обречена? Да. Не можеш да избягаш. Кажи ми, Джес. Наистина ли искаш?

Той се наведе ниско. Гласът му беше тих и лукав. Виждаше как гърдите ѝ се вдигат и спускат бързо, но не можеше да разгадава реакциите ѝ. Дали беше страх или омраза, или беше същото всепоглъщащо желание, каквото изпитваше и той?

— Ще ми се никога да не те бях срещала — каза тихо тя.

— Това не е отговор. Искаш ли да избягаш, Джес? Само го кажи и ще те върна вкъщи, без да те докосвам.

Тя затвори очи за миг и когато отново ги отвори, в тях блестеше гняв.

— Няма ли да вземеш решение, Алистър? — каза яростно тя. — Първо ми казваш, че ще го направиш, после казваш, че не ме искаш. После настояваш, че ще ме прелъстиш, а след това ми предлагаш начин да се измъкна. Не мисля, че въобще имаш някаква представа какво искаш, но каквото и да е то, явно не съм аз, слава богу.

Наистина беше разгневена и това му харесваше. Хвана ръката ѝ, придърпа я към себе си и я сложи върху възбудения си член. Тя се опита да се отскубне, но той не я пусна.

— Това означава, скъпа Джес, че те желая. Много. — Тя все още се дърпаше, опитвайки се да се освободи, но той не я пускаше. — Това означава, че мога да те любя независимо дали се бориш, независимо дали си пасивна като светица, понасяща мъчения, независимо дали и ти го искаш. Това означава, че съм мъж, Джес. А точно сега не ме интересуват нито чест, нито приличие, нито девическа репутация. Всичко, което искам, е тялото ти под моето, краката ти — на кръста ми, сърцето ти — биещо под моето. Искам да бъда в теб. Имам нужда от теб.

Беше твърде късно да върне назад последното проклето изречение, но можеше единствено да се надява, че тя не е забелязала. Вече не се опитваше да освободи ръката си и дори го беше хванала леко, нежно.

Той плъзна другата си ръка зад врата ѝ, под тежката коса, и наклони лицето си към нейното.

— Какъв е отговорът, Жасмин?

Тя облиза устните си и той усети как членът му подскочи в ръката ѝ.

— Какъв беше въпросът?

— Да те пусна ли?

— Не.

— Защо?

— Защото искам да почувствам пламъците. И аз имам нужда от теб.

Тя се наведе и го целуна.

За първа истинска целувка беше доста неумела и толкова неопишуемо еротична, че той за малко не свърши в ръката ѝ. Устните ѝ бяха меки, покорни, търсеци и той наклони глава, оставяйки се да го

вкуси, да проучи контурите на устните му, преди да ги разтвори, допусчайки я вътре.

Докосването на езика му до нейния я стресна, както винаги. Но този път не се отдръпна, а се сгуши в него и езикът ѝ се стрелна в срамежлив флирт.

Той изстена. Стига толкова с намерението да проточи акта. Със скоростта, с която се движеше тя, може би беше въпрос на минути. А той беше мъж, който никога, никога не губеше контрол.

Леглото беше зад тях — високо, голямо, разбъркано. Прекалено далеч, но подът беше твърд, а тя щеше да лежи под него. Дръпна се леко назад, но имаше чувството, че се е отдалечил на мили разстояние.

— Ще те изгоря жива — каза той и я целуна по шията.

Вдигна я на ръце, без да обръща внимание на парещата болка от раната, и я понесе към леглото.

„Не се страхувам!“ — казваше си Жасмин, треперееща, докато той я слагаше в леглото.

Той беше прав, вече не можеше да избяга. Той щеше да разбие сърцето ѝ и да умре, а тя щеше да стои до ешафода и ще го гледа, ще плаче за него. Но в този момент нищо нямаше значение. Беше твърде късно, картите бяха прочетени. Тя лежеше там и чакаше любовника ѝ да предяви правата си над нея.

Ръцете му бяха нежни върху разхлабеното деколте на ризата ѝ, разпусчайки връзките. Той я съблече, захвърли я настрани с обичайното си елегантно презрение и тя остана да лежи — гола и уязвима — под погледа му, надявайки се, че тъмнината ще пожали свенливостта ѝ.

Но беше забравила, че котките виждат и в тъмното. Алистър се качи върху нея, подпрял ръцете си от двете страни на тялото ѝ. Наведе се и дългите му коси докоснаха лицето ѝ. И тогава измърка — тих, дълбок звук някъде от основата на гърлото му — и потри лицето си в нейното.

Тя вдигна ръце, за да го докосне, да погали топлите му голи гърди. Усети костите, сухожилията, силните мускули. Малките, къдрави косъмчета, каквито никога преди не беше виждала. Напрежението на мускулите му. И ръцете ѝ потрепериха.

Отблъсна го нежно. Той легна на леглото до нея и посегна към бричовите си, но тя вече се бе надигнала на лакът, надвесена над него в

тъмнината. Останала гола в тъмното, чувстваше се като порочно и диво, магическо същество. Никой не можеше да я види и тя беше свободна да прави каквото си иска.

Целуна бавно устните му, проследявайки очертанията им, захапвайки го леко. Той се опита да я докосне, но тя сложи ръцете му на леглото.

— Позволи ми — каза тя и коленичи над него. И той ѝ позволи.

Тя целуна шията му, оставяйки дългата си коса да погали голите му гърди. Ръката му се плъзна под косите ѝ и той я погали в бавна, приятна милувка. Устните ѝ се плъзнаха надолу към гърдите му и езикът ѝ докосна плоското зърно.

Реакцията му беше толкова бурна, че тя за миг си помисли, че му е причинила болка. Той изпъшка — дълбок, болезнен звук — и ръката му се стегна върху тила ѝ. Но я държеше до себе си и тя продължи, завъртя езика си около зърното така, както той бе направил с нея в каретата толкова, толкова отдавна.

Той отново посегна към бричовите си и ги събу. Жасмин се поколеба за миг, изпълнена с несигурност. Очите ѝ вече бяха свикнали с тъмнината, а той нямаше почти нищо общо с ограничените ѝ познания за мъжката анатомия.

Той явно усети несигурността ѝ. Ръцете му хванаха лицето ѝ, палците му нежно погалиха бузите ѝ и тя се отпусна върху леглото, затвори очи, готова за това, което знаеше, че ще се случи.

Но то не се случи. Най-после отвори очи и го видя, надвесен над нея, да я наблюдава. Изражението му беше заинтригувано. Тя погледна надолу, за да види дали не му е минало, но той продължаваше да е все така възбуден. Може би дори още повече.

— Така е по-добре — прошепна той. — Лицето ти отново бе заприличало на лице на мъченица.

— Не мисля, че ще стане — каза тя с глас, изпълнен със съмнение.

— Довери ми се — просто легни, отпусни се и не мисли за нищо. Ще ти кажа, когато съм готов.

Тя го погледна учудено. Сигурна беше, че ѝ се подиграва. Но направи това, което ѝ каза — затвори очи и се замисли за ясни сини небеса, зелени полета и прекрасно лято...

Устата му беше между краката ѝ. Тя извика изплашено, опитвайки се да седне, да го отблъсне, но той беше твърде силен. Държеше хълбоците ѝ здраво, докато устните му докосваха най-скритото място на тялото ѝ. Тя се опита да го ритне, но той просто я държеше и всичките ѝ усилия си бяха чиста загуба на време. Тя се отпусна отново на леглото, задъхана, ядосана, ужасена от покварените неща, които ѝ правеше с устните си, с езика си. Дългата му коса се бе разпиляла по бедрата ѝ и тя посегна да я дръпне, да се опита да го спре. Но вместо това пръстите ѝ се плъзнаха между дългите кичури и тя го погали, докато главата му се движеше.

Това беше неописуем грях. Това беше най-долно мъчение и тя заслужаваше тази страшна болка, която се надигаше в нея, изпращайки тръпка на непознат копнеж по цялото ѝ тяло. Той вече не държеше хълбоците ѝ — не би могла да избяга, дори и да иска. Беше ѝ студено и топло едновременно. Трепереше, страхувайки се, че може да се разпадне на хиляди малки парченца, страхувайки се, че може да се пренесе на някакво тъмно място и никога повече да не се върне. Тъмната, пареща празнота нарастваше, обхващаше тялото ѝ и тя се замята в безумен опит да я прогони.

— Не се противи, Джес — прошепна той до корема ѝ. — Трябва да свършиш, заради мен.

Тя нямаше представа за какво ѝ говори. Опита се да се отдръпне, но той отново притисна устните си към нея и тя силно стисна разбърканите чаршафи, зарови пети в дюшека — отчаяна, изгубена, с единствената мисъл да избяга.

И избяга. Той я докосна с ръце и с устни и новата сила на удоволствието я разтърси, разкъса последните връзки със сигурността, хвърли я в онази празнота, от която толкова се страхуваше. Сякаш цялото ѝ тяло се сгърчи и светът спря да се върти.

Беше мокра от пот, сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя си помисли, че може да изхвъркне от гърдите ѝ; всеки нерв, всяка частица от тялото ѝ трепереха, а той се надигна между краката ѝ. Хвана лицето ѝ и я целуна.

— Още ли си там — попита той усмихнат.

— Не съм сигурна — отвърна тя слабо.

— Сега ще разбера.

Тя беше прекалено вцепенена, за да разбере какво прави той, докато не започна бавно да влиза в нея. Внимаваше да не я насилва, да не ѝ причини болка. Оказа се права — нямаше да стане, той беше толкова голям, а тя — прекалено тясна.

Той се оказа прав — ставаше прекрасно. Докато изведнъж не спря, а тя искаше още. Жадуваше за още.

— Това е частта, която няма да ти хареса — промълви той, но тя не му обърна внимание.

Не беше убедена, че ѝ харесва каквото и да било от всичкото това. Не беше убедена, че не е умряла и вече не е в рая.

Той се отдръпна, после влезе отново, малко по-силно, и отново спря. Тя потрепери, надигна хълбоците си, стисна раменете му, несигурна какво точно иска, макар да знаеше, че го иска повече от самия живот.

Той отново се отдръпна. Хвана ръцете ѝ и ги сложи на леглото, преплитайки пръстите си с нейните. И когато този път влезе, не спря, разкъсвайки тънката бариера на девствеността ѝ, прониквайки дълбоко в нея.

Болеше. Разкъсваше я, но тя се наслади на болката. Това я правеше негова така, както той вече беше неин. До края на живота му.

Остана неподвижен в нея, позволявайки ѝ да свикне с размера му, с посегателството върху тялото и душата ѝ, а ръцете му галеха нежно лицето ѝ — тиха утеха и въпрос. Тя обърна глава и целуна ръката му.

Той изстена и понечи да се отдръпне и тя се паникьоса за миг. Изплаши се, че той ще я остави, изплаши се, че се е отвратил от девствеността ѝ, от болката ѝ, от желанието ѝ.

Но той само натисна отново, този път по-дълбоко, през разкъсаната бариера на невинността ѝ, изпълвайки я толкова дълбоко, че тя си помисли, че ще се разпадне от удоволствието.

— Пак — прошепна до рамото му и усети как тялото му се разтресе в беззвучен смях.

— Дръж се — отговори той.

Обещание и предупреждение. Взе ръцете ѝ и ги сложи върху потните си рамене. Беше твърд като стомана, всеки мускул от тялото му беше напрегнат.

Започна да влиза по-дълбоко — бавен ритъм, който почти я върна в нормално, спокойно състояние. Само дето искаше още от него, само дето надигаше бедрата си, за да посрещне движенията му, които ставаха все по-бързи. Притискаха я към леглото, а ноктите ѝ се забиха в раменете му, в опит да се задържи, но се изплъзваше, изплъзваше, а той се движеше и движеше толкова дълбоко в нея. Жасмин не искаше да го изгуби, не искаше да го пусне, но вълната я понесе внезапно, помитайки всичката сигурност, която някога бе имала, и тя избухна в пламъци — силен спазъм на истинска чувственост, която я изпрати в тъмнината.

И той дойде с нея, внезапно спрял да се движи, и тя чу приглушения му стон, когато зарови лицето си в косите ѝ, заливайки я с топлина, живот и безгранично желание.

Не беше съвсем сигурна какво се случи след това. Как бе успял да се откопчи от тялото ѝ, от леглото само за да се върне след минута с влажна кърпа. Избърса окъпаните ѝ в сълзи страни, избърса я между краката и тя отново изпита вече познатия копнеж.

След това я надигна и прегърна силно, махайки косите от челото ѝ.

— Беше прав — прошепна тя, учудена, че все още може да говори.

— Аз винаги съм прав. Но за кой точно момент на проявена мъдрост говориш? Когато ти казах, че ще стане ли?

Тя поклати глава.

— Когато каза, че девствениците плачат и нямат въображение — промълви тя с плачлив глас и изхълца. — Сигурно ме мразиш.

— Намирам те за прекрасна, моя Джес — погали я. — Можеш да плачеш колкото си искаш.

Тя го погледна. Осъзнаваше колко патетична изглежда.

— Защо?

— Защото те оби... — Той бързо спря. — Защото обичам да карам младите жени да плачат. Това, предполагам, е от долната ми природа. Не мога да устоя на желанието да ги тормозя.

Тя се усмихна леко.

— А пък аз си помислих, че си запазил лошото си държане само за мен.

— О, да, така е, моя Джес. Ти вдъхновяваш неимоверно лошотията ми. — Той докосна леко лицето ѝ и се намръщи. — Мисля, че ръката ми отново започна да кърви.

Джес подскочи.

— Ще намеря превръзките...

Той я бутна обратно.

— Ще мируваш. Нищо ми няма. Просто драскотина. Малко повече кръв само ще я прочисти.

— Би трябвало да си почиваш! Не биваше да се напрягаш...

— Ако не престанеш да шаваш, ще се напругна отново, а мисля, че за теб ще е най-добре да си починеш.

— Отново? — попита тя учудена.

— Отново — каза рязко той. — Но ще имаш нужда от силите си. Заспивай, Джес.

— Но ръката ти...

— Забрави за ръката ми. Заспивай или ще направя нещо, което отново ще я накара да прокърви.

Тя го виждаше доста ясно в тъмнината. Ясни кехлибарени очи, толкова потайни, толкова предпазливи спрямо всичко и всеки. Широка му, дяволита уста. Красивото му, изгубено лице.

— Ти ще умреш — каза тя безнадеждно.

Той дори не премига.

— Не и преди да те имам по всички възможни начини, които мога да измисля. Дотогава вече ще се радваш да ме видиш как си отивам.

Тъмни, лоши мисли танцуваха в заспиващия ѝ мозък, фантазии и видения и полузабравени истории, разказвани от кикотещи се ученички.

— По всички възможни начини? — прошепна сънливо тя и се сгуши доверчиво в него.

— И още повече.

Тя плъзна ръка по гърдите му, покривайки сърцето му. Биеше равномерно. Сигурно и истинско, сякаш смъртта не го очакваше.

Затвори очи и се унесе. В съня ѝ затанцуваха карти и Принцът на мечовете лежеше студен и окървавен в краката ѝ.

ГЛАВА 21

Когато се събуди, беше сама, както и бе очаквала. Предположи, че е късно сутринта, съдейки по ъгъла, по който слънчевата светлина влизаше през прозореца. Огънят беше запален и грееше приятно. Дрехите му ги нямаше. Всъщност и нейните.

Жасмин седна в леглото и се уви в дебелия ленен чаршаф. Болеше я навсякъде — дори и там, където никога не бе предполагала, че може да изпитва болка. Беше изтощена, лепкава, изгубена. И изпитваше отчаяна нужда от баня.

Слезе от леглото, увита в чаршафа като с римска тога. В къщата беше съвсем тихо — от улицата се чуваха обичайните градски шумове, но вътре беше съвсем спокойно. Не се и съмняваше, че е сама в цялата сграда.

В малка стаичка, недалеч от спалнята на Алистър, намери вана, която я очакваше, издигаща пара, и нови дрехи. Бельо с волани от толкова скъпа дантела, че сигурно с парите би могла да храни семейството си цяла седмица. Розова рокля, която беше толкова красива, че чак ѝ се приплака. Но не можеше да плаче.

Пусна чаршафа на пода и стъпи в ароматизираната топла вода, отпусвайки се в успокояващата ѝ прегръдка. Преди много години Марила ѝ бе разказвала истории за феи и магически същества и тя си спомни приказката за омагьосания замък, където невидими слуги се грижеха за огъня, за ваните, приготвяха вкусни ястия. Но това тук не беше магия и едва ли можеше да се нарече щастлив край.

Облече се бавно до огъня. Искаше ѝ се Алистър да се върне, но знаеше, че няма да го стори. Косата ѝ все още беше влажна, когато я прибра на кок. Дори розовите пантофки бяха точния ѝ размер. И тогава слезе по стълбите, за да намери истинската си любов, да намери ястие, сготвено от феи, да намери отговора на бъдещето си.

Но откри само Никодимъс Ботъм.

— Как само изглеждате! — каза той с изпълнен с възхищение глас и скочи от кухненската маса, където беше приседнал. — Този път

съм надминал себе си. Негово Благородие ми каза да ви намеря нещо красиво и наистина съм го направил. Така сте истинска наслада за очите!

— Трябваше да се досетя, че вие сте влезли в ролята на възшебната ми кръстница. Сигурно вие сте занесли и водата за ваната ми горе?

— Аз не съм слуга — възпротиви се той. — Това, което Негово Благородие може да иска от мен, все пак си има известни граници.

— Къде са слугите?

— Още не са се върнали. И няма и да се върнат, според негово благородие. Каза, че не смята да остава задълго тук.

— Разбирам — в кухнята беше студено и тъмно. Както и в сърцето ѝ. — Знаете ли къде е сестра ми?

— Бог ви обича, мис, тя вече си е вкъщи. Където трябва да заведе и вас. И този път никакви възражения. Гленшийл каза, че трябва да ви заведе вкъщи, и този път ще изпълня задължението си. Ще ми отреже главата, ако не го направя.

— Ами ако аз не искам да си тръгна? — попита съвсем тихо тя.

Върху лицето на Никодимъс се изписаха тъга и съжаление.

— О, мис, не искайте да кажете това. Той не ви иска тук. Това е жестоката истина, но такъв е животът, а вие сте живели достатъчно дълго в Спайтълфийлдс, за да го знаете. Той свърши с вас, а сега ще се заеме с други неща, които го интересуват повече. Като кражбата. Не бихте могли да сте щастлива с такъв мъж и го знаете. Бъдете благодарна, че ви отпраща, преди да е станало още по-лошо.

— Да ме отпраща? — повтори глухо Жасмин. Затвори очи, опитвайки се да извика картите в главата си, да намери някаква насока, някакво обяснение. Но нямаше нищо. Бяха си отишли заедно с невинността ѝ. Отвори очи. — Ще го убия със собствените си ръце — каза съвсем спокойно.

Никодимъс я бе наблюдавал тревожно, със съжаление, но като чу думите ѝ, лицето му засия.

— Това е моето момиче! Той не заслужава сълзите ви, Бог да ви благослови. Той е нищо и никакъв негодник, който ще свърши на ешафода, и вие сте си много по-добре без него.

— Разбира се, че съм, Никодимъс. А сега ме заведете вкъщи, ако обичате. Семейството ми сигурно се притеснява за мен.

Сигурно съм си ударил главата, когато съм паднал, помисли си Алистър, отпивайки от гъстото кафе, което Фреди Арбътнот предвидливо му бе осигурил. Нещо, което бе объркало напълно здравия му разум и той още не се бе върнал.

Не трябваше да я докосва. Не трябваше да спи с нея. Въобще не трябваше да я взема със себе си по покривите, но това беше преди падането, затова не можеше да приписва точно тази лудост на размътения си мозък.

Първият поглед към Жасмин Мейтланд се бе оказал по-опасен от всякакво падане, по-опасен от всякаква огнестрелна рана. А той беше човек, който харесваше опасностите.

Чудеше се какво ли прави тя сега. Дали Никодимъс вече я е отвел у дома? Дали бе отказала да тръгне? Дали Никодимъс вече ѝ е дал внимателно съчиненото писмо, което щеше да попари нежните ѝ чувства, ако имаше такива?

Беше го обмислял дълго, търсейки подходящия тон. Достатъчно подигравателно, за да я ядоса, без да я плаши. Достатъчно снизходително, за да я накара да го намрази. Достатъчно практично, за да я накара да приеме кадифената кесия със златни монети.

О, беше толкова дяволски умен! Беше ѝ направил комплимент за несръчния ѝ ентузиазъм по отношение на любовта. Предлагаше ѝ да я препоръча на по-възрастните си приятели, които си търсеха любовница.

Тя никога повече нямаше да му проговори, нямаше да го приближи. Съвсем разумно бе попарил евентуалните чувства, които изпитва към него, защото точно това трябваше да направи.

Но защо тогава се чувстваше толкова зле?

Фреди излезе от спалнята си, току-що измит и избръснат, облечен от превъзходния си камериер, макар че изглеждаше някак несигурен.

— Ти си целият изпълнен със злоба, Алистър — каза той и се отпусна в едно кресло. — Първо изчезваш от Кент, оставяйки ме там, без да имам с какво да се върна, като вземаш и това момиче Мейтланд, така че цялата къща се вдига на крак и обвинения хвърчат наляво и

надясно, а след това се връщаш рано сутринта без никакви обяснения и извинения и очакваш да ти се зарадвам.

— Разбира се, Фреди — отвърна весело Алистър. — И не беше рано сутринта, а в единайсет часа. И независимо какво си мислиш, бях много болен, затова се върнах в Лондон, за да говоря с лекаря си, и оставих мис Мейтланд пред къщата им същата тази нощ. И никой не може да докаже нещо друго.

— И защо някой да иска да го прави? — попита Фреди. Днес беше малко по-умен от обикновено.

— Нямам представа — отвърна Алистър с херувимска усмивка. — Изяж си закуската, човече. Днес имаме доста работа.

При тези думи Фреди видимо засия.

— Борба с петли? — попита той. — Боксов мач? Търг за породисти коне?

— Нито едно от всичките, Фреди. Отиваме в Лондонската кула.

— Огън и жупел!

— Точно така.

Спайтълфийлдс изглеждаше още по-мрачен отпреди, макар че Жасмин едва ли си бе помисляла, че това е възможно. Денят беше сив и студен и ледът скова дори сърцето ѝ, докато се изкачваше по стълбите, изпънала гръб и рамене. Зад нея Никодимъс седеше в наетата карета, а златните монети, които бе хвърлила срещу него, засипваха седалките и пода.

Писмото на Алистър все още беше в ръката ѝ, смачкано в стегната малка топка. Щеше да го пази винаги, за да ѝ напомня каква глупачка е била. Като че ли въобще можеше да забрави.

Фльор вече бе отворила вратата и се хвърли на врата ѝ, обляна в сълзи.

— Къде беше, Жасмин? Толкова се разтревожих!

Жасмин дори не погледна назад. Пристъпи в скромното, тъмно фоайе и затвори вратата след себе си. Затвори миналото.

И смелостта ѝ се стопи. Облегна се на вратата и затвори очи. *Няма да плача, каза си отчаяно. Няма да плача.*

Фльор я прегърна нежно и я заведе до камината, мърморейки успокоителни, безсмислени фрази. Зави коленете ѝ с едно одеяло и

изчезна, оставяйки Жасмин да се взира невиждащо в огъня. Само след няколко минути се върна със силен чай и бисквити и Жасмин започна да яде методично, като нарочно не мислеше за нищо.

— О, Жасмин — тихо се обади Фльор. — Какво ти е сторил?

Жасмин вдигна поглед, стресната от собственото си вгълбяване. Успя да се усмихне.

— Нищо, от което да не мога да се възстановя, Фльор — отвърна й. — Съжалявам, че те въвлякох в това. Трябваше да се грижа за теб...

— Аз мога и сама да се грижа за себе си, Жасмин. Толкова отдавна се опитвам да ти го кажа. Не е нужно да правиш всичко сама.

— Защото само създавам още по-голяма бъркотия. Къде е мама?

— Лежи.

— Някаква причина този път?

— Две опозорени дъщери.

— О, не, Фльор! — Жасмин изпусна чашата си и тя се разби на пода. — Не може да съм опозорила и теб.

— Разбира се, че не би могла — каза малко рязко Фльор. — За това е необходим мъж. Поздрави ме, Джес. Ще се омъжвам. Днес.

— Не.

Фльор я гледаше, без да мигва.

— Моля?

— Казах не. Няма да ти позволя да се хвърлиш в лапите на някой богат идиот, когото ненавиждаш. Парите нямат значение... Досега сме се справяли и ще продължим да се справяме. Искам да се омъжиш по любов.

— Не знаех, че вярваш в любовта, Жасмин.

— Не вярвам — бързо отвърна тя. — Не и за мен. Но ти си различна, Фльор. Ти заслужаваш любов. Заслужаваш всички хубави неща на света.

— А ти не, така ли?

— Не говорим за мен. Кой е той? Не е онзи идиот Фреди Арбътнот? Или онзи отвратителен дърт развратник лорд Едисън? Не си им позволила да те докоснат, нали?

— Страхувам се, че не се омъжвам нито по любов, нито за пари. Днес следобед ще се омъжа за Робърт Бренан в църквата „Сейнт Гайлс“. Радвам се, че се върна навреме, за да присъстваш. Ако искаш.

Имаше нещо ужасно нередно. Жасмин трябваше само да погледне внимателно бледото, решително лице на Фльор, за да го разбере. Собственото ѝ отчаяние се стопи.

— Ще се омъжиш за полица — каза равно тя. — И казваш, че не е по любов.

— Аз го принудих, Джес. Съобщих на всеослушание, че съм прекарала нощта в спалнята му в имението Блейн, и той просто нямаше друг избор. Мрази ме.

— Прекарала си нощта с него? — извика Жасмин, пренебрегвайки собственото си падение.

— Не. Просто казах, че съм го сторила.

— Защо? — успя да попита най-после Жасмин.

— Защото той е толкова ужасно почтен. Защото бях ядосана. Защото съм глупачка и си мислех, че ако съм опозорена, той може би ще поиска да ме вземе.

— И очевидно точно така е станало.

— Само че не иска. Прави го с нежелание. Толкова обърках всичко, Джес. А го обичам.

Фльор избухна в сълзи, строполи се на пода и зарови глава в скута на сестра си. Жасмин погали златистите ѝ къдрици.

— И двете направихме истинска бъркотия от живота си, нали, Фльор? Какво ще правим сега?

— Аз ще се омъжа за Робърт Бренан — отвърна Фльор. — Дори и да ме мрази до края на живота си, аз ще бъда негова. И ще му бъда добра съпруга, Джес. Много по-добра, отколкото бих била на някой богат лорд.

— Права си, Фльор. Трябваше и аз да го разбера. — Тя хвана сестра си за раменете и я погледна в пълните със сълзи очи. — Не можеш да отидеш пред олтара с вид на мръсно коте, любов моя. Щом ще се омъжваш, трябва да бъдеш най-красивата булка на света. Нека Бренан оцени това, което получава. Какво ще облечеш?

— Не съм мислила.

— Денят на сватбата ти, а ти не знаеш какво ще облечеш? Срамота! — Жасмин се изправи решително. — Това е последният път, в който ще организирам живота ти, Фльор. Ела с мен, аз ще се погрижа за всичко.

— Мама отказва да дойде на сватбата — подсмърчаше Фльор. — Казва, че съм опропастила живота ѝ и съм разбила сърцето ѝ.

— Още по-добре — отвърна бързо Жасмин. — Без нея ще се забавляваме повече. Хайде, мила. Имаме доста работа.

Денят на сватбата ѝ премина като в мъгла. Самият сър Джон Филдинг бе изпратил карета, която да докара булката и свитата ѝ до църквата, и когато каретата пристигна, тя беше готова, облечена в бледорозова коприна, изкъпана, парфюмирана, с безукорна прическа. Жасмин бе успяла да намери дребни розови рози за букет, като няколко забодоха в косите ѝ. Фльор бе седяла търпеливо, докато сестра ѝ се суетеше около нея.

В църквата за малко не изгуби самообладание. Знаеше, че всичко може да стане съвсем просто. Можеше да откаже да се омъжи за Робърт Бренан. Никой нямаше да я принуди насила, а той щеше да се освободи от бремето на отговорността, което му бе натрапила.

Беше се проявила като изключителна егоистка, знаеше го и ако въобще притежаваше някаква почтеност, щеше да го освободи. Видя го да стои пред църквата. Чакаше я с мрачно, хладно изражение и решителността ѝ се стопи.

Жасмин вървеше до нея, хванала я за ръката, когато Фльор внезапно спря на половината път по пътеката. Църквата беше празна, с изключение на още един човек — възрастен джентълмен с превръзка през очите. Лесно можеше да се обърне и да избяга, да сложи край на този фарс, да освободи Бренан. Но Жасмин я държеше здраво, сякаш усещаше смущението ѝ.

— Страхувам се, Джес — прошепна тя.

— Знам — отвърна Жасмин с натезал от тъга глас. — Обичаш ли го, Фльор?

— Бог да ми е на помощ, да.

Фльор се загледа в него, преглъщайки сълзите. Повтаряше си, че най-доброто, което може да направи, е да се обърне и да избяга. Но Жасмин я стискаше здраво.

— Искаш ли го, Фльор?

— Да — отрони безнадеждно тя.

— Тогава бори се за него. Това е денят на сватбата ти, Фльор. Вземи го.

Фльор не го погледна, когато застана до него. Ръката ѝ трепереше, леденостудена под ръкавицата, когато той я хвана с голямата си ръка на работник. Несъответствието между двамата никога не е било по-очевидно. Той беше човек от народа с големи, силни, широки ръце, които познаваха тежкия труд. Нейните бяха нежни, деликатни, свикнали да държат четката и иглата. Тя щеше да опропасти живота му. Не я беше грижа.

Свърши много бързо. Няколко смотолевени думи, които трябваше да се повторят. Подписаха се в регистъра — неговите груби драсканици, нейният дребен почерк. После излезе в късния есенен следобед, хванала под ръка Робърт Бренан.

Не си спомняше кога си е тръгнала сестра ѝ. Не си спомняше нищо, докато вървяха по тъмните улици, а едрото му тяло беше до нея, осигурявайки ѝ защита.

Спряха пред една шумна кръчма и тя му хвърли бърз, разтревожен поглед. Изражението му беше непроницаемо.

— Къде ще живеем? — попита тихичко тя.

— Където живея аз.

— В кръчма?

— Над нея. Така ми е удобно. Винаги мога да си поръчам топло ястие, а шумът не ми пречи. Едната от прислужниците в кръчмата идва от време на време да чисти стаите ми. Ако искаш, може да идва и да ти помага.

— Ти спеше ли с нея? — Въпросът ѝ дойде изневиделица и изненада и самата нея.

Очакваше да избухне, но той само я погледна. Изражението му беше загадъчно.

— Не.

Фльор не беше сигурна какво очакваше да види. Апартаментът се състоеше от три стаи — спалня, дневна и кухня, макар че последните две явно не се използваша особено. Всичко беше подредено, някой дори беше запалил камините и вътре беше светло, топло и гостоприемно.

Но мъжът до нея не беше гостоприемен. Той остана до вратата и когато тя се обърна към него, изглеждаше суров.

— Ще им кажеш да ти донесат вечеря след известно време. Може би ще искаш да си починеш малко.

— Ти къде ще бъдеш?

— Навън. Имам работа.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам.

Не би могъл да се изрази по-ясно. Тя се бе вмъкнала насила в живота му и той щеше да прави всичко възможно, за да я избягва.

— Ще те чакам — каза тя, вкопчвайки се за последната ѝ останала надежда.

— Не си прави труда. Ще тръгна по следите на Котката. С наградата за залавянето му ще мога да се върна в Йоркшир.

— Ще ме вземеш ли със себе си?

Той изглеждаше учуден от въпроса ѝ.

— Ти си ми съпруга, нали? Независимо дали ми харесва или не, ти ми принадлежиш. Ще дойдеш с мен.

Облекчението ѝ беше огромно. За миг си бе помислила, че той ще си тръгне тази вечер и никога повече няма да се върне.

— Обичам провинцията — каза тя.

Изражението му не се смекчи.

— Това не ме интересува особено. Оправи си постелята и ще си лежиш в нея.

— Сама? — попита тя, шокирана от собствената си смелост.

Нещо проблесна в очите му, някакво чувство, което тя не можеше да определи.

— Не.

Без да казва нищо повече, той я остави сама в топлите, уютни стаи, сама през първата си брачна нощ.

Себе си искаше да накаже, мислеше си гневно Бренан, крачейки забързано по улиците. Тя стоеше там, по средата на стаята му, приличаща на принцеса от приказките, и единственото, което искаше да направи, бе да я вземе в прегръдките си и да я отнесе в леглото. Но някак си се страхуваше да я докосне. Беше прекалено красива, прекалено деликатна, толкова изящна, а той беше истински грубиян. Груб мъж, роден фермер, какъвто и щеше да умре. Не беше свикнал да

си има работа с дами. Не беше свикнал с дами, които бяха готови да унищожат репутацията си само за един миг. С невинни очи, които го гледат с болка и любов, когато той беше този, който причиняваше болката.

Би могъл да намери изход от това положение, знаеше, че би могъл. Би могъл да се обърне към сър Джон и той все щеше да уреди нещо. Но вместо това той прие отговорността си, ожени се за нея — гневно, с неохота, макар че беше доволен, че съдбата беше причина за всичко и тя принадлежеше нему.

А той дори не беше достатъчно честен със себе си и с нея, за да си го признае. Беше я изоставил на непознато място, сама в първата си брачна нощ, защото беше прекалено ядосан и прекалено горд. Прекалено ядосан на себе си.

А всъщност наказваше нея.

Бракът им беше законен, постоянен, връзката — подпечатана. Дори и законите да можеха да я отменят, нищо не би го накарало да престъпи клетвите си. Беше обещал да я обича и да се грижи за нея, да я уважава и да я защитава през целия си живот. А той беше човек, който никога не престъпва думата си.

Едва ли я обичаше както трябва, помисли си гневно. Беше зает повече да я уважава и да я защитава и не можеше да разсъждава ясно. Всичко, за което си мислеше, беше погледът в очите ѝ, когато я остави. Ароматът на рози в косите ѝ.

Беше похарчил цяло състояние за тези цветя и си струваха всяко пени. Не можеше да купи на младата си съпруга скъпоценности и коприни, но можеше да ѝ купи рози. Трябваше някак си да преглътне гордостта си и до го приеме.

Чудеше се дали тя плаче. Дали е изплашена. Дали съжаляваше за прибързаните си думи, които я обвързаха с него. Чудеше се дали вече не го мрази. Не би я обвинил, ако е така.

Имаше работа за вършене. Граф Гленшийл беше в града, а Бренан възнамеряваше да хване Котката на местопрестъплението. Най-разумното нещо, което можеше да направи, бе да наблюдава къщата на Кларджис Стрийт.

Но нощта беше студена. Една жена го чакаше. Жена, която го обича.

А понякога дългът можеше да почака.

— Наслаждаваш се на първата си брачна нощ, а?

Бренан се обърна рязко изненадан. Джошая Клег бе изникнал от мрака и чоплеше зъбите си с тънка, елегантна кама, която изглеждаше прекалено скъпа за един полицаи.

— Дългът на първо място — отвърна сковано.

— Не и когато бяхме в имението Блейн. Подобни неща дават лошо име на полицаия. Чудя се какво ли си мисли сър Джон за скъпоценното си протеже, прелъстило високопоставена млада дама по време, когато би трябвало да работи.

Бренан се усмихна.

— Той беше до мен на сватбата ми.

Клег изсумтя.

— Е, не ти ли е добре така? — озъби се той. — Ти може и да се интересуваш повече от онова между краката й, но аз имам работа за вършене. Котката замисля нещо голямо.

— Какво те кара да мислиш така?

— Имам си източници — отвърна надменно Клег. — Всъщност Самюъл Уелч е надушил нещо. Каза ми малко, но сега изчезна.

— Изчезнал?

— Мисля, че Котката го е спипал.

— Защо ми казваш всичко това, Джошая? Никога не си ми помагал, а и искаш наградата за себе си.

— Половината от наградата е по-добре, отколкото нищо — отвърна Клег. — Котката е прекалено изобретателен за мен. Ти знаеш кой е той, нали?

— А ти?

— Може би знам, може би — не. Но мисля, че е очистил добрия стар Сами, а подобно нещо не може да му се размине. Особено когато размислиш върху сегашната му цел.

— Каква е тя?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа. Аз самият едва го вярвам, но фактите не лъжат. Обида за цяла Англия. И възнамерявам да го спра — със или без помощта ти.

Бренан само го гледаше. Джошая Клег играеше с фалшиви зарове, но Бренан нямаше намерение да бъде победен.

— Ти се погрижи за това, Джошая — каза равно той. — Вече съм дал оставката си на сър Джон. Вече не съм полицаи. Ще заведе

съпругата си в Йоркшир.

— Искаш да кажеш, че просто ще си отидеш? Когато Котката още върлува?

— Ти ще се погрижиш за него, Джошая. Знам, че мога да оставя сигурността на Лондон в способните ти ръце. Междувременно, трябва да се прибирам къщи.

— При онова сладкишче?

— При жената, която обичам, Джошая. При съпругата ми.

ГЛАВА 22

Къщата в Спайтълфийлдс никога не е била толкова студена и празна, както тази вечер, когато се прибра Жасмин. Малкият огън в салона не можеше да стопли дори толкова малка стая, а евтините лоени свещи хвърляха мъждива светлина. Жасмин седеше сама, загледана невиждащо в картите, разпилени пред нея.

Не ѝ говореха нищо. Картичките си бяха същите, но вече не ѝ говореха. Тя ги събра и ги разбърка отново, след това отново ги нареди, опитвайки да се концентрира. Но предупрежденията на Марила се бяха оказали основателни. Единственото, което виждаше, беше Гленшийл — високомерното му, закачливо лице, елегантната му фигура. Хитрата му усмивка.

— Имаме си неприятности, а?

Гласът, нисък и злобен, се надигна от сенките като нещо тъмно, лепкаво. Клег стоеше и я гледаше и тя нямаше представа откога е там.

Жасмин не можеше да изпитва страх. Погледна го ледено, в пълно самообладание.

— Какво правите тук?

— А вие как мислите, миси? Имахме споразумение, вие и аз, и това споразумение си остава, докато не реша да го прекратя. Виждам, че сте готова да ми помогнете. Погледнете картите и ми кажете къде мога да открия Котката.

Тя събра картите на купчина.

— Не мога.

Изражението върху лицето на Клег въобще не беше успокояващо.

— Прекарахте прекалено много време с контетата и сте забравили, че не приемам „Не“ за отговор.

— Казах ви, че не мога. Изгубила съм дарбата си.

Той се приближи към нея. Миришеше на бира, мръсотия и нещо злокобно.

— Не давам и пукната пара за проклетата ви дарба. Кажете ми къде мога да намеря Котката.

— Не знам...

Той я зашлеви с опакото на ръката си — толкова силно, че главата ѝ се отметна. На единия му пръст имаше тежък пръстен, който я поряза. Усети влагата върху лицето си и в ума ѝ дойде странната, далечна мисъл, че не иска да изцапа с кръв красивата си нова рокля.

— Къде е той? — Клег приближи лицето си до нейното. — Ще ви дам вашия дял от парите, когато го обесят, но повече не мога да чакам. Бренан също знае какво става и ще се опита да ме прецака. А аз няма да позволя това да се случи. Точно сега той лежи между краката на сестра ви, но рано или късно ще си спомни кое е по-важно. И искам да е станало прекалено късно за него. Къде е Котката?

— Аз не...

Той я удари отново. Очите ѝ пареха, разбра, че е прехапала устната си. Загледа го безмълвно.

— Ще ви попитам още веднъж. Ако не ми отговорите, ще се наложи да ви причиня болка. Къде е Котката?

Тя си спомни за шепата златни монети, които захвърли в лицето на Никодимъс. Спомни си за смачканото писмо, скрито под възглавницата ѝ, за жестоките думи. Отмъщението щеше да е толкова просто. Мълчанието щеше да означава болка.

— Аз... не... знам... — разделяше думите, сякаш ги плюеше в лицето му.

Той я хвана за шията с дебелите си ръце и стисна леко.

— Знаете ли, красива сте в тази рокля — изгука. — Никога не съм ви харесвал особено — имате прекалено остър език. Исках сестра ви и ще я имам, след като свърша с Бренан. Но може би първо ще ви покажа какво означава истински мъж. Не някой от префърцунените ви лордове.

Тя не помръдна. Не можеше, всъщност едва успяваше да диша. Той стискаше шията ѝ достатъчно силно, за да я заболи, достатъчно силно, за да попречи на дишането ѝ, но без да го прекъсва съвсем. Тя го гледаше с безмълвно презрение. Чакаше, предизвикваше го да я нарани.

Той натисна по-силно и тя спря да диша. В стаята стана потъмно, по-студено и тя разбра, че ще умре. Мисълта едва ли ѝ

харесваше, но не виждаше начин да се измъкне. Поне ако я удушеше, тя нямаше как да му каже това, което толкова искаше да узнае.

Внезапното тропане над главите им го стресна и той я пусна. Беше мисис Мейтланд. Гласът ѝ отекна по стълбището — искаше горещ грог.

— Коя е тази? — попита Клег.

Жасмин се бореше да си поеме въздух. Не можеше да говори, само кашляше и се давеше. Това го развесели.

— Спомних си. Майка ви е. Може би ще ѝ хареса да разбере какво прави дъщеря ѝ с граф Гленшийл? Катери се по покривите и ограбва невинни хора.

Жасмин го погледна с безмълвен ужас.

— О, да — каза Клег и се ухили. — Знам кой е той. Просто искам да разбера къде е. Не се е прибирал в къщата си цял ден. Искам да го хвана и не ме интересува как точно ще стане това. Е, къде е той?

— Не съм го виждала.

Тя се подготви за нов удар, но този път той хвана брадичката ѝ и болезнено я стисна.

— Той ще умре, миси. И аз лично ще се погрижа за това. — Той лепна мокрите си устни върху нейните. — А след това ще се върна, за да се оправя с вас.

Трябваше да събере всичките си останали сили, за да се надигне от стола. Беше оставил входната врата отворена и тя я затвори, заключи я, въпреки че това едва ли можеше да помогне. И преди беше заключена.

Изтри устните си и се погледна в огледалото. Никога не е била красавица, но в момента изглеждаше определено ужасяващо. Очите ѝ бяха огромни върху бледото лице. Кръвта от раната се бе съсирила, но с малко късмет може би щеше да успее да прикрие белега с косата си. Със синините нямаше да ѝ е толкова лесно, но беше тъмно и никой нямаше да я гледа толкова отблизо — нито лицето ѝ, нито следите от пръсти по бледата кожа на шията ѝ.

Майка ѝ отново почука с бастуна си и се развика. Жасмин не се поколеба. Наметалото ѝ беше старо, но още вършеше работа — дебело, обвиващо я плътно. Тя си го сложи, вдигна качулката, взе чантата си и тръгна в тъмната лондонска нощ.

Беше полунощ, когато Бренан най-последно се върна вкъщи. От кръчмата под апартамента му се чуваха дрезгави викове и той трепна. Какво ли щеше да си помисли съпругата му, легнала сама на горния етаж, заслушана в това мучене.

Но може би вече не беше там... Може би най-последно бе успял да я прогони. Тя познаваше лондонските улици добре — през последните няколко седмици той се бе поболял от тревога, когато нямаше възможност да я наблюдава. А сега, когато я изостави нарочно, тя сигурно е избягала и лежи в някоя тъмна уличка с прерязано гърло...

Тя лежеше в леглото му. Спеше. Свещта бе почти изгоряла и хвърляше странни сенки из стаята. Той се изправи до нея омагьосан. Приличаше на принцеса — деликатна и нежна — прекалено красива за мъж като него. Видя сенките под очите ѝ, следите от засъхнали сълзи. Погледна я и се предаде.

Той не издаде никакъв звук, но очите ѝ изведнъж се отвориха и тя го погледна с тревога, която прониза сърцето му. Но точно това заслужаваше.

— Не знаех, че ще се върнеш — каза тя.

— Това е домът ми.

Прозвуча много по-грубо, отколкото искаше, но пък той не знаеше как да използва сладки думи. Как да бъде нежен, когато не беше нищо повече от един груб фермер?

— Да. Радвам се, че излезе. Така имах време да помисля.

Той свали тежкото си палто и го закачи на един пирон. До сватбената ѝ рокля, осъзна стреснатото.

— И за какво мисли?

— Че ти сторих ужасно зло — каза мрачно тя. — Не обърнах внимание на предупрежденията ти, не ме беше грижа какво правя и така провалих живота ти. Мислих за това, Робърт, и реших, че единственото честно нещо, което мога да направя, е да те освободя от клетвите ти.

Той свали сакото си, седна на стола и започна да събува ботушите си.

— Моме, заклекъл съм се пред Бога, не пред теб. И освен ако внезапно не си се превърнала във Всемогъщия, не можеш да ме освободиш от тях.

Тя изглеждаше поразена и той се прокле.

— Тогава просто ще си отида. Ще ида в някой манастир, а ти можеш да се престориш, че съм мъртва...

— Ти не си католичка.

— Мога да сменя религията си. — Гласът ѝ беше отчаян.

— А аз не съм двуженец. Няма да си взема друга жена за съпруга.

— Ще се самоубия...

— Престани! — Гласът му се извиси гневно и тя трепна. — Престани — повтори по-тихо, изправи се и смъкна тирантите си. — Няма да отричам, че направих всичко възможно, за да те задържа надалеч от себе си. Исках да имаш всичко, което заслужаваш, не живот, изпълнен с усилен труд и малко удобства. Аз съм този, който провали живота ти, моме. И най-лошото от всичко, е, че съм доволен.

В първия миг тя сякаш не разбра значението на думите му. Загледа се в него объркана.

— Доволен си? Искаш да кажеш, че ме искаш? Поне малко?

Той въздъхна. Тя беше красива, срамежлива, деликатна. Умна, надарена и твърда като скала понякога. Дойде до леглото и коленичи. Сложи ръце на тила ѝ и надигна лицето ѝ към своето.

— Флър — за първи път използваше малкото ѝ име, — обичам те с цялото си сърце и душа. Обичам те толкова много, че бях готов да се откажа от теб, за да не ти причиня болка. Но ти ме спираше непрекъснато, а сега вече е твърде късно. Днес обещах на Господ, че ще те обичам до смъртта си. Сега ти обещавам, че ще те обичам дори и след нея. Ще те обичам винаги.

— Робърт — каза тя с треперещ гласец. — Мисля, че го знам.

Той се страхуваше, че може да я смачка с огромното си, силно тяло. Тя беше толкова крехка, а той — толкова голям. Но тя беше по-силна, отколкото му се струваше, и нежността ѝ нямаше нищо общо със слабостта. Тя го прегърна така, както щеше да прегръща децата им, и той разбра, че връщане назад няма. Щеше да засее семето си в нея още тази нощ — още един йоркширски фермер, който, с волята божия, нямаше да се излъже да дойде в града като баща си.

Тя извика тихо, когато я заболя, усмихвайки му се през сълзи, докато го приемаше в тялото си. Плака още повече, когато ѝ достави удоволствие.

Плака в ръцете му и след това, притисната към него, към сърцето му. И той я задържа там и знаеше, че никога няма да я пусне.

Къщата на Кларджис Стрийт беше тъмна и празна. Това не изненада Жасмин — Клег вече ѝ беше казал, че Алистър е изчезнал. Ако въобще имаше някакво чувство за самосъхранение, щеше да се досети, че може би го подозират, и да изчезне.

Но пък чувството за самосъхранение сякаш не беше една от типичните черти на Алистър. Беше напълно възможно да се върне вкъщи в малките часове на нощта, без да подозира, че е в опасност.

Жасмин можеше единствено да чака. Другата възможност — да тръгне да го търси — беше съвсем неприемлива. Нямахше да е добре дошла в благородническите среди, не и след изчезването ѝ от глупавото градинско парти на Сали Блейн. А и май нямаше начин да намери Никодимъс, най-вероятния си съюзник.

Единствената ѝ надежда беше да го чака. Да го предупреди да бяга.

А той без съмнение щеше да ѝ се изсмее в лицето.

Кухнята беше в абсолютно същото състояние, в което беше, когато я напусна тази сутрин — студена, тъмна, негостоприемна. Тя застана до вратата и внимателно се заслуша за някакъв признак на живот. Не чу нищо.

Не смееше да запали свещ. Не бе забелязала някой да наблюдава къщата, но не можеше да е сигурна. Не искаше да прави нищо, което може да привлече вниманието на полицаите.

Дървеният под беше леденостуден под краката ѝ дори през тънките ѝ пантофки и тя тръгна на пръсти към килера, внезапно почувствала глад. Ако трябваше да чака дълго, не възнамеряваше да го прави на гладен стомах. За нищо на света обаче нямаше да отиде горе. Алистър нямаше да се върне вкъщи и да я открие заспала в леглото му. Щеше да я намери будна в кухнята, с нож в ръката, ако се наложеше да го убеждава.

В килера цареше абсолютна тъмнина и тя протегна ръце напред, за да не се блъсне в нещо. Но докосна нещо топло. Нещо живо.

Всичко стана много бързо. Той хвана ръцете ѝ, завъртя я обратно и я блъсна силно в стената. Едно силно тяло покри нейното, но този

път тя разбра, че това не е Клег. Това беше някой, много по-опасен от него.

Беше Алистър.

— Това си ти — възкликна изненадано той след миг.

— Кой си помисли, че е? — рязко попита тя. Беше смъртно уморена от силни мъже. Алистър не я бе наранил физически, но пък и не я пускаше.

— Мислех, че си по-горда.

Той целуна шията ѝ. Тялото му беше притиснато силно в нейното. Дори през пластовете фусты, тя усещаше желанието му и това я накара да побеснее.

Тя блъсна с лакът назад, целейки се в ребрата му, но той сигурно бе предусетил намерението ѝ, защото просто я обърна обратно, преди да е успяла да го удари. Дори в тъмнината виждаше как блестят очите му.

— Не съм се върнала, за да спя с теб — каза горчиво тя.

— Да не би да си размислила за парите, които си захвърлила в лицето на Никодимъс?

Тя се опита да го настъпи, но той отново я притисна към стената.

— Дойдох, за да те предупредя.

— Колко щедро от твоя страна, като се имат предвид обстоятелствата.

— Не си играй с мен, Алистър! Може и да те ненавиждам, но не искам да те видя мъртъв. Клег знае кой си. Бренан също и Бог знае колко още хора. Трябва да напуснеш Лондон, преди да са те арестували.

— Ако имат някакво доказателство, ще се озова в Нюгейт — каза равно той. — Ти ли им каза кой съм?

— Не.

— Тогава как е разбрал добрият ти приятел Клег? И още нещо, как така е доверил подобна информация на теб? Но пък ти си негова довереничка, нали? Вземаш дял от наградите за престъпниците. Може би тези пари ти се струват по-чисти от онези, които аз се опитах да ти дам.

— Не съм спечелила тези пари, лежейки по гръб.

Проклет да е, той ѝ се изсмя.

— Довери ми се, миличка, ако това беше заплащане за услугите ти, би означавало, че съм ти платил прекалено много. А ако си спомням правилно, не беше непрекъснато по гръб. Беше и отгоре, веднъж и...

Беше прекалено силен, нямаше как да пресече ужасните му думи.

— Защо го правиш? — попита тя, разкъсвана между гнева и безпомощността. — Какво съм ти направила, че така ме тормозиш?

— Тормозя те? Обещавам ти, мога да бъда много по-лош. Всъщност не опитахме всичко снощи. Ела с мен горе и ще ми кажеш какво си разказала на добрия си приятел Клег.

— Върви по дяволите.

— Ти ме шокираш, Жасмин. Такъв език от една благородна девойка! Мога да те прелъстя и откъм гръба. Това ще ти хареса, миличка. Мога да те докосвам, когато намериш освобождението си, и така то ще трае още по-дълго.

— Престани!

Колкото повече се извиваше тя, толкова повече той се възбуждаше. А той знаеше, че тя също се възбужда, въпреки гнева си. Наведе се и леко я захапа за врата.

— Мисля, че съм напълно обзет от страст, миличка, което за мен не е нормално състояние. Но пък ти явно имаш такова въздействие върху мен. Би трябвало да те изпратя да си вървиш, но самообладанието никога не е било едно от качествата ми. Искам да се изпразня в тялото ти, любима. И ти също го искаш. Мога да го усетя.

Как бе възможно? Непоносимата мисъл я засрами.

— Остави ме на мира — каза му гневно.

— Или можеш да ме поемеш в устата си, сладка Джес — прошепна той, — а след това можеш да се върнеш при Клег и да му кажеш къде да ме открие.

Не можеше да понесе повече. Този път, когато го блъсна, той падна назад, макар че ѝ беше съвсем ясно, че го направи доброволно. Почти бе успяла да стигне до кухненската врата, когато той я хвана и двамата се строполиха на дървения под, неговото тяло — покриващо нейното.

За миг тя остана да лежи неподвижно под него. И тогава той вдигна полите ѝ нагоре и тя му позволи — не искаше и не можеше да

го спре. Желаше го. Той пхна ръката си под кръста ѝ и я надигна на колене. Тя чу как се бори да свали бричовете си. Не я интересуваше. Интересуваше я прекалено много. Той влезе в нея и тя сякаш се раздробил на хиляди парченца. Той пхна ръката си между краката ѝ и я погали — съвсем бавно. Тя захълца, молейки се за Бог знае какво, и когато семето му я изпълни, извика, разкъсвана между любовта и гнева.

Той се отдръпна и тя се строполи на пода, заровила лице в ръцете си, опитвайки се да сподиви риданията, които разтърсваха цялото ѝ тяло. Никога не се бе чувствала толкова изгубена, толкова изоставена и най-лошото беше, че отчаянието ѝ не идваше от това, което той ѝ стори току-що, а от това, че се отдръпна.

— Стани — каза той, когато тя вече си бе помислила, че си е заминал.

Тя не помръдна. Не можеше да му се противи по много начини, оставаше ѝ единствено инакът и тя се държеше за него.

Той сложи ръце на раменете ѝ и тя се вцепени, очаквайки да я дръпне нагоре.

Но той беше странно нежен.

— Стани, Жасмин — каза ѝ тихо. — Подът е студен.

Тя не искаше нежността му. Успя да се надигне дотолкова, че да седне. Прегърна коленете си, заровила лице в полите си.

— Остави ме сама, моля те — каза тя с най-любезния си глас.

— Както искаш.

Той отвори вратата и вътре влезе поток лунна светлина, която я заобикаляше като сребърна локва. Той спря, обърна се да я погледне и тя знаеше, че сигурно вижда нескритите сълзи в очите ѝ. Не ѝ пукаше.

— Съмнявам се, че това ще ти предложи голяма утеха — каза той дружелюбно, — но колкото и да ме презираш в момента, това не е нищо в сравнение с това, колко се презирам аз самият.

Тя надигна глава и го изгледа студено.

— Прав си. Никаква утеха.

Беше вече почти отвън, когато отново спря и този път, когато се върна, затвори вратата след себе си, оставяйки ги отново в тъмнината.

Жасмин вече беше на края на силите си.

— Махай се! — каза му, но гласът ѝ се пречупи в ридание.

Но той коленичи до нея върху студения под. Ръцете му бяха непоносимо нежни.

— Какво е станало с лицето ти, Джес? — прошепна.

— Нищо.

— Някой те е ударил.

— Блъснах се в една врата.

Лунната светлина обаче я бе издала. Той докосна шията ѝ и тя разбра, че е видял и синините.

— Клег — каза просто той. — Имаше ли някаква причина да го направи?

— Искаше да разбере къде си.

Алистър поклати глава.

— По-умен е, отколкото си мислех. Би могъл да ме намери, ако наистина го е искал. А вместо това ти е сторил това. Ти си една пионка, Джес, нищо повече. Знаел е, че ако нарани теб, ще стана по-невнимателен. И точно това е искал.

— Защо ще станеш невнимателен?

— Защото сега ще направя всичко, за да го убия. А гневът прави човек уязвим.

— Синините ще изчезнат — каза тя.

— Гневът ми обаче — не. — Той хвана лицето ѝ и я погледна с някакъв странен копнеж. — Съжалявам, че те въвлякох в това. Вече е прекалено късно, не можем да избягаме нито ти, нито аз. Ти ще си опозорена, а аз — мъртъв. Като в някаква проклета мелодрама. — Той успя да се усмихне накриво. — Ела горе с мен, Джес. Ще те любя както трябва, не като разгонено чудовище. Ти заслужаваш да бъдеш обичана. Въпреки острия ти език. Надявам се, че ще намериш някой, който да те заслужава.

— Недей!

— Ела горе с мен, любима, и ми позволи да излекувам болката ти.

Тя сложи ръката си в неговата, позволявайки му да я поведе по стълбите.

ГЛАВА 23

Когато Жасмин отвори очи, в стаята беше тъмно и студено. Тя се сгуши в завивките, несъзнателно търсейки източник на топлина. Но такъв нямаше.

Не искаше да се събужда. Все още беше доста рано, а и докато още беше обвита в пашкула на съня, нямаше да се налага да мисли за това, което бе сторила. Затова, което му беше позволила да й направи, след като знаеше, че той отново ще я изостави.

Светлината беше доста странна за зазоряване, помисли си тя и неохотно отвори едното си око. Отнякъде отдолу се чу дрънчене, сякаш някой събори нещо, и тя седна, изведнъж изпълнена с надежда. И точно толкова бързо надеждата й се изпари. Алистър беше най-грациозното същество, което бе виждала. Той не би се препънал в нищо.

Чу стъпки по стълбите и се вцепени. Дали пък Клег не бе дошъл да довърши това, което започна с нея. Нямаше време да търси оръжие, можеше само да седи така, изпълнена с ледено спокойствие, готова да посрещне съдбата си.

Съдбата й се оказа Фреди Арбътнот. Той пъкна глава през вратата, видя я в леглото, стиснала чаршафа около себе си, и бързо се върна обратно.

— Моля за извинение, мис Мейтланд — заекна той. — Стоя от часове в тази проклета къща и ви чакам да се събудите, че само си помислих да дойда да ви нагледам. Простете нахалството ми.

Тя стана от леглото и започна бързо да се облича.

— От часове, мистър Арбътнот? Но още не се е съмнало.

— Смрачава се, мис Мейтланд. Спали сте цяла нощ и цял ден. Алистър каза да не ви будя, трябваше да седя тук и да ви чакам, докато се пригответе за тръгване, но в тази проклета къща е толкова студено, а аз не бих направил нещо подобно за никой друг.

Тя не си направи труда да облича корсета и бързо завърза връзките на розовата рокля.

— Можете да влезете, мистър Арбътнот.

Той надникна през вратата, изпълнен със съмнение.

— Казвам ви, по-бърза сте от всяка жена, която познавам. В такъв случай, готова ли сте да си отивате вкъщи? Обещах на Алистър да ви изпратя дотам. А аз винаги изпълнявам обещанията си.

— Къде е Гленшийл?

— Не мога да ви кажа, мис Мейтланд.

— Не можете? Или не искате?

— Не мога — бързо отвърна Фреди. — Нямам никаква представа къде е отишъл, макар да предполагам, че е някъде далеч. Каза, че не очаква да ме види отново.

Жасмин не помръдна. Алистър сигурно бе решил да замине за континента, на една крачка пред полицията. Нямахше да го хванат и въпреки че никога повече нямаше да го види, поне щеше да знае, че е жив и здрав.

Освен ако не е отишъл другаде, разбира се. Освен ако не се е заел с нещо, което не очаква да преживее.

Тя стисна силно очи, очаквайки да види някаква карта, някакъв намек, улика, лъч надежда. Но не видя нищо.

— Добре ли сте, мис Мейтланд? — попита Фреди с подходяща загриженост в гласа. — Обещах на Алистър да се уверя, че сте наред.

Тя успя да се усмихне въпреки треперещите си устни.

— Добре съм, мистър Арбътнот. — Имаше едно място, което можеше да провери. Черните му дрехи, с които излизаше да краде, се намираха в един шкаф в най-отдалечената стая. Ако още бяха там, значи наистина е избягал. — Просто трябва да... ъъ... да се погрижа за някои неща.

Фреди стана моравочервен.

— Разбира се, мис Мейтланд. Ще ви изчакам долу, става ли? Няма да се опитате да избягате, нали. Алистър ме предупреди, че сте много изобретателна млада дама, но аз му казах, че има бръмбари в главата.

— Наистина — сладко каза Жасмин.

Черните дрехи си бяха на мястото. Тя взе ризата и се втрени в нея. Миришеше на сажди и дим и ръцете ѝ бяха черни, когато я пусна. Отново затвори очи, търсейки отговор. Нямахше отговор.

Фреди крачеше напред-назад из кухнята и милото му, глупаво лице засия, когато тя се появи.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас, мис Мейтланд. Извиках карета. Ще дойде всеки момент.

— Благодаря ви, мистър Арбътнот.

— Хайде, мис Мейтланд, недейте да звучите толкова тъжно. И на мен Алистър ще ми липсва точно толкова, колкото и на вас, но той ще се върне, сигурен съм в това. Не че Лондон му харесва особено. Винаги ми е казал, че ако нещата не се стекли така, щял да предпочете да живее в онази студена като гробница къща в Шотландия. Не мога да си представя как цивилизован човек би искал да прави каквото и да било в Шотландия, освен да ловува. А човек не може да живее само с лова.

— Може би се е върнал там.

— Съмнявам се. Каза, че никога няма да се върне. Проклет човек е този Алистър. Знаете ли какво ме накара да направя тази седмица?

— Нямам никаква представа.

— Заведе ме в Лондонската кула. Можете ли да си представите нещо подобно? Каза ми, че искал да види скъпоценностите на короната. Казах му, че не представляват никакъв, интерес, но той — не! Вече не е като в добрите стари времена, когато позволяваха да си слагаш тези проклети неща, нали знаете.

Жасмин се вцепени.

— Завел ви е да видите скъпоценностите на короната? — попита тя с тънък гласец.

— Точно така. И типично за късмета на Алистър, същата нощ избухна пожар в кулата Мартин и се наложи да приберат скъпоценностите на друго място, докато ремонтират сградата. Ако бе изчакал още един ден, нямаше да може да ги види. Но пък, стори ми се по-заинтересуван от стаята и решетките, отколкото от самите скъпоценности. Алистър е странен човек, но е много добър приятел.

Не беше необходимо да си затваря очите. Картата сама проблесна пред нея — Кулата на Разрушението. Пламъци, огън и унищожение, а Алистър беше точно сред тях.

Смяташе да открадне скъпоценностите на короната.

— Не можем да чакаме каретата — каза Жасмин, сложи наметката си и тръгна към вратата.

Фреди остана на мястото си объркан.

— Защо?

— Защото трябва да отида до Лондонската кула. Незабавно!

— Не и вие — изстена Фреди. — Казвам ви, тези неща не си струват да ги гледа човек. Освен това вече е късно и няма да пускат никого. Проклетият мост сигурно е вдигнат. И нали ви казах, че е имало пожар?

— Казахте ми, Фреди — каза тя, оставяйки официалностите. — И въпреки това ще отида.

— Обещах на Алистър да ви изпратя до вкъщи — заинати се той и застана на вратата.

Фреди Арбътнот беше слаб, глупав, загрижен мъж, но все пак достатъчно силен, за да я спре. Картата на Глупака танцуваше в ума ѝ, само на крачка от пропастта. Тя искаше да го бутне в нея.

— Вие не разбирате, Фреди — каза тя. — Аз живея до Лондонската кула.

— О, това вече е друго нещо. Мисля, че Алистър каза, че живеете в Спайтълфийлдс, но си знаех, че нещо се е объркало. Никоя дама не би живяла на подобно място. Това обяснява всичко! — Той изведнъж се оживи. — Сигурно е търсел вас. Разбира се, че не се е интересувал от проклетите скъпоценности.

— Нали? Отивам към Лондонската кула, Фреди, и то веднага. Можете да дойдете с мен, ако искате.

— Обещах на Алистър — отвърна смирено Фреди. — А аз винаги изпълнявам обещанията си.

Безоблачното щастие в домакинството на Бренан трая само шестнайсет часа. Докато Робърт Бренан не излезе на входа, за да открие тялото на Самюъл Уелч, проснато на площадката, с гърло, прерязано от ухо до ухо.

— Върни се в стаята — заповяда той на Фльор, прикривайки с тялото си грозната гледка. — Остани вътре и не се показвай.

Не беше необходимо много време, за да се увери, че бедният Самюъл е мъртъв като пън. Бил е убит на друго място — по площадката нямаше достатъчно кръв. А и Бренан щеше да чуе шум от

борба. Освен ако, разбира се, ударът не е извършен от доверен приятел и колега.

Изправи се и погледна по тясното стълбище към улицата долу. Клег отдавна си бе заминал, но беше оставил предупреждението си. Предупреждение, което знаеше, че Бренан няма да пренебрегне.

Той вече не беше полицай, но все още имаше задължения, които не можеше да пренебрегне. Клег бе тръгнал след Котката и по някаква причина искаше да замеси Бренан в убийство.

Бренан трябваше да се изправи пред двама лоши тази нощ — Котката и полицая. И не изпитваше никакво съмнение относно това, кой от двамата е истинското зло. Кого от двамата трябваше да спре на всяка цена.

Но къде бяха те? Какво би могъл да замисля да открадне един аристократ, което да се тълкува като обида на цяла Англия.

Отговорът беше съвсем прост. Котката крадеше скъпоценности. А нямаше по-баснословни скъпоценности от тези на кралското семейство. Граф Гленшийл сигурно бе решил да открадне скъпоценностите на короната.

Фльор седеше до огъня с преbledняло лице.

— Искам да се върнеш в Спайтълфийлдс — каза й рязко той, докато търсеше пистолета си.

— Гониш ли ме? — Гласът й беше тих и напрегнат и го извади от временното му вглъбяване.

Той прекоси стаята с две крачки и я взе в прегръдките си.

— Само за един ден, моме. За да бъдеш на сигурно място. Трябва да спра един престъпник. Да убия един човек. И трябва да съм сигурен, че си извън опасност, докато се върна.

Тя се отдръпна.

— Няма да убиеш граф Гленшийл! — възкликна тя ужасена.

— Ако се наложи, ще го направя.

— Сестра ми го обича.

— Твоето семейство има странен вкус по отношение на мъжете, които обича — каза кисело той. — Ако мога, ще го оставя жив. Но може би няма да зависи от мен.

— Но ти каза, че трябва да убиеш човек.

— Джошая Клег — обясни мрачно той. — Времето му отдавна е изтекло. — Той я целуна бързо и дълбоко. — Недей да се тревожиш,

любима. Нищо лошо няма да ми се случи. Ще спра негово крадливо благородие и ще сложа край на подлостта на Джошая Клег. А след това ще те науча как да бъдеш фермерска съпруга.

В красивите ѝ сини очи затанцуваха съмнение и надежда.

— Това ще ми хареса, Робърт. Ще ми хареса повече от всичко на света.

Алистър смяташе обира на живота си за непоносима скука.

Първо, защото беше толкова лесно. Да подпали пожара се оказа фасулски просто, а тъпите стражи само събраха всичко в голям дървен сандък и го занесоха в една задна стая. Бог знае какво още имаше в този склад, но той вече бе видял куп стари червени униформи, трупове на няколко мумифицирани плъха, части от ризници и дори инструменти за мъчение и инквизиция.

Ключалката на вратата беше изключително лесна за отваряне. Очевидно пазителите на кралското съкровище не смятаха, че някой би се осмелил да извърши подобна комбинация от предателство и светотатство. Бяха забравили злочастния опит на Томас Блъд преди не по-малко от век.

Но Алистър възнамеряваше да се измъкне. Единственият проблем беше, че вече не можеше да си спомни защо.

Отначало това му се струваше единствено лекарство против скуката. Последно предизвикателство към уменията му на крадец и подходящо престъпление за наследника на Уилям Уолъс и поколения шотландски бунтовници. Това беше само един доста по-сложен вариант на кражбите по границата и неговият прапрапрадядо наистина би се гордял с него.

Но Алистър никога не се бе интересувал от политика, а и членовете на семейството му толкова често се бяха женили за англичани, че той самият понякога вече не знаеше дали е англичанин или шотландец. Баща му бе подкрепил Претендента в борбата му за трона, но толкова дискретно, че дори и след поражението му пак бе успял да запази земите и богатството си. А Алистър, наблюдавайки политическите маневри от цинична дистанция, не изпитваше нищо, освен презрение и към двете страни.

Да открадне короната, която принц Чарли толкова обичаше, му се стори забавна идея, когато за първи път помисли за това. Но сега, когато стоеше в тъмния склад и факлата в ръката му осветяваше злато и скъпоценни камъни, започна да открива, че вече нищо не му се струва забавно.

Няколко от короните вече бяха изчезнали. Беше чувал слухове, че някои от бижутата се наемат за специални случаи, и това явно беше вярно. Той взе една изключително изящна корона, украсена с перли и празни места, в които може би някога бе имало сапфири. Върна я обратно в сандъка, взе друга — украсена със скъпоценни камъни, която сигурно бе украсявала перуката на Джордж Германски. Той се ухили при тази мисъл и я пусна в чантата си.

Усмивката му се стопи, когато чу някакво стържене в най-отдалечения край на стаята. Може би просто беше някой плъх. А можеше да бъде и човек.

И почти се надяваше да е второто. Всичко това вече му ставаше досадно, по-добре да бе останал в леглото с Жасмин. Не че тя щеше да го пусне. Вече бе успял да я прелъсти два пъти, но беше малко вероятно да успее и трети.

— Не искате наистина да направите точно това, Ваше Благородие.

Робърт Бренан изскочи от сенките. Държеше малък пистолет, насочен към сърцето на Алистър.

— Наричайте ме Алистър — каза спокойно той. — Няма нужда от официалности.

— Върнете внимателно короната на мястото ѝ. Не искате да повредите част от наследството на Англия, нали?

— Не знам дали бих го нарекъл английско наследство — провлече Алистър. — В крайна сметка, всичките тези неща са най-много на сто години. Кромвел е заповядал всички стари да бъдат претопени.

— Знам историята, Ваше Благородие.

— Как така ме открихте? Не че е много трудно, но полицаите се показваха доста некадърни по време на кратката ми, но разнообразна кариера. Очаквах да сте по-голямо предизвикателство за мен.

— Аз не съм се занимавал с вас — отвърна Бренан. — Някой, който краде дрънкулки от хора, които могат да си позволят да ги

изгубят, едва ли може да ме накара да изгубя съня си. Но когато заплашихте самото кралско съкровище и убихте един добър човек, тогава реших, че трябва да се намеся.

Това успя да изтрие присмехулната физиономия от лицето на Алистър.

— Не съм убивал никого! — сопна се той. — Освен ако не говорите за майордома на Изолд Пламуърти, но аз бих сметнал това по-скоро като благодеяние за обществото, отколкото за престъпление.

— Говоря за Сами Уелч. Мой добър приятел.

— Не съм убил вашия мистър Уелч — каза високомерно Алистър. — Нямам никаква причина да го правя.

Бренан го гледа безмълвно известно време, после кимна.

— Не. И аз не си помислих сериозно, че сте вие. Но просто трябваше да се уверя. Ще дойдете с мен, Ваше Благородие. Сър Джон сигурно ще иска да поговори с вас.

— Казали сте му, че съм тук, нали? А той как ще приеме мисълта да обеси един пер? — Той взе един от тежките церемониални боздугани и започна да си играе с него.

— Не съм имал възможност да разговарям със сър Джон. Той не знае кой сте.

Алистър вдигна с две ръце тежкия боздуган.

— В такъв случай все още имам възможност да се измъкна с бой. Ако ви убия, никой друг няма да узнае какво правех. И трябва да ви призная, приятелю, много искам да ми се размине. Да докажа на себе си, че мога да си тръгна от Лондонската кула с една от кралските корони в торбата ми.

— Бихте могли да се опитате да ме убиете — каза Бренан, — но трябва да ви кажа, че не съм от хората, които умират лесно. И най-вече, на съпругата ми въобще няма да ѝ хареса. Нито пък на сестра ѝ.

— Не знаех, че сте женен.

— От днес, сър.

— Моите поздравления — каза вежливо Алистър. — И коя е щастливата булка?

— Флър Мейтланд.

— О!

Алистър погледна към боздугана. Нямаше да е трудно да го хвърли към главата на Бренан и после да се наведе, за да избегне

изстрела. Дали щеше да успее да се наведе навреме, беше спорен въпрос, но може би си струваше да опита.

Така или иначе, трябваше да довърши полицаия. И Бренан беше прав, Жасмин хич нямаше да е доволна от него. Неизвестно защо, но удоволствието на Жасмин, изглежда, имаше огромно значение за него.

Може би защото бе допуснал сериозната, немислима грешка да се влюби в нея. Хванат в капана на огромния склад с пистолет, насочен към сърцето му, той си го призна за първи път. Трудно е да се лъже човек, когато е застанал лице в лице със смъртта.

— В такъв случай, предполагам, че не мога да ви убия — каза любезно Алистър и пусна боздугана.

— И аз бих ви дал подобен съвет, сър.

— Жалко. Този обир щеше да бъде страхотно приключение. Подходящ завършек на престъпната ми кариера.

— Вашите приключения свършиха, милорд.

— Предполагам, че сте прав — тъжно каза Алистър. Зад Бренан, до отдалечената стена имаше някаква сянка. Сянка, която се движеше. — Но пък възможно е и да грешите.

— Моля?

— Имам съучастник.

Бренан се обърна бързо, само за миг, но това беше достатъчно. Боздуганът издаде тъп звук, когато срещна главата му, и той се строполи на пода.

Жасмин се втурна и коленичи до Бренан.

— Ако си го убил... — започна гневно тя.

— Не съм. — Алистър пусна боздугана. — Той е йоркширец... а те имат корави глави. Какво правиш тук, Жасмин? И къде, по дяволите, е Фреди?

— Фреди седи в една лодка под Кулата на предателите и сигурно умира от студ. А аз съм тук, за да те спра, разбира се.

— Разбира се — повтори тихо Алистър. — Ужасно трудно е да се отърве човек от теб, миличка.

Тя го погледна.

— Толкова ли си сигурен, че искаш да се отървеш от мен?

Той не можа да издържи втренчения ѝ поглед. Погледна към сандъка и разрови блестящите златни скъпоценности.

— Жасмин, аз не обичам нищо и никого. Не съм ли успял да ти го докажа?

— Не.

— Аз съм крадец. Безсъвестен, арогантен негодник, който няма с какво друго да си запълва времето. Защо не се омъжиш за Фреди? Той е приятен, дружелюбен и макар и състоянието му да не е голямо, е много повече от това, с което живееш в момента.

— Не искам да се омъжвам за Фреди.

— Дори и като знаеш, че това ще разстрои неимоверно Ерминтруд Уинтърс?

— Не искам да се омъжвам за никого.

Това го стресна.

— Дори за мен?

— Не искам да бъда вдовица. Не искам да стоя до бесилката ти и да плача.

— Тогава стой до бесилката ми и танцувай.

Тя се надигна.

— Мразя те.

— Разбира се, че ме мразиш, милинка. Съвсем искрено ми се ще да мога да отвърна на чувствата ти. Нима зет ти започва да се надига? Май не съм го ударил толкова силно, колкото би трябвало.

— Да — каза тя. — Върни короната и бягай, Алистър. Ще успееш да се измъкнеш от страната, преди да са те хванали. Какъв смисъл би имало да умреш?

— Никакъв. Освен ако не искам да разбера дали наистина ще плачеш за мен.

— Вече и без това прекалено много плаках за теб.

Той се наведе и взе торбата. Беше лека, вътре имаше само една корона, но и тя му стигаше.

— Защо? — попита той. Любопитството забавяше бягството му.

— Защото те обичам, чудовищен, егоистичен, арогантен господинчо! — извика тя.

Той не помръдна.

— Моля, моля, не съм никакъв господинчо.

Бренан се размърда и изпъшка.

— Моля те, тръгвай! — В очите ѝ имаше сълзи. — Вземи короните, вземи всичко, но бягай, преди...

— Твърде късно.

От сенките пристъпи Джошая Клег.

— Какво чудесно малко парти си направихме тук. Всички са приятни и приятелски настроени. — Той погледна към Бренан и горитна с ботуша си. — Убихте ли го?

— Просто е в безсъзнание — отговори Жасмин. — Мистър Клег, трябва да разберете, че Алистър...

— Затваряй си устата, мис Мейтланд — каза мазно Клег. — Съвсем скоро ще ти я затворя аз, но ако искаш да прекараш още няколко минути на този свят, отивай ей там и стой мирно, докато аз се оправя с Негово Благородие.

— Какво ще ми направите, Клег? — попита Алистър.

— Ами, как какво, ще ви убия, ваше благородие. Както и стария ми приятел Бренан. Не мога да позволя още някой да се окичи с лаврите за залавянето ви, нали, сър?

— А мис Мейтланд?

— А, мис Мейтланд! Ще ѝ покажа нещо, което отдавна си проси. А след това ще ѝ прережа гърлото.

ГЛАВА 24

Жасмин отстъпи назад и се препъна в една камара стари сечива и оръжия, но Джошая Клег вече не ѝ обръщаше внимание. *Той винаги допуска тази огромна грешка, помисли си тя. Просто не може да повярва, че една жена би могла да представлява заплаха за него.*

— Мисля, че ще ви застрелям в главата. Вярно, гледката след това не е много приятна, но пък определено ще бъде задоволителна. Никога преди не съм имал възможността да убия лорд. Мисля, че ще ми хареса.

Бренан отново изпъшка и Жасмин видя как се опитва да седне. Клег се обърна към него и се ухили. Явно се забавляваше неимоверно.

— Разбира се, ти си съвсем друго нещо, Роби, приятелю. Убил съм много такива като теб, затова не представляваш особен интерес. Бих могъл да те застрелям между краката. После ще кажа, че негово проклето благородие го е направил, а кой би очаквал един граф да има почтена цел? — Той се подсмихна и тръгна към замаяния си колега със злюбен блясък в очите.

— Не е нужно да го убивате — провлече Алистър. — Аз съм този, когото искате. Защо ще си правите труда и с Бренан?

— Защото не обичам да дяля. А и обичам да убивам.

Той вдигна пистолета си и го насочи към слабините на Бренан.

Жасмин скочи на крака, грабна първото нещо, което ѝ попадна, и го размаха заплашително. Приличаше на брадва.

— Остави го на мира! — извика тя и тръгна към Клег.

Това му отвлече вниманието за миг, но съдбоносен миг. Алистър веднага бръкна в сандъка пред себе си и хвърли някакъв златен предмет към главата на Клег. Бренан се претърколи и се сниши зад камара боклуци, но златният боздуган само отскочи от челото на Клег и падна с трясък на пода.

— Кучка — изръмжа Клег, който вече не се интересуваше от първите си две жертви. — Проклетата курва. Ще се погрижа първо за теб, за да могат другите да гледат.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя.

Чу как Алистър бързо застана до нея.

— Искаш мен — каза той. В гласа му прозвуча отчаяние. —
Остави я на мира.

— Накарай ме, момченце. — Допусна фаталната грешка да се обърне с гръб към Жасмин. — Не можеш да ме спреш навреме, а аз ще пусна един куршум точно между красивите й...

Жасмин вдигна тежкото оръжие над главата си, стисна очи и го удари с всички сили. Тежестта на брадвата я извади от равновесие. Чу силно дрънчене, когато тя падна на пода, а Жасмин се строполи след нея.

За миг настана зловеща тишина. Жасмин вдигна поглед и видя Алистър пред себе си.

— Света майко божия — каза тихо той. — Напомняй ми никога да не те ядосвам, когато наблизко има оръжие, сърце мое.

— Убих ли го? — попита тя изумена.

Краката на Клег стърчаха неподвижни иззад един сандък железарии.

— Бих казал, че да — промълви Алистър.

Бренан вече бе успял да се изправи на крака. От раната на главата му течеше кръв, а лицето му имаше сивкавозелен цвят.

— Съвсем — каза той.

Жасмин стана и тръгна към сандъка, за да види по-добре поваления си враг, но Алистър я хвана през кръста и я спря.

— Не мисля, че искаш да видиш това, миличка. Имаш ли някаква представа с какво го удари?

— Не. Просто се опитах да го спра.

Бренан се наведе и вдигна двуостра брадва, изцапана с кръв от едната страна.

— Брадва на палач — каза той. — Все още доста остра.

— Никога не съм предполагал, че във вените ти тече кръв на Тюдорите, скъпа — каза Алистър.

— Искаш да кажеш, че аз...

— Точно така — потвърди Алистър и прокара пръст по гърлото си. — Отрязала си я съвсем.

Стаята и преди беше тъмна, но сега сякаш всички сенки се спуснаха към нея.

— Ще повърна — каза тя почти уверено. — Или ще припадна.

— Мога ли да ти препоръчам последното? — сладко попита Алистър. — Вече и без това имаме доста неща за чистене.

Това беше последната капка. Тъмнината се склочи съвсем и Жасмин се олюля, а в ушите ѝ още звучеше звукът от тъпия удар, когато оръжието ѝ срещна живата плът.

Алистър я хвана, разбира се. Това може би щеше да бъде последната му възможност да я прегърне, помисли си, и възнамеряваше да ѝ се наслади. Погледна към Бренан, който все още се пулеше към падналия си колега. На лицето му бе изписано отвращение, примесено със задоволство.

— Какво ще правите сега? — попита Алистър.

— Не съм съвсем сигурен, сър. Едно обаче знам — не мога да ви позволя да си тръгнете със съкровищата на короната.

— Нямах намерение да ги вземам всичките. Най-вече защото са доста тежки. Мислех си, че една по-голяма корона може да ме задоволи.

— Страхувам се, че няма, сър.

— И как смятате да ме спрете? Ще ме убие ли, мистър Бренан? Човекът, който спаси живота ви? Може и да не сте разбрали, но Клег тъкмо щеше да пръсне вътрешностите ви, когато хвърлих този боздуган към него.

— Много сте добър с боздугана, сър — отвърна Бренан и докосна раненото си чело. — Но ще оценя усилията, които положихте в моя полза.

— Удоволствието беше мое.

— Но това не е достатъчно, за да ви пусна.

— Бренан, в ръцете си имате обезглавен полицай и припаднала жена. Как смятате да ме спрете?

— Ще ви застрелям, ако се наложи. И тя не ми е в ръцете.

Съжаляваше за това, разбира се, но просто нямаше друг избор.

— Вече е — каза просто и бутна тялото на Жасмин към Бренан, като разчиташе на това, че полицаят по-скоро ще пусне оръжието си, отколкото дамата.

Само след секунда Алистър ритна свещта и в стаята се възцари пълен мрак.

— Съжалявам, че ви оставям така, мистър Бренан, но трябва да се погрижа за гордостта си. — Той грабна торбата си и изчезна в тъмнината.

Тази нощ имаше луна. Не пълна, но ярка. Явно никой не бе забелязал произшествието в склада. Алистър праметна торбата през рамо и тръгна по пътеката, подсвирквайки си весело.

Наблизо изграчи гарван като дрезгав смях, и Алистър спря да свири. Нямаше да има никакви затруднения да излезе оттам, откъдето беше влязъл, а короната на крал Джордж само щеше да му дава сили.

Той спря и се замисли. Короната беше по-тежка, отколкото си бе представял, и за миг се зачуди какво ще прави с нея. Дори Никодимъс можеше да срещне затруднение да превърне една от английските светини в пари в брой, а освен това Алистър нямаше нужда от пари. Къщата в Шотландия вече бе ремонтирана и се намиреше в по-добро състояние, отколкото е била от векове насам. Лондон вече не беше гостоприемно място за такива като него, значи можеше да се отърве и от къщата на Кларджис Стрийт.

Но къде щеше да отиде? Какво щеше да прави?

Замисли се над възможностите си, докато крачеше безцелно по лондонските улици. Континентът го отегчаваше. Мисълта за екзотични, готови на всичко чужденки го отегчаваше. Мисълта да краде диаманти във френския кралски двор го отегчаваше.

Не искаше диаманти, не искаше да се катери по покриви. Не искаше френски куртизанки и италиански любовници.

Искаше Жасмин.

Погледна към торбата, спря и извади короната.

Оливър Кромюел не беше обичан особено от хановерската династия. В пределите на Лондон бе останала само една негова бронзова статуя в парка до малка църквица.

— Не ме харесваш, нали, друже? — каза тихо Алистър. — Е, и аз не те харесвам. Трябва да ти се вдъхне малко живот.

Короната стоеше доста смешно върху бронзовата шапка на Кромюел. Алистър отстъпи назад, за да се наслади на гледката, и се усмихна.

— Носете я със здраве, господин Кромюел — каза той и се изгуби в нощта.

Жасмин си пое дълбока глътка от чистия нощен въздух. Зет ѝ стоеше до нея, прегърнал я грижовно, докато тя бавно идваше на себе си.

— По-добре ли се чувствате? — попита я той.

Тя погледна към здраво затворената врата на склада. Нямахше представа как я е измъкнал оттам. Нямахше представа къде е Алистър. Знаеше само, че е изчезнал. И си каза, че това я радва.

— Май да — отвърна тя. — Какво възнамерявате да правите?

— По отношение на какво?

— Ами за... въ... това. — Тя махна с ръка наоколо. — Мистър Клег.

— Нищо. Някой съвсем скоро ще открие тялото му, когато дойдат, за да върнат скъпоценностите на предишното им място. Мисля, че който и да разследва случая, ще стигне до извода, че става въпрос за спречкване между крадци.

— Вие ли ще го разследвате?

— Не.

— Ами Котката?

— Какво за Котката? — спокойно попита Бренан. — Предполагам, че ще се превърне в една от онези загадки, чийто отговор никога не излиза наяве. Тероризирал е лондонското висше общество в продължение на няколко месеца, а след това е изчезнал.

— Никого не е тероризирал! — възпротиви се Жасмин.

— Но звучи добре. И така ще си остане — като една интересна история, която да си разказват хората.

— Ами липсващата корона?

— Предполагам, че ще я намерим. Струва ми се, че Негово Благородие всъщност не е крадец по природа. Короната ще се появи рано или късно, може би тогава, когато най-малко го очакваме. Но това няма да е моя грижа. Моята работа тук свърши. Ще заведе жена си в Йоркшир, където ще ми се налага да се тревожа само за времето и за цената на зърното.

Жасмин си пое дълбоко въздух.

— Тя ви обича до безумие, знаете, нали?

— Знам. Имате ли нещо против? Любовта ѝ провали всичките планове, които имахте за нея.

— Това бяха мои планове, не нейни. Тя получи това, което иска и от което има нужда, и аз не мога да бъда по-щастлива.

— При нас винаги ще има място за вас и майка ви.

— Не сте виждали майка ми — кисело каза тя. — Може да съжалявате за предложението си. Ще се справим, не се страхувайте. Но ще ви дойда на гости след девет месеца, за да присъствам на раждането на племенницата или племенника си.

— Това е малко прибързано, не мислите ли?

— Ще разберете, че Фльор става доста решителна, когато си науми нещо.

— Мисля, че вече съм го разбрал.

— Трябва да се върнете при нея. Сигурно се тревожи. А горкият Фреди трябва вече да е замръзнал. — Жасмин се наведе и го целуна по бузата. — Добре дошъл в семейството ни, братко.

Тя се втурна в нощните сенки, преди Бренан да успее да я спре.

Фреди не беше съвсем замръзнал, но определено беше нещастен. Тъй като си беше покорен по душа, не бе помръднал от мястото си в малката лодка, където го бе оставила, но се оплаква на висок глас за лошото й отношение към него през целия път до Спайтълфийлдс.

— Алистър ще ви бъде много благодарен затова, което сторихте за мен — каза тя, скачайки от наетата карета, преди да е успял да ѝ помогне.

Фреди изведнъж придоби печален вид.

— Мислите ли, че някога ще го видим отново, мис Мейтланд?

Това беше нещо, което не беше съвсем готова да приеме, но успя да се усмихне смело.

— Съмнявам се, мистър Арбътнот. Но си имаме нашите спомени, нали?

— Прекрасни спомени — отвърна замислено Фреди.

— Прекрасни, наистина...

— Събуди се, миличка.

Жасмин зарови още по-дълбоко главата си под възглавницата, за да не чува нежния глас. Откак се върна у дома в Спайтълфийлдс, си легна и не бе ставала от леглото вече два дни. И нямаше намерение да го прави точно сега.

Но сестра ѝ не приемаше „не“ за отговор.

— Събуди се, Джес — каза по-високо тя и дръпна завивките.

Жасмин се обърна по гръб в голямото легло, което досега споделяше с по-малката си сестра, и се загледа в този ужасен звяр.

— Не искам да се събуждам — каза решително тя. — Не знам дали въобще някога ще поискам да стана от леглото. И какво правиш тук? Не трябва ли да си при съпруга си?

— Занимава се с някои последни подробности по пътуването и ме изпрати тук преди него. Мислеше, че днешният вестник може би ще те заинтригува.

— Това едва ли е възможно.

Жасмин седна и прокара пръсти през косите си. Знаеше, че лицето ѝ е бледо и подпухнало от сълзите, но не направи никакво усилие да го скрие.

— Донесох ти чай. — Фльор кацна на ръба на леглото и очевидно нямаше намерение скоро да стане. — Някой се е опитал да открадне скъпоценностите на короната.

— Страхотно — внимателно каза Жасмин. — И разминало ли му се е?

— Е, липсващата корона била открита само на няколко мили от Кулата, в двора на една църква. Върху статуята на Оливър Кромвел.

Жасмин не бе подозирала, че някога отново ще се засмее, но ето че сега се засмя.

— Крадец с чувство за хумор.

— Очевидно. За нещастие, твоят приятел, мистър Клег, е бил убит. При това по най-ужасен начин. Някой му е отрязал главата в Кулата.

Жасмин току-що бе отпила първата глътка от чая си и шумно я изплю обратно в чашата.

— Колко жалко. — Гласът ѝ беше едва доловим.

— Казват, че умрял, изпълнявайки дълга си. Ще му бъде устроено погребение на герой. На него и на главата му.

— Фльор!

— Съжалявам, скъпа. Не знаех, че си толкова гнуслива.

— Не обичам разчленени тела.

— Предполагам, че и мистър Клег не ги обича.

Жасмин легна и изпъшка.

— Виждала ли си майка?

— За малко. Излизаше.

Жасмин отвори едно око.

— Навън?

— Отива да си купи нови дрехи. Незнайно защо, мисълта, че дъщеря ѝ се омъжва за граф, я е излекувала.

— Ти не се омъжваш за граф.

— Не, скъпа. Според вестника, ти се омъжваш.

— Какво? — изпищя Жасмин, скочи от леглото и чаят се разля.

— Гленшийл сигурно е бил много зает.

Жасмин грабна вестника от ръката на сестра си. Беше отворен на обявите, където с размазано мастило бе написана новината за предстоящия ѝ брак с шестия граф Гленшийл.

— Ще го убия — гневно изсъска тя.

— Изчакай, докато тръгна за Йоркшир — спокойно каза Фльор. — Оказва се, че майка ми прощава проявения лош вкус за брака ми с фермер. Мисля, че ще е по-добре да не извършваш убийство, преди да съм заминала. Или вече е твърде късно? — Фльор се изкикоти.

— Съпругът ти — каза строго Жасмин — ти оказва много лошо влияние. Няма нищо смешно.

— Много ми е интересно да видя какво влияние ще ти оказва твоят съпруг.

Алистър Макалпин, шести граф Гленшийл, седеше в спалнята си и гледаше как пламъците поглъщат черните дрехи. Беше ги напоил щедро с бренди, но пак му се струваше, че не горят достатъчно бързо. Старият му начин на живот изчезваше в пепел и дим, а той се чудеше кога ли новият му начин на живот ще се покаже на вратата.

Не се наложи да чака дълго. Беше пладне, къщата беше празна и той чу гневните ѝ, забързани стъпки по задното стълбище. Той се облегна назад, хванал чаша бренди с дългите си пръсти, и се приготви да посрещне съдбата си.

Тя отвори с трясък вратата и застава в рамката. Приличаше на харпия или на ангел на отмъщението. Отново беше с една от простите си рокли, което може би не беше лошо, тъй като розовата ѝ копринена рокля се изцапа с кръвта на Клег. Косата ѝ отново бе прибрана в

стегнат кок на тила. От него ще я заболи главата, помисли си той. Нищо чудно, че изглежда толкова бясна.

— Ще те убия — съобщи тя.

Той се огледа наоколо.

— Страхувам се, че съм свършил брадвите, сладка моя. Може би искаш да ми отрежеш главата с касапски нож?

— Как се осмеляваш да отпечатваш такава нещo във вестника?

Той ѝ се усмихна сладко-сладко. Усмивката му обаче не я трогна.

— Стори ми се добра идея. Отказах се от обирите и имах нужда от нещo, с което да запълвам времето си.

— Но аз нямам нужда от нещo, с което да запълвам времето си, много благодаря. Сигурна съм, че ще си намеря хиляди занимания в Йоркшир, когато посещавам сестра си.

Той стана и тя отстъпи малко назад. Беше нащрек.

— Да, но животът с мен ще е истинско приключение, Жасмин — промълви той и продължи да настъпва.

— Стигат ми толкова приключения. Не искам повече!

— А какво искаш? — Тонът му този път беше съвсем сериозен.

— Искам дом. Искам деца, много деца. Толкова много, че да нямам време да мисля за нищo друго. Искам да съм далеч от града и никога повече да не усетя вонята му. И най-вече искам мъж, който да ме обича.

— О, Джес — той спря. — Искаш толкова много, а не можеш да правиш компромиси.

— Никога.

— Аз мога да ти дам дом. В хълмовете на Шотландия, на много мили от града. Къщата е огромна, разхвърляна и студена, но покривът няма да падне в близките години, а наблизо има езеро с най-хубавата съомга на света. Мога да ти дам и деца. С огромно желание ще се погрижа да си непрекъснато бременна, ако това искаш. — Той спря, сякаш изплашен от нещo.

— Това ли е всичко, което можеш да ми дадеш? — попита тя спокойно.

Той вдигна поглед.

— Мога да ти дам и мъж, който те обича толкова много, че едва ли би могъл да живее без теб — отвърна ѝ просто.

В първия миг тя не помръдна. И тогава лицето ѝ се озари от усмивка толкова топла, че най-после стопи леда, сковал сърцето му, и тя полетя в прегръдката му. Той започна да я целува, да я целува, а тя плачеше, а може би и той, когато я вдигна на ръце и я занесе до леглото.

В камината напоените с бренди дрехи избухнаха във весели пламъци, пръскайки топлина и светлина в спалнята. Но нито един от двамата не забеляза.

Издание:

Ан Стюарт. Принцът на меча

ИК „Торнадо“, София, 1999

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-17-0191-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.